

COȘMARUL
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY
Coşmarul Vraciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a șaptea: *Coșmarul Vraciului*

Vizitează site-ul:

www.cronicilewardstone.ro

Coșmarul Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

Redactare: Laura Blebea
Tehnoredactare: Cristina Aprodu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S NIGHTMARE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2010
Cover and illustration copyright © David Wyatt, 2010

Published by arrangement with Random House Children's Books, one part of the Random House Group Ltd.

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

București, 2010
ISBN 978-973-128-341-8

Format: 32/70x100; Coli tipo: 12
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Coșmarul Vrăciului / Joseph Delaney ; trad.: Adrian Deliu. - București : Corint Junior, 2010

ISBN 978-973-128-341-8

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111-312.9=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr. 145, Sector 6, București

Tel./Fax: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.55

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

Pentru Marie

Cuprins

Roșu de sânge	9
Încă n-ai murit!	22
„Moșneagul”	33
Șobolani cu aripi	47
Neomul	56
Încă una moartă!	69
Le-au fost luate degetele mari	83
Lecția despre bugan	96
Atacul buganului	111
Un adversar primejdios	129
Preferata vrăjitoarei	141
Ochiul osuarului	155
Darul meu pentru comitat	167
Luptă pe viață și pe moarte	179
Oasele degetelor mari	187
Cel mai cumplit coșmar	201
Mort de-a binelea	216
Un spirit rătăcit	229
Tainița cruntă	242
O imensă energie	252
Pregătiți pentru luptă	263
Bătălia de pe colină	273
Coșmaruri	286
Lucruri îngrozitoare	296
Fâlfâitul aripilor	306
Corupt de întuneric	322
O să-ți iau oasele acum!	334
Buganul	343
Una pentru necaz	354
O răfuială deplină	367

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1 ROȘU DE SÂNGE

Vrăciul, Alice și cu mine traversam Coama Prelungă, întorcându-ne spre Chipenden, cu cei trei câini-lupi, Gheară, Tunet și Fulger¹, lătrând agitați lângă noi.

Prima parte a urcușului fusese destul de plăcută. Plouase toată după-amiaza, însă acum era o seară senină de toamnă târzie, doar un vânticel rece ciufuindu-ne părul: o vreme perfectă pentru mers pe jos.

---

¹ În povestirea „Vrăjitoarea banshee” din volumul „Poveștile Vraclului: Vrăjitoarele” (Corint Junior, 2010) se explică faptul că Tunet și Fulger au fost botezați așa la sugestia lui Tom, pentru că Bill Arkwright folosea adesea expresia „Tunete și fulgere!” atunci când era mâniș (n. red.).

Mi-aduc aminte că mă gândeam chiar cât de liniștit pare totul.

Cu toate acestea, în vârf urma să avem parte de un mare șoc. Un fum negru se înălța departe, spre miază-noapte, dincolo de dealuri. Din câte se părea, Caster era în flăcări. Mă întrebam plin de teamă: oare războiul ajunsese, în cele din urmă, la noi?

Cu ani înainte, mai multe popoare dușmane aliate între ele ne invadaseră pământurile înspre miazăzi. De atunci, în ciuda tuturor eforturilor depuse de comitatele noastre, care încercaseră să rămână pe poziții, acestea avansaseră puțin câte puțin spre miazănoapte.

— Cum de-au putut să înainteze atât de mult fără ca noi să știm? întrebă Vraciul, scărpinându-și barba, evident neliniștit. Fără îndoială, s-ar fi auzit vești... măcar un avertisment, nu?

— Ar putea fi doar o bandă de tâlhari de pe mare, am sugerat eu.

Era foarte probabil să fie așa. Ambarcațiuni dușmane mai acostaseră și altădată, atacând așezările aflate de-a lungul țărmului, cu toate că partea aceasta a Comitatului fusese cruțată până acum.

Clătinând din cap, Vraciul porni să coboare grăbit la vale. Alice îmi zâmbi neliniștită și ne-am grăbit să-l

urmăm. Îngreunat de toiagul meu și de sacii amândurora, mă străduiam din răspuțeri să țin pasul pe iarba umedă, alunecoasă. Dar știam ce anume-l necăjea pe magistrul meu. Era neliniștit pentru biblioteca lui. Tot felul de jafuri și de incendieri fuseseră raportate la miazăzi, iar el își făcea griji cu privire la siguranța cărților sale, un depozit de cunoștințe acumulat de generații întregi de vraci.

Eram acum în cel de-al treilea an al uceniciei mele la Vraci, învățând cum să mă descurc cu stafiile, cu spiritele, cu vrăjitoarele, cu duhurile rele și cu toate celelalte soiuri de creaturi ale Întunericului. Magistrul meu îmi ținea lecții în majoritatea zilelor, însă cealaltă sursă a mea de informații era biblioteca. În mod sigur, era extrem de importantă.

De îndată ce-am ajuns pe pământ neted, ne-am îndreptat direct spre Chipenden, dealurile dinspre miază-noapte devenind din ce în ce mai amenințătoare pe măsură ce ne apropiam. Tocmai ce trecusem vadul unui mic râu, croindu-ne drum peste pietre, cu apa împrășcându-ne gleznelor, când Alice ne arătă ceva în față.

— Soldați inamici! strigă ea.

În depărtare, un grup de bărbați se îndrepta spre răsărit, traversând cărarea pe care ne aflam noi: erau două duzini sau mai mulți, cu spadele la cingători

scânteind intens în lumina soarelui care apunea, aproape de orizont.

Ne-am oprit, ghemuindu-ne pe malul râului, sperând că nu ne văzuseră. Le-am spus câinilor să stea culcat și să tacă; se supuseră pe dată.

Soldații purtau uniforme cenușii și coifuri de oțel cu apărători pentru nas late, de care nu mai văzusem până atunci. Alice avusese dreptate. Era o patrulă numeroasă de-ale inamicului. Din nefericire, soldații ne observară aproape imediat. Unul dintre ei arătă spre noi și dădu un ordin răstit, după care un mic grup se desprinsе de pluton, pornind în fugă spre noi.

— Pe-aici! strigă Vrăciul și, înhățându-și sacul ca să mă despovăreze de o greutate suplimentară, o și porni în avalul râului; eu și Alice l-am urmat, împreună cu dulăii.

Drept înaintea noastră era o pădure întinsă. Poate că aveam o șansă să scăpăm de ei acolo, m-am gândit. Dar, de îndată ce am ajuns la lizieră, speranțele mi-au fost spulberate. Fusese copilită de curând: nu existau puieti, nici desișuri; doar copaci maturi, bine răriți. Nu putea fi vorba despre vreo ascunzătoare.

Am aruncat o privire înapoi. Urmăritorii noștri se răspândiseră acum într-o linie neregulată. Cei mai mulți

dintre ei nu se apropiaseră prea mult, însă era un soldat în frunte care reducea categoric distanța față de noi, agitându-și amenințător spada.

Următorul lucru pe care l-am observat a fost că Vraciul se opri. Își aruncă sacul la picioarele mele.

— Mergi mai departe, băiete! Mă ocup eu de el, îmi ordonă, întorcându-se să-l întâmpine pe soldat.

Le-am strigat câinilor să stea la picior și m-am oprit, încruntându-mă. Nu puteam să-mi las baltă magistrul. I-am ridicat din nou sacul și mi-am pregătit toiagul. La nevoie, i-aș sări în ajutor și aș lua și câinii cu mine; erau dulăi mari și firoși, neînfricați.

Am aruncat o privire înapoi, spre Alice. Și ea se oprise și acum se uita fix la mine, cu o expresie neobișnuită pe chip. Mi se părea că bombăne ceva ca pentru ea.

Vântul se stinse brusc și frigul ca o lamă de gheață îmi creștă fața; totul deveni deodată tăcut, de parcă fiecare vietate din pădure și-ar fi ținut respirația. Fuioare de ceață șerpuiau dinspre copaci în direcția noastră, apropiindu-se din toate părțile. Am privit-o din nou pe Alice. Nimic nu prevestise această schimbare a vremii. Nici nu părea firească. Să fi fost vorba despre magie neagră? m-am întrebat. Câinii se întinseră pe burtă, scheunând încetișor. Chiar dacă voia să ne ajute,

magistrul meu s-ar fi înfuriat dacă Alice ar fi folosit magia neagră. Alice își petrecuse doi ani pregătindu-se să devină vrăjitoare, iar el avea mereu grijă ca ea să nu se întoarcă spre Întuneric.

Între timp, Vraciul luase poziția de apărare, ținându-și toiagul pe diagonală. Soldatul se întinse spre el și-și abătu spada de sus în jos. Mi se făcu inima cât un purice, dar nu era cazul să-mi fie teamă. Se auzi un urlet de durere, dar veni dinspre soldat, nu dinspre magistrul meu. Spada căzu învârtindu-se în iarbă, iar apoi Vraciul îi trase atacatorului un pumn zdravăn în tâmplă, făcându-l să cadă în genunchi.

Ceața ne învăluia tot mai repede și, timp de câteva clipe, magistrul meu nu se mai văzu. Apoi l-am auzit alergând spre noi. Când ajunse lângă noi, am plecat în grabă, urmând cursul râului, ceața devenind tot mai densă cu fiecare pas. Curând, am lăsat în urmă pădurea și râul, ghidându-ne cale de câteva sute de metri după un șir gros de păducei, spre miazănoapte, până când Vraciul ne făcu semn să ne oprim. Ne-am ghemuit într-un șanț, stând pe vine, cu dulăii alături, ținându-ne respirația și ciulind urechile în așteptarea primejdiei. La început, nu se auzi niciun sunet cum că am fi fost urmăriți de cineva, dar apoi am auzit voci dinspre miazănoapte și dinspre

răsărit. Încă ne căutau, cu toate că lumina era din ce în ce mai slabă și, cu fiecare minut ce trecea, devenea tot mai puțin probabil să fim descoperiți.

Deodată, tocmai când credeam că am scăpat, vocile dinspre miazănoapte răsunară mai tare și, curând, am auzit zgomot de pași din ce în ce mai aproape. Se părea că vor nimeri drept peste ascunzătoarea noastră, așa că magistrul meu și cu mine ne-am apucat toiegele, pregătiți să luptăm pentru viețile noastre.

Soldații trecură la doar câțiva pași prin dreapta noastră: puteam să distingem vag siluetele a trei bărbați. Dar noi stăteam ghemuiți în șanț, așa că nu ne văzură. După ce zgomotele de pași și de voci se stinseră, Vrăciul clătină din cap.

— Nu știu câți or fi trimis să ne hăituiască, șopti el, dar mi se par hotărâți să dea de noi. Cel mai bine ar fi să rămânem aici pentru tot restul nopții.

Așa că ne-am pregătit să petrecem o noapte friguroasă și incomodă în șanț. Eu am dormit cu întreruperi, dar, așa cum se întâmplă deseori în astfel de situații, am căzut într-un somn adânc abia când se apropia vremea deșteptării. Alice mă trezi, zgâlțâindu-mă de umăr.

M-am ridicat repede în capul oaselor, privind de jur împrejur. Soarele era deja sus pe cer și vedeam nori

cenușii gonind pe deasupra noastră. Vântul șuiera prin șirul de arbuști, îndoindu-le crengile subțiri și desfrunzite.

— E totul cum trebuie? am întrebat.

Alice îmi zâmbi și încuviință.

— Nu e nimeni pe o rază de mai bine de-un kilometru. Soldățeii ăia s-au dat bătuți și au plecat.

Atunci am auzit un zgomot în apropiere: un soi de geamăt. Era Vraciul.

— Se pare că visează urât, comentă Alice.

— N-ar trebui să-l trezim? am propus.

— Mai lasă-l câteva minute. E mai bine dacă se trezește singur.

Totuși, vaietele și gemetele lui se întetiră, iar trupul începu să-i tremure; era din ce în ce mai agitat, așa că după încă un minut l-am scuturat cu blândețe de umăr și l-am trezit.

— Te simți bine, domnule Gregory? l-am întrebat. Mi s-a părut că ai un fel de coșmar.

Pentru o clipă, în ochi îi apărură un licăr nebunesc și mă privi de parcă aș fi fost un străin sau chiar un dușman.

— Așa-i, a fost un coșmar în toată legea, îmi zise în cele din urmă. Despre Osoasa Lizzie...

Osoasa Lizzie era mama adevărată a lui Alice, o puternică vrăjitoare ținută acum prizonieră într-un puț, în grădina Vraciului din Chipenden.

— Stătea pe un tron, continuă magistrul meu, iar Diavolul era așezat alături, cu mâna pe umărul ei stâng. Erau într-o sală mare, pe care la început n-am recunoscut-o. Podeaua se înroșea de sânge. Prizonierii urlau de groază înainte de a fi executați: le tăiau capetele. Dar sala era cea care mă necăjea de fapt și mă enerva.

— Unde era? l-am întrebat.

Vraciul clătină din cap.

— Era marele salon din castelul Caster! Ea domnea peste Comitat...

— N-a fost decât un coșmar, am zis. Lizzie e ținută la loc sigur.

— Poate, răspunse Vraciul. Dar nu cred să fi avut vreodată un vis care să-mi pară mai adevărat...

Am pornit prudenți spre Chipenden. Vraciul nu pomeni deloc despre ceața care se lăsase brusc seara trecută. În definitiv, chiar era anotimpul cețurilor, iar el fusese preocupat la momentul respectiv să-și pregătească lupta cu soldatul. În schimb, eu eram convins că

fusese invocată de Alice. Și totuși, cine eram eu să vorbesc? Eu însumi eram întinat de Întuneric.

Abia de curând ne întorseserăm din Grecia, după ce-o înfrânseserăm pe Ordeen, una dintre Vechile Zeități. Victoria ne costase scump. Mama murise pentru obținerea ei, la fel și Bill Arkwright, vraciul care lucra la miazănoapte de Caster; de aceea câinii lui erau acum cu noi.

Și eu plătisem un preț cumplit. Pentru ca victoria să devină posibilă, îmi vândusem sufletul Diavolului.

Tot ceea ce mă mai ferea acum să fiu târât de partea Întunericului era urciorul cu sânge de la Alice, pe care-l duceam în buzunar. Diavolul nu se putea apropia de mine cât timp îl aveam asupra-mi. Alice trebuia să rămână în preajma mea, ca să poată profita și ea de protecția lui; altfel, Diavolul ar fi ucis-o, drept răzbunare pentru că mă ajutase. Desigur, Vraciul nu cunoștea acest amănunt. Dacă i-aș fi mărturisit ceea ce făcusem, asta ar fi însemnat sfârșitul uceniciei mele.

În timp ce urcam panta spre Chipenden, magistrul meu devenea din ce în ce mai neliniștit. Văzusem urme de devastare: câteva case făcute scrum, multe altele părăsite, într-un șanț din apropierea uneia dintre ele fiind și un cadavru.

— Sperasem că n-o să ajungă atât de departe spre centru. Mi-e teamă până să mă și gândesc la ce-o să găsim, băiete, îmi zise aspru.

În mod normal, am fi evitat să trecem prin satul Chipenden: celor mai mulți oameni nu le plăcea să se găsească prea aproape de un vraci, iar el respecta dorințele localnicilor. Dar, pe măsură ce acoperișurile din țiglă cenușie începeau să se vadă, o singură privire fu de ajuns ca să ne dăm seama că se întâmplase ceva îngrozitor.

Era limpede că soldații inamici trecuseră pe aici. Multe dintre acoperișuri erau grav avariate, lăsând la iveală grinzile carbonizate. Cu cât ne apropiam, cu atât priveliștea era mai groaznică. Aproape o treime din case era carbonizată; rămăseseră doar pietrele înnegrite, simple carapace ale căminelor localnicilor. Cele care nu fuseseră mistuite de flăcări aveau ferestrele sparte și ușile crăpate, atârând în balamale, dovezile jafurilor fiind evidente.

Am avut impresia că satul era complet părăsit, dar tocmai atunci am auzit niște lovituri. Cineva bătea cu ciocanul. Grăbit, Vraciul ne conduse pe străzile pietruite spre locul din care venea sunetul. Mergeam acum prin sat spre strada principală, pe care se găseau și prăvăliile.

Am trecut de băcănie și de brutărie, amândouă prădate, îndreptându-ne spre măcelărie, de unde păreau să vină zgomotele.

Măcelarul era încă acolo, cu barba lui roșcată sclipind în lumina dimineții, însă nu făcea niciun fel de reparații, ci bătea în cuie capacul unui sicriu. Lângă el mai erau aliniate alte trei coșciuge, deja închise și pregătite pentru înmormântare. Unul dintre ele era mărunțel, în el fiind, evident, un copil mic. Măcelarul se ridică în clipa în care am intrat în curte, venindu-ne în întâmpinare și strângându-i mâna Vraciului. Era singura legătură adevărată pe care o avea magistrul meu printre săteni, unica persoană cu care discutase vreodată și altceva decât treburi de-ale vracilor.

— Este îngrozitor, domnule Gregory, zise măcelarul. Nimic n-o să mai poată fi la fel vreodată.

— Sper că nu e..., murmură Vraciul, coborându-și privirea spre sicrie.

— O, nu, slavă Domnului măcar pentru asta, îi răspunse măcelarul. S-a întâmplat acum trei zile. Mi-am dus familia la loc sigur tocmai la timp. Nu, bieții oameni nu s-au mișcat destul de repede. Au ucis pe oricine au găsit în cale. N-a fost decât o patrulă inamică, dar una foarte numeroasă. Ieșiseră la prădat, după provizii. Nu

era nevoie să ardă casele și să omoare oamenii; n-avea rost să asasineze familia asta. De ce-au făcut-o? Puteau să ia doar ce le trebuia și să plece.

Vraciul încuviință. Știam ce răspuns ar fi avut el la această întrebare, cu toate că nu-l rosti cu voce tare față de măcelar. Ar fi spus că totul era din cauză că Diavolul se afla din nou în libertate, prin lume. Și el îi făcea pe oameni să devină mai cruzi, iar războaiele, mai sălbatice.

— Îmi pare rău pentru casa dumitale, domnule Gregory, continuă măcelarul.

Tot sângele se scurse din obrajii Vraciului.

— Ce spui? întrebă el.

— O, îmi pare foarte rău... nu știi? Am crezut că ai dat deja pe acolo. L-am auzit pe duh urlând și răcnind de la kilometri depărtare. Trebuie să fi fost prea mulți încât să se poată descurca el singur cu toți. Ți-au jefuit casa, au luat tot ceea ce puteau să care, iar pe urmă i-au dat foc...

CAPITOLUL 2

ÎNCĂ N-AI MURIT!

Fără să-i răspundă, Vrăciul se întoarce și porni la deal, aproape alergând. Curând, pietrele pavajului lăsară locul unei poteci noroioase. După ce am urcat dealul, am ajuns la marginea grădinii. Le-am poruncit câinilor să aștepte acolo, după care ne-am strecurat mai departe printre copaci.

Curând, am descoperit primele cadavre. Zăceau acolo de ceva vreme, așa că în aer plutea duhoarea morții; bărbații purtau uniforme cenușii și coifurile specifice soldaților inamici și avuseseră parte de un sfârșit violent: fie cu beregatele sfâșiate, fie cu țestele zdrobite. Era, clar, opera duhului. Dar apoi, după ce am

trecut de copaci și am pătruns pe peluza din apropierea casei, am văzut că măcelarul ne informase corect. Fuseseră prea mulți ca duhul să se poată descurca. În timp ce el îi nimicea pe intruși într-o parte a grădinii, alți soldați pătrunseseră și incendiaseră casa.

Numai zidurile goale, înnegrite, mai rămăseseră în picioare. Casa din Chipenden a Vraciului nu mai era acum decât o cochilie: acoperișul se prăbușise, iar interiorul fusese pustiit, inclusiv prețioasa lui bibliotecă.

Rămase cu privirea fixată asupra dezastrului timp îndelungat, fără să rostească o vorbă. Într-un târziu, m-am hotărât să rup tăcerea.

— Unde-o fi acum duhul? am întrebat.

Vraciul îmi răspunse fără să mă privească:

— Am făcut un pact cu el. În schimbul păzirii casei și al gătitului și curățeniei, i-am acordat dreptul de stăpânire asupra grădinii: orice ființă vie găsește pe-acolo după căderea întunericului — cu excepția ucenicilor și a ceea ce se află sub controlul nostru — poate s-o capete, după trei strigăte de avertizare. Sângele lor îi aparținea. Numai că pactul nu era valabil decât atât timp cât casa avea un acoperiș. Așa că, după incendiu, duhul a fost liber să plece. S-a dus, băiete. S-a dus pentru totdeauna.

Am mers încet în jurul rămășițelor casei, ajungând la o movilă mare de cenușă gri și neagră de pe peluză. Intrușii scosuseră o grămadă de cărți de pe rafturile bibliotecii, făcând din ele un imens rug.

Vraciul căzu în genunchi și începu să scormonească prin cenușa răcită. Aproape totul i se făcea fărâme în mâini. Apoi culese o copertă pârjolită de piele: era cotorul unei cărți care scăpase cumva de la arderea completă. Îl ridică și-l curăță cu degetele. Peste umărul lui, am izbutit să descifrez titlul: „Afurisitul, amețitul și disperatul”. Era o carte pe care o scrisese demult, în tinerețea lui: lucrarea care definea posedarea. Mi-o împrumutase odată, când eram într-o cumplită primejdie din cauza Mamei Malkin. Acum, tot ceea ce mai rămăsese din ea era bucata aceea de copertă.

Biblioteca magistrului meu nu mai era; cuvintele scrise de generații de vraci — moștenirea a nenumărați ani de luptă cu Întunericul, un enorm depozit de cunoștințe — fuseseră mistuite de flăcări.

L-am auzit suspinând. M-am întors cu spatele, stânjenit. Oare plângea?

Alice adulmecă repede de trei ori, după care mă apucă de brațul stâng.

— Vino după mine, Tom, îmi șopti.

Își croi drum peste câteva grinzi carbonizate și intră în casă prin gaura colțuroasă care fusese până nu demult intrarea din spate. Se strecură printre ruinele bibliotecii, din care abia dacă mai rămăsese altceva decât lemnul carbonizat și cenușa. Apoi se opri și arătă spre podea. Se întrezărea acolo cotorul unei alte cărți. Am recunoscut-o imediat. Era Bestiarul Vraciului.

Abia îndrăznind să sper, m-am aplecat și am apucat-o. Oare era la fel cu cealaltă pe care o găsisem... rămăsese doar coperta? Dar, spre încântarea mea, am constatat că paginile rezistaseră. Le-am răsfoit la repezeală. Erau pârjolite pe margini, dar intacte și lizibile. Cu un zâmbet și o înclinare a capului în semn de mulțumire către Alice, i-am dus magistrului meu Bestiarul.

— O carte a supraviețuit, i-am zis, întinzându-i-o. Alice a găsit-o.

Vraciul o luă și rămase timp îndelungat cu privirea ațintită asupra copertei, cu chipul golit de orice expresie.

— O singură carte din toate... restul, arse și pierdute, zise în cele din urmă.

— Dar Bestiarul este una dintre cele mai importante cărți, i-am atras atenția. Tot e mai bine decât nimic!

— Hai să-l lăsăm un pic singur, îmi propuse încetișor Alice, prinzându-mă cu delicatețe de braț și trăgându-mă de-acolo.

Am urmat-o peste pajiște și printre copacii grădinii dinspre apus. Ajungând acolo, clătină obosită din cap.

— E din ce în ce mai rău, zise. Oricum, o să treacă peste asta.

— Așa sper, Alice. Așa sper. Biblioteca aia însemna mult pentru el. S-o mențină și s-o sporească era o parte importantă a muncii lui de-o viață. Era ca o moștenire care să fie transmisă următoarelor generații de vraci.

— Tu vei fi următorul vraci prin părțile acestea, Tom. Vei fi în stare să te descurci și fără cărțile lui. În plus, nu s-a pierdut chiar totul. Amândoi știm unde se găsește o altă bibliotecă, iar tot ce ne va trebui va fi un acoperiș deasupra capetelor. N-are rost să mergem spre miazăzi, spre casa jilavă și rece din Anglezarke a lui Moș Gregory. Ar însemna să ajungem în spatele liniilor inamice și, oricum, nu e locul potrivit în care să-ți petreci iarna. Nici cărți nu găsim acolo. Bietul Bill Arkwright nu mai are cum să locuiască în moară, așa că ar trebui să ne îndreptăm imediat spre miazănoapte, către canal. Soldățeii ăia n-aveau cum să fi ajuns atât de departe.

— Poate că ai dreptate, Alice. N-are niciun rost să mai așteptăm pe-aici. Hai să mergem și să-i propunem asta domnului Gregory. Biblioteca lui Arkwright e cu mult mai mică decât cea a Vraciului, dar tot e un început: ceva de la care poți să construiești mai departe.

Am ieșit dintre copaci și am traversat din nou peluza, apropiindu-ne de Vraci dintr-o altă direcție. Stătea pe iarbă, privind Bestiarul, sprijinindu-și capul în palme și neobservându-ne apropierea. Alice se opri brusc și aruncă o privire spre grădina din răsărit, unde erau îngropate vrăjitoarele. Încă o dată, adulmecă zgomotos de trei ori.

— Ce este, Alice? am întrebat-o, observându-i preocuparea întipărită pe chip.

— Ceva nu e în regulă, Tom. Mereu puteam s-o adulmec pe Lizzie când treceam prin partea asta a peluzei...

Osoasa Lizzie o pregătise odinioară, timp de doi ani, pe Alice, după care se dovedise că era mama ei. Era o vrăjitoare puternică, rea, specializată în magia oaselor, care fusese îngropată de vie într-un puț de magistrul meu, rămânând captivă acolo pe termen nedefinit. Și în mod sigur își merita pedeapsa. Ucisese copii și le întrebuințase oasele în ritualurile ei de magie neagră.

Deschizând calea, Alice înaintă cu precauție printre copacii grădinii din răsărit. Am trecut de mormintele în care fuseseră îngropate vrăjitoarele moarte. Totul părea să fie în regulă acolo, dar în clipa în care am ajuns la puțul vrăjitoarelor, unde fusese închisă Lizzie, am avut parte de un șoc. Gratiile erau îndoite, iar puțul, gol. Osoasa Lizzie evadase.

— Când o fi ieșit de-aici, Alice? am întrebat-o agitat, temându-mă că ar putea să ne pândească de undeva din apropiere.

Alice adulmecă din nou.

— Acum cel puțin două zile; dar nu-ți face griji, a ajuns deja departe. S-a întors acasă în Pendle, fără îndoială. Bine c-am scăpat de ea, zic eu.

Ne-am întors lângă Vraci.

— Osoasa Lizzie a evadat din puțul ei, l-am informat. Alice crede că s-a întâmplat a doua zi după ce au ars casa.

— Au mai fost și alte vrăjitoare pe-aici, adăugă Alice. Din moment ce duhul a plecat, au putut să pătrundă în grădină și s-o elibereze.

Vraciul nu dădu niciun semn că ar fi auzit ce-i spusese răm. Își ținea Bestiarul strâns la piept și privea fix cenușa, posac. Nu părea să fie momentul potrivit ca să-i

propunem să mergem spre miazănoapte, la Arkwright. Se întuneca deja și avusesem un drum greu, la capătul căruia ne așteptaseră vești proaste. Nu puteam decât să sper că magistrul meu își va mai reveni un pic până a doua zi dimineață.

Acum, că nu mai era vreo primejdie din partea duhului, am șuierat, chemând câinii în grădină. De la întoarcerea din Grecia, Gheară și cățelușii ei acum adulți, Tunet și Fulger, stătuseră cu un cioban singuratic, dincolo de Coama Prelungă. Din nefericire, el nu mai putuse să-i țină, așa că i-am luat noi și tocmai ne întorceam spre Chipenden când am văzut fumul deasupra Casterului. Cei trei fuseseră folosiți de răposatul lor stăpân, Bill Arkwright, pentru capturarea sau uciderea vrăjitoarelor apei.

Am aprins un mic foc pe peluză, în timp ce Alice plecase să vâneze iepuri. Prinse trei și, curând, se perpeleau frumușel, lăsându-mi gura apă. Când am văzut că sunt gata, m-am dus și l-am invitat pe Vraci să vină cu noi, să mâncăm lângă foc. Încă o dată, nu păru nici măcar să mă observe. Parcă aș fi vorbit cu un bolovan.

Înainte să ne întindem pentru somn, privirea-mi fu atrasă spre apus. Se vedea o lumină sus, pe Dealul Farului. În timp ce mă uitam la ea, se făcu tot mai strălucitoare.

— Au aprins focul de semnalizare, să cheme mai mulți soldați, Alice, am zis. Se pare c-o să-nceapă o bătălie teribilă.

De-a curmezișul Comitatului, de la miazănoapte la miazăzi, un lanț de focuri, ca o flacără țopăind de pe un deal pe altul, avea să convoace și ultimii luptători.

Deși eu și cu Alice ne-am întins aproape de tăciunii focului, aerul era rece și mi-a fost greu să adorm, mai ales că Gheară mi se tot așeza peste picioare. Până la urmă, am ațipit, dar m-am trezit brusc când se crăpa de ziuă. Se auzeau zgomote puternice: bubuituri și trosnete rostogolindu-se în depărtare. Să fi fost tunete? m-am întrebat, încă buimac de somn.

— Ascultă tunurile alea mari, Tom! strigă Alice. Nu par să fie prea departe, nu?

Bătălia începuse undeva la miazăzi. Înfrângerea ar fi însemnat că inamicul cotropea Comitatul. Trebuia să pornim repede spre miazănoapte, cât mai puteam. Am mers amândoi să vorbim cu Vraciul. Stătea și-acum în aceeași poziție, ținându-și capul plecat și strângând cartea la piept.

— Domnule Gregory, am rostit, în moara lui Bill Arkwright este și o mică bibliotecă. E un început. Ceva

pe care putem clădi. De ce n-am pleca spre miază-noapte, să locuim acolo deocamdată? Ar fi și un loc mai sigur. Chiar dacă dușmanul biruiește, e posibil să nu se aventureze mai sus de Caster.

Puteau să-și trimită patrulă la prădat, dar cel mai probabil aveau doar să ocupe Casterul, cel mai nordic dintre orașele mari ale Comitatului. Poate că nici măcar nu vor observa moara, ascunsă fiind de copacii dinspre canal.

Vraciul tot nu catadicsi să-și ridice capul.

— Dacă mai zăbovim mult, poate nu mai reușim să răzbatem. Nu putem rămâne aici.

Încă o dată, magistrul meu nu răspunse. Am auzit-o pe Alice scrâșnind mâniată din dinți.

— Te rog, domnule Gregory, am insistat. Nu te da bătut...

În sfârșit, își ridică privirea spre mine și clătină din cap cu tristețe.

— Nu cred că înțelegi pe deplin ce s-a pierdut aici. Biblioteca asta nu-mi aparținea mie, băiete. Eu nu eram decât păzitorul ei. Era misiunea mea s-o sporesc și s-o păstrez pentru viitor. Și-acum am dat greș. Sunt obosit... obosit de tot și de toate. Oasele mele bătrâne sunt prea istovite ca să mă ducă mai departe. Am văzut prea multe, am trăit prea mult.

— Ia ascultă, Moș Gregory, mormăi Alice. Scoală-te în picioare! N-are rost să aștepți aici până putrezești!

Vraciul sări în sus, ochii scânteindu-i de furie. „Moș Gregory” îi spunea Alice numai în particular. Niciodată nu îndrăznise să-i zică așa în față. Ținea Bestiarul în mâna dreaptă, iar în stânga, toiagul — pe care-l înălță, ca și cum s-ar fi pregătit să i-l trântască în cap. Totuși, Alice își continuă tirada fără să clipească.

— Încă mai sunt treburi de făcut: de luptat împotriva Întunericului, de scris cărți în locul ăstora. Încă n-ai murit și, cât timp poți să-ți mai urnești oasele astea bătrâne, ai datoria să mergi mai departe. E datoria dumitale să ai grijă de Tom și să-l pregătești. Ai datoria asta față de Comitat!

Cu o mișcare lentă, Vraciul își coborî toiagul. Ultima propoziție rostită de Alice îi schimbase expresia din ochi. „Datoria înainte de toate” era crezul lui. Datoria lui față de Comitat îl călăuzise și-i croise drumul printr-o lungă, căznită și primejdioasă viață.

Fără vreo altă vorbă, își vârî Bestiarul pârjolit în sac și porni la drum, către miazănoapte. Alice și cu mine, împreună cu dulăii, l-am urmat cum am putut mai bine. Părea că, până la urmă, se hotărâse să se îndrepte spre moară.

CAPITOLUL 3 „MOȘNEAGUL”

N-am mai ajuns la moară. Poate că pur și simplu n-a fost să fie. Drumul peste dealuri a mers ca pe roate, dar, pe măsură ce ne apropiam de Caster, am văzut clădirile dinspre miazăzi arzând, fumul negru acoperind soarele care apunea. Chiar dacă principala armată cotropitoare ieșise biruitoare, n-ar fi putut ajunge atât de departe spre miazănoapte. Probabil era o ceată de prădători de pe mare.

În mod normal, ne-am fi odihnit pe pantele mai mici, dar eram presați de timp, așa că am mers mai departe prin întuneric, trecând pe lângă Caster mai la răsărit decât obișnuiam. De îndată ce-am ajuns la canal, ne-a

devenit limpede că ar fi fost imposibil să înaintăm spre miazănoapte, până la moară. Amândouă potecile de edec erau ticsite de refugiații porniți spre miazăzi.

Trecu câțva timp până să putem convinge pe cineva să ne spună ce se petrecuse: toată lumea se împingea pe lângă noi, iar în ochi li se citea spaima. Până la urmă, am găsit un bătrân care se sprijinea de o poartă, străduindu-se să-și recapete suflul, cu genunchii tremurându-i de osteneală.

— Cât de rău e mai departe, la miazănoapte? îl întrebă Vraciul, cu cea mai blândă voce de care era în stare.

Bătrânul clătină din cap și am mai așteptat puțin, ca el să-și revină îndeajuns cât să poată răspunde.

— O armată mare a acostat la nord-est de golf, gâfâi el. Ne-au luat pe toți ca din oală. Satul Kendal e deja al lor — sau ce-a mai rămas din el după incendiu —, iar acum au pornit încioace. S-a terminat. Casa mea s-a dus. Acolo am stat toată viața, doar acolo. Și-s prea bătrân ca s-o mai iau de la capăt...

— Războaiele nu durează la nesfârșit, încercă să-l aline Vraciul, bătându-l ușurel pe umăr. Și eu mi-am pierdut casa. Dar trebuie să mergem mai departe. Amândoi o să ne-ntoarcem acasă într-o bună zi și-o să reclădim totul.

Bătrânul încuviință și-și reluă drumul, târșâindu-și pașii, grăbit să se alătore șirului de refugiați. Nu părea convins de vorbele Vraciului și, judecând după expresia feței, nici magistrul meu nu credea prea mult în ele. Se întoarse spre mine, cu o privire aspră și sălbatică.

— După cum văd eu, cea dintâi datorie a mea este să fii în siguranță, băiete. Dar nicăieri în Comitat nu mai poți să fii în afara pericolului, zise el. Deocamdată, aici n-avem ce să facem. Ne vom întoarce într-o bună zi, dar acum trebuie să pornim iarăși pe mare.

— Unde mergem, la Capul Sunderland? am întrebat, presupunând că vom încerca să ajungem în portul Comitatului și să călătorim cu o navă.

— Dacă n-a căzut deja în mâinile dușmanului, e sigur plin de refugiați, răspunse Vraciul, clătinând din cap. Nu, voi merge să iau ce mi se cuvine.

Acestea fiind spuse, ne conduse în grabă spre apus. Ne-am petrecut noaptea într-o colibă părăsită, după care ne-am îndreptat direct spre coastă.

Foarte rar se întâmpla ca Vraciul să-și primească plata la timp, iar uneori, deloc. Așa că își pretinse o datorie. Cu ani în urmă, alungase un spectru al mării din bordeiul unui pescar. Acum, în locul monedelor, plata pe care o

cerea era un drum pe apă până la Mona¹, insula cea mare aflată în largul Mării Irlandei, la nord-vest de Comitat.

Fără prea mare tragere de inimă, pescarul fu de acord să ne ducă. N-ar fi vrut, dar îi era frică de bătrânul cu scânteieri aprige în ochi din fața lui — și care acum părea mânat de o hotărâre cu totul nouă.

Crezusem că mi-am căpătat deprinderea de a mă ține pe picioare în timp ce mă aflam pe apă după călătoria în Grecia de vara trecută. Cât de mult mă înșelasem! O barcă mică de pescuit era cu totul altceva față de *Celeste*, corabia cu trei catarge. Chiar înainte să ieșim din apele golfului în largul mării, barca fu cuprinsă de un tangaj și de un ruluiu de-a dreptul alarmante, iar câinii începură curând să scheaune de frică. În loc să mă uit cum Comitatul dispare treptat în depărtare, mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei cu capul plecat peste marginea bărcii, cuprins de un violent rău de mare.

— Te simți mai bine, băiete? mă întrebă Vrăciul după ce în sfârșit mă oprisem din vomat.

---

¹ Este vorba despre insula Man, situată aproximativ la jumătatea distanței dintre insulele Marii Britanii și Irlandei, dependentă de Coroana britanică, dar fără să facă parte din Regatul Unit (n. tr.).

— Un pic, i-am răspuns, privind spre Mona, care acum se vedea ca o pată verde la orizont. Ai mai fost pe insulă până acum?

Magistrul meu clătină din cap.

— N-am fost niciodată chemat într-acolo. Am avut mai mult decât suficient de lucru în Comitat. Dar și locuitorii insulei au partea lor zdravănă de necazuri cu Întunericul. E cel puțin o jumătate de duzină de bugani¹ acolo...

— Ce-i ăla bugan? am întrebat.

Îmi aminteam vag că văzusem denumirea în Bestiarul Vraciului, dar nu-mi aduceam aminte absolut nimic despre ei. Știam că în Comitat nu mai exista așa ceva.

— Ei bine, băiete, de ce nu cauți ca să afli? îmi zise Vraciul, scoțând Bestiarul din sac și întinzându-mi-l. Este un soi de demon...

Am deschis Bestiarul și l-am răsfoit până la capitolul despre demoni, găsind repede titlul: BUGANI.

— Citește cu voce tare, Tom! insistă Alice. Vreau și eu să știu ce și cum.

Magistrul meu se încruntă, gândindu-se probabil că erau treburi de-ale vracilor, neavând nimic de-a face cu

---

¹ În original, *buggane*, creatură fantastică specifică mitologiei insulei Man, un soi de căpcăun (n. tr.).

ea. Totuși, am început să citesc cu voce tare, așa cum îmi ceruse:

Un bugan este un tip de demon care frecventează ruinele și se materializează de obicei sub forma unui taur negru sau a unui bărbat păros, deși mai există și alte ipostaze pe care se poate alege, astfel încât să-i satisfacă scopurile. În regiunile mlăștinoase, se știe că buganii iau înfățișarea unor omidee.

Un bugan scoate două sunete caracteristice: fie mugește ca un taur furios, ca să-i alunge pe cei care se aventurează prin apropierea domeniului său, fie se șoptește victimelor sale cu o sinistră voce omenească. El se spune celor pe care-i năpăstuieste că se va secătui forța vitală, iar groaza de care sunt cuprinși aceștia îi dăruiește

demonului puteri încă și mai mari. Dacă-ți astupi urechile, nu te aperi defel: auzi vocea buganului tocmai înăuntrul capului. Până și despre cei surzi de-a binelea se știe că ar fi căzut victime acestui sunet perfid. Cei care-i aud șoptele mor în decurs de câteva zile, dacă nu izbutesc să-l omoare între timp pe bugan. El înmagazinează forța vitală a tuturor celor uciși într-un labirint pe care și-l clădește adânc sub pământ.

Buganii sunt imuni la sare și la pisitura de fier, ceea ce-i face atât greu de ucis, cât și de închis. Singurul lucru față de care sunt vulnerabili este o lamă făurită dintr-un aliaj de argint, care trebuie să fie

înfiptă în inima buganului atunci când acesta este pe deplin materializat.

— Sună de-a dreptul înfricoșător, zise Alice.

— Da, ai motive întemeiate să fii atât înspăimântat, cât și prudent când vine vorba despre un bugan, o aprobă Vraciul. Se zice că nu există vraci pe Mona, dar, din câte am auzit, nu le-ar strica deloc să aibă. Iată de ce buganii prosperă acolo: nimeni nu e capabil să-i țină în frâu.

Deodată, începu să burnițeze, așa că-mi smulse re-pede Bestiarul din mâini, îl închise și-l vârî în sac, ferindu-l de vătămări. Era ultima lui carte și n-ar fi vrut să se strice și mai mult.

— Cum sunt locuitorii insulei? am întrebat.

— Sunt un popor mândru și îndărătnic. Sunt și războinici și au o puternică armată de oșteni plățiți, numiți „yeomeni”. Dar o insulă mărunță ca asta n-ar avea nici cea mai mică șansă dacă inamicul ar privi dincolo de Comitat și s-ar hotărî s-o invadeze.

— Cei de pe insulă n-o să ne întâmpine cu brațele deschise, nu? zise Alice.

Vraciul încuviință, căzut pe gânduri.

— S-ar putea să ai dreptate, fato. Refugiații sunt rareori bine-veniți oriunde s-ar duce. Ei nu reprezintă decât guri în plus de hrănit. Și foarte mulți oameni vor fi fugit din Comitat, îndreptându-se spre Mona. Mai departe, spre apus, este și Irlanda, însă drumul ar fi mult mai lung, iar eu prefer să rămân cât mai aproape cu putință de casă. Dacă o să dăm de greu, o să ne putem continua și mai târziu drumul spre apus.

Pe măsură ce ne apropiam de insulă, valurile deveneau mai puțin agitate, însă burnița se întetise și ne bătea drept în față. Vremea și dealurile înverzite din fața noastră îmi aminteau de Comitat. Era aproape de parcă ne-am fi întors acasă.

Pescarul ne debarcă în partea de sud-est a insulei, amarându-și pentru scurt timp barca de un debarcader din lemn ieșit în afară pe un țărm stâncos. Cei trei câini săriră unul după altul din barcă, bucuroși să se vadă din nou pe uscat, însă noi i-am urmat cu ceva mai multă încetineală, încheieturile fiindu-ne înțepenite după atât de multă vreme petrecută la bord. A fost doar o chestiune de minute până ce pescarul a pornit din nou pe mare. Tăcut și întunecat pe drumul înapoi, de data asta aproape că zâmbea. Își plătise datoria față de Vraci, iar acum se bucura că scăpa de noi.

La capătul celălalt al debarcaderului am zărit patru pescari localnici, sub un adăpost de lemn, dregându-și plasele; în timp ce ne apropiam, ne priviră mijindu-și ochii, plini de ostilitate. Magistrul meu mergea înainte, cu gluga ridicată, ca să se ferească de ploaie; îi salută prin semne. Nu-i răspunse decât unul; ceilalți trei își întoarseră privirile și-și văzură de lucrul lor, iar cel de-al patrulea scui pă pe prundiș.

— Am avut dreptate, așa-i? Nu suntem bine-veniți aici, Tom, zise Alice. Trebuia să navigăm mai departe, spre Irlanda!

— Ei bine, acum suntem aici, Alice, așa că va trebui să ne descurcăm pe cât putem mai bine, i-am răspuns eu.

Am înaintat pe plajă până când am ajuns la capătul unei poteci înguste și noroioase, ce se întindea la deal printre o duzină de bordeie acoperite cu stuf, dispărând apoi într-o pădure. După ce am trecut de cea din urmă ușă, dintre copaci apăru un bărbat, blocându-ne calea. Avea în mâini o bătă zdravănă. Gheară se rezezi înainte și mârâi amenințător spre străin, zbârlindu-și blana neagră.

— Cheamă câinele înapoi, băiete. Mă ocup eu de treaba asta! îmi strigă Vraciul peste umăr.

— Gheară! Aici... fetiță cuminte! am strigat-o, iar ea se întoarse cu părere de rău lângă picioarele mele.

Știam că, și să fi fost de una singură, era pe deplin capabilă să se descurce împotriva unui bărbat care nu era înarmat decât cu o bătă.

Străinul avea chipul tăbăcit și, în ciuda vremii umede și friguroase, își suflecuse mânecile până deasupra coatelor. Era îndesat și musculos, cu un aer autoritar, ceea ce mă făcea să cred că nu era un simplu pescar. Abia apoi am observat că era îmbrăcat chiar într-o uniformă militară: purta o vestă strâmtă din piele maro, cu o emblemă pe umăr: trei picioare alergând, cuprinse într-un cerc; picioare îmbrăcate în armură¹. Dedesubt era o inscripție în latină: QUOCUNQUE JECERIS STABIT. Bănuiesc că era unul dintre yeomenii insulei.

— Nu sunteți bine-veniți aici! îi zise el Vraciului, privindu-l cu ostilitate și ridicându-și amenințător bâta. Trebuia să fi rămas pe pământurile voastre. Și-așa avem destule guri de hrănit!

— N-am prea avut de ales, a trebuit să le părăsim, îi răspunse blajin Vraciul. Soldații inamici mi-au ars casa și chiar viețile ne erau în primejdie. Tot ceea ce vă cerem

---

¹ Este vorba despre Triskelion (din greacă: *tri skelos*, adică *trei picioare*), simbolul caracteristic insulei Man. De asemenea, este și simbolul Britaniei și al Siciliei (în ultimul caz numindu-se *trinacria*) (n. tr.).

este să ne lăsați să stăm aici până când ne vom putea întoarce în siguranță. Am venit pregătiți să muncim și să ne câștigăm existența pe cât ne stă în puteri.

Bărbatul își lăsă bâta în jos, dând aprobator din cap.

— Chiar o să munciți, dacă vi se va da ocazia: exact la fel de greu ca toți ceilalți. Până acum, cei mai mulți refugiați din Comitat au debarcat la Douglas, la miază-noapte. Dar noi știm că unii vor încerca să se furișeze, întocmai ca voi, așa că stăm de veghe, zise el, privind mai întâi spre Vraci și apoi spre mine.

L-am văzut observându-ne pelerinele cu glugă caracteristice, apoi toiegele și sacii. Până și cei de pe Mona puteau să recunoască veșmintele și ustensilele îndeletnicirii noastre.

Apoi o examinează pe Alice, coborându-și privirea la pantofii ei ascuțiți și căscând ochii de mirare. Își făcu repede cruce.

— Ce caută un vraci în tovărășia unei vrăjitoare? întrebă el.

— Fata nu e vrăjitoare, răspunse calm Vraciul. Lucrează pentru mine, îmi copiază cărțile. Iar el este ucenicul meu, Tom Ward.

— Ei bine, n-o să-ți mai fie ucenic cât timp o să se afle aici, moșule. La noi, cei din tagma voastră nu au căutare,

iar cu vrăjitoarele ne descurcăm într-un anume fel. De îndată ce se va face sortarea, cei aleși vor munci cu toții pământul. De hrană avem nevoie, nu de șarlatanii.

— Sortarea? se miră Vraciul. Explică-mi ce vrei să spui cu asta!

— Nu v-am cerut noi să veniți încoace, mârâi yeomanul, înălțându-și din nou bâta. Flăcăul ăsta e tânăr și puternic și va fi sigur pus la muncă. Dar unii ajung înapoi în mare... iar pentru alții am putea avea altfel de leacuri, adăugă, uitându-se la Alice.

Nu-mi plăcea deloc ceea ce auzeam, așa că am făcut un pas înainte, oprindu-mă lângă magistrul meu.

— Ce vrei să spui prin „înapoi în mare”? am vrut să știu.

Vraciul îmi puse o mână pe umăr.

— Ia-o încet, băiete. Cred că știm amândoi ce vrea să zică.

— Da: cei care nu pot să muncească ajung hrană pentru pești. Moșnegii ca tine. În ce-o privește pe vrăjitoare, continuă yeomanul, încruntându-se la Alice, tu nu ești prima care-a încercat să se strecoare la țarmul nostru în ultima săptămână. Toate o să primiți ceea ce meritați. Avem noi metodele noastre, când e să ne descurcăm cu de-alde voi!

— Cred că am auzit destule, interveni Vraciul, în timp ce ploaia îi picura de pe vârful nasului.

Își ridică toiagul, ținându-l de-a curmezișul corpului, într-o poziție de apărare. Bărbatul schiță un zâmbet lipsit de veselie și păși agresiv în față.

Totul se petrecu foarte repede. Străinul își repezi bâta spre capul magistrului meu, dar nu ajunse să-l și atingă. „Moșneagul” deja nu mai era acolo. Vraciul făcuse un pas în lateral, de unde-i trase două lovituri rapide. Cea dintâi îl izbi pe atacator în încheietura mâinii, făcând ca bâta să-i zboare și un urlet de durere să-i țâșnească de pe buze. Cea de-a doua îl pocni cu putere în tâmplă, lăsându-l fără simțire la picioarele noastre.

— Nu e tocmai cel mai bun început, băiete! constată Vraciul, clătinând din cap.

M-am uitat înapoi. Cei patru pescari ieșiseră din adăpostul lor și se holbau acum la noi. Vraciul îmi urmări privirea, după care arată spre deal.

— Cel mai bine ar fi să lăsăm în urmă țărmul, zise el imediat, luând-o iute la picior, eu și cu Alice fiind nevoiți să ne străduim din greu să ținem pasul.

CAPITOLUL 4 ȘOBOLANI CU ARIPI

Am urcat printre copaci, cu Vraciul înaintea noastră. În următoarea jumătate de oră, magistrul meu făcu tot posibilul să urmeze o rută care să deruteze pe oricine ar fi vrut să ne urmărească, fie și copoi. Am intrat până la genunchi în două râuri diferite, o dată ieșind pe celălalt mal, iar altă dată, pe același. Când a fost, în sfârșit, satisfăcut, Vraciul ne conduse spre mieznoapte într-un ritm mai lejer.

— Era mai bine dacă ne încercam norocul în Comitat, observă Alice. Indiferent câte râuri am trece, sigur ne vor urmări până-n pânzele albe. Și ne vor dibui curând pe o insulă de mărimea asta.

— Eu nu cred că Mona e chiar atât de mică, Alice. O să găsim ascunzători din belșug, i-am zis eu, sperând să nu mă înșel.

Vraciul tocmai ajunsese în vârful unui deal și acum privea atent în depărtare.

— Dumneata crezi că vor face eforturi serioase ca să ne găsească? l-am întrebat, ajungând în sfârșit lângă el.

— S-ar putea, băiete. Presupun că amicul nostru de-acolo se va trezi cu o mică durere de cap; fără îndoială că nu va veni singur după noi. Nici pescarii n-au încercat să ne urmărească, așa că va trebui să-și găsească ajutoare ca lumea, ceea ce o să-i ia timp. I-ai văzut emblema și semnul de pe umăr?

— Trei picioare în armură prinse în cerc, i-am răspuns.

— Iar cuvintele latinești de dedesubt înseamnă...? mă întrebă magistrul.

— Oriunde m-ai arunca, rămân în picioare?

— Da, ești destul de aproape — asta sugerează încredere în sine, băiete. Sunt un popor încăpățânat, viguros, iar noi e limpede c-am ajuns într-un loc nepotrivit. Acestea fiind spuse, presupun că ne-am descotorosit acum de urmăritori. În plus, adăugă, arătând la vale, au și alte probleme în afară de noi!

Puteam să zăresc în depărtare un oraș mare și un port plin cu ambarcațiuni de toate mărimile. Dincolo de el se întindea un golf mare în formă de semilună, în care se aflau nave mai mari, unele dintre ele la mare distanță față de uscat. Bărci mai mici îi transbordau pe călători la țarm. Un uriaș stol de pescăruși se rotea deasupra portului, făcând o zarvă pe care o puteam auzi și de pe deal.

— Acela este Douglas, orașul cel mai mare de pe insulă. Alți oameni care-și caută refugiu, ca și noi, zise Vraciul. Unele dintre navele acestea vor pleca iarăși în curând, dar cel mai probabil nu se vor întoarce în Comitat. S-ar putea să am atâția bani câți ne-ar trebui pentru o călătorie mai departe, spre Irlanda. Acolo ar trebui să avem parte de o primire mai călduroasă. Oricum, mai rău decât aici sigur nu poate să fie.

— Dar ne vor lăsa să plecăm? l-am întrebat.

— Cel mai bine-ar fi să părăsim insula fără să ne observe, băiete. Așteptăm până la căderea nopții, după care tu o să cobori în oraș. Aproape oricărui marinar îi place să bea un pahar, două: o să-i găsești în tavernele de pe chei. Cu un dram de noroc, vei putea să tocmești pe cineva cu o barcă mai mică.

— Merg și eu cu Tom, se oferi la rezezeală Alice, să fiu cu ochii-n patru după primejdii...

— Nu, fato, tu rămâi cu mine și cu câinii. Băiatul e mai bine să meargă singur de data asta...

— De ce nu poate să vină și Alice cu mine? Două perechi de ochi văd mai bine decât una singură, am susținut la rându-mi.

Vraciul ne privi supărat.

— Voi doi sunteți cumva legați cu un lanț nevăzut? Întrebă, clătinând din cap. N-ați prea stat despărțiți în ultima vreme. Nu, am hotărât. Fata rămâne aici!

Alice mă privi pe furiș și i-am observat licărul de teamă din ochi, la gândul urciorului cu sânge, singurul lucru care-l ținea departe pe Diavol. Înăuntrul aceluia urcior erau șase picături de sânge: trei din al ei și trei din al meu. Și Alice era în siguranță atât timp cât stătea aproape de mine. Dar dacă mă duceam singur în oraș, nimic nu-l mai putea împiedica pe Diavol să se răzbune pe ea. Știam că, deși nu se împotrivea acum, avea să nesocotească hotărârea Vraciului și să coboare cu mine.

Am pornit spre vale curând după ce s-a întunecat, lăsându-mi în urmă pelerina, sacul și toiagul. Din câte se părea, pentru cei de pe insulă nu erau bine-veniți nici vracii, nici ucenicii lor. De acum, era posibil să fi început să ne caute prin oraș. Norii fuseseră izgoniți de vânt, iar

noaptea era senină și înstelată, cu o semilună decolorată în înaltul cerului. Imediat ce m-am îndepărtat vreo sută de metri, m-am oprit și am așteptat. Nu după mult timp, Alice mă ajunse din urmă.

— A încercat domnul Gregory să te oprească? am întrebat-o.

Alice clătină din cap.

— I-am zis că plec să vânez iepuri, dar el a dat deza-probator din cap și și-a coborât privirea spre picioarele mele, așa că știu că nu m-a crezut.

Uitându-mă în jos, am observat că era desculță.

— Mi-am strecurat pantofii în sacul tău, Tom. Așa, e mai puțin probabil să-și închipuie cineva că aș fi vrăjitoare.

Am pornit la vale și curând am ieșit dintre copaci, pe o pantă ierboasă, alunecoasă acum din cauza ploii recente. Alice nu era obișnuită să meargă desculță și căzu în fund de două ori până să ajungem la cele dintâi bordeie și să dăm de o cărare cu prundiș.

După zece minute, eram jos în oraș, croindu-ne drum spre port pe îngustele străduțe pietruite. Douglas era ticsit de marinari, dar printre ei se mai vedeau și câteva femei, unele dintre ele desculțe, la fel ca Alice;

așa că, lăsând deoparte faptul că era de departe cea mai drăguță, nu ieșea în niciun fel în evidență.

Erau aproape la fel de mulți pescăruși câți oameni și păreau agresivi și netemători, năpustindu-se spre capetele unora. Pe unul dintre ei l-am văzut înhățând o felie de pâine din mâna unui bărbat tocmai când acesta se pregătea să muște din ea.

— Oribile păsări, zise Alice. Șobolani cu aripi, asta sunt.

După o vreme, ajunserăm pe o stradă principală largă și aglomerată, unde fiecare a cincea casă părea să fie un han. Am aruncat o privire prin ferestrele primei tavernă. Era plină, dar nu mi-am dat seama cât de ticsită până n-am deschis ușa. Aerul cald și un puternic miros de bere se abătura asupra mea; zgomotoasa și turbulentă mulțime de băutori dinăuntru era înghesuită umăr la umăr. Am văzut că ar fi trebuit să-mi croiesc drum cu forța, așa că m-am întors, clătinând din cap spre Alice și pornind mai departe pe stradă.

Toate celelalte hanuri pe lângă care am trecut păreau la fel de aglomerate, dar apoi am observat o stradă laterală, ducând în jos spre port, unde se găsea ceea ce părea să fie o altă tavernă. În clipa în care am deschis ușa, am observat că era aproape pustie, doar câțiva

bărbați stând pe taburetele de la bar. Tocmai mă pregăteam să pășesc înăuntru, când proprietarul își flutură pumnul spre mine și spre Alice.

— Afară cu voi! N-avem nevoie de lepădături pe-aici! strigă el.

Nu era cazul să mi se spună de două ori: ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să atrag atenția asupra mea. Eram pe cale să mă întorc spre strada principală, când Alice arată în direcția opusă.

— Încearcă și-acolo, Tom. Pare să mai fie o tavernă mai în jos...

Foarte curând, aveam să constat că avusese dreptate. Era exact la capătul unei străduțe înguste, pe colț, intrarea fiind cu fața spre port. La fel ca ultima tavernă vizitată, era aproape goală, doar câțiva inși stând în fața tejghelei, cu halbele de bere în mâini. Patronul mă privi mai degrabă cu interes decât cu ostilitate, tocmai această curiozitate făcându-mă să mă hotărâsc fără întârziere: era mai bine să ies de-acolo. Dar exact când mă întorceam să ies, o voce mă strigă pe nume.

— Ei, dacă ăsta n-o fi Tom Ward!

Și un bărbat masiv, roșu la față și cu perciuni mari, se apropie cu pași apăsați de mine.

Era căpitanul Baines, de pe *Celeste*, corabia pe care o tocmise mama vara trecută, pentru călătoria noastră în Grecia. Avea ca bază de plecare Capul Sunderland. Fără îndoială că sosise aici având cala plină de cei fugiți din calea invadatorilor.

— Mă bucur să te văd, băiete. Și pe fată! adăugă el, privind-o pe Alice, care stătea în pragul ușii deschise. Veniți încoace, să vă încălziți lângă foc.

Căpitanul purta un impermeabil lung și negru, cu o bluză marinărească groasă, din lână cenușie pe dedesubt: e clar că mateloții știu cum să se îmbrace pe vreme rece. Ne conduse la o masă goală de lemn aflată într-un colț, iar noi ne-am așezat pe scaune, cu fața la el.

— Vă e foame? ne întrebă.

Am încuviințat. Eram lihnit. În afară de câteva înghițituri de brânză, ultimul lucru pe care-l mâncasem fuseseră cei câțiva iepuri gătiți de Alice seara trecută.

— Hangiu, adu-ne două plăcinte cu carne și bere și să fie fierbinți! strigă el în direcția barului, după care se întoarse spre noi. Cine v-a trecut apa? ne întrebă, coborându-și glasul.

— Am venit cu o barcă mică, pescărească. Ne-a debarcat la sud de Douglas, dar am dat imediat de belea.

Am avut noroc c-am scăpat. Un tip cu o bătă a încercat să ne aresteze, dar domnul Gregory l-a doborât.

— Și-acum unde ți-e magistrul?

— E sus, pe coasta dealului de la miazăzi față de oraș. M-a trimis înapoi să văd dacă pot închiria vreo barcă, să ne ducă mai departe spre apus, în Irlanda.

— Nu prea ai șanse, tinere Tom. Corabia mea, *Celeste*, e sechestrată și are la bord paznici înarmați. Cât despre cei pe care i-am adus aici, sunt toți arestați. La fel și refugiații de pe celelalte corăbii. Totuși, nu prea poți să-i învinuiești pe insulari. Ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi să năvălească și aici invadatorii. Le e frică și de vrăjitoarele care fug din Comitat... și pe bună dreptate. O mică barcă pescărească a acostat mai la miazănoapte. Amândoi marinarii au fost găsiți morți: goliți de sânge și cu degetele mari retezate.

Auzindu-l, Alice icni. Știam la ce se gândea. Fără îndoială că vrăjitoarele din Pendle rămăseseră pe loc, așteptând să vadă ce avea să se întâmple. Asta putea foarte bine să fie opera unei alte vrăjitoare — unele trebuie să fi fugit din Comitat. Și dacă era vorba tocmai despre mama lui Alice?

Dacă Osoasa Lizzie era liberă pe insulă?

CAPITOLUL 5 NEOMUL

Amândoi ne-am aruncat asupra plăcintelor fierbinți cu carne și bere, în timp ce căpitanul ne povesti ceea ce știa. Se pare că aproape toți refugiații erau trimiși înapoi în Comitat. Conducătorii Consiliului Guvernator se temeau că, dacă nu procedează așa, Mona va fi următoarea țintă a atacurilor.

— De-asta au pus sechestru pe *Celeste*. Curând, o să plec înapoi spre Capul Sunderland, ducându-i înapoi pe fugari la mila dușmanului. O să lase paznici înarmați la bord, ca să se asigure că exact asta voi face. Aici nu rămân decât vrăjitoarele pe care le descoperă; nu c-aș fi luat-o pe vreuna cu mine. Țineți minte ce vă spun, unele

care nu sunt cu adevărat vrăjitoare vor fi puse la încercare și găsite vinovate. Nu mă îndoiesc că și nevinovații vor avea de suferit...

Se referea la ceea ce Vraciul numea „acuzatii nedrepte”. Avea dreptate: fără îndoială că cel puțin o vrăjitoare adevărată ajunsese pe Mona, însă multe alte femei nevinovate vor fi silite să plătească un preț cumplit pentru faptele ei.

— Sfatul meu ar fi să mergeți spre centrul insulei, iar pe urmă spre coasta de sud-vest. Acolo găsiți un orașel de pescari, Port Erin, și o grămadă de sate mici ceva mai departe, la mieznoapte, în peninsulă. În partea aia e puțin probabil să fi debarcat refugiații, așa că vor fi mai puțini care să-i pândească. Ați putea găsi pe cineva care să vă ducă de acolo în Irlanda...

— Mie mi se pare un sfat bun, Tom, zise Alice zâmbind.

I-am zâmbit la rândul meu, dar deodată expresia feței i se schimbă într-una de teamă și de oroare. Privea fix spre ușă, parcă simțind primejdia.

Deodată, ușa se dădu de perete și o jumătate de duzină de indivizi masivi, agitându-și bâtele, năvăli înăuntru. Purtau veste din piele cu emblema aceea cu trei picioare: yeomeni. Un tip înalt cu mustață neagră și

spadă la șold — evident, conducătorul lor — îi urmă înăuntru. Se opriră toți lângă ușă, măturând din priviri încăperea, cercetându-i din ochi pe ocupanții fiecărei mese, ca și pe cei care stăteau la tejghea. Abia atunci am observat că aveau un prizonier.

Și el purta vestă din piele cu aceeași emblemă. Haina îi accentua dimensiunile: era înalt și masiv. De ce l-ar ține prizonier pe unul dintre ai lor? m-am întrebat. Cu ce-o fi greșit? Apoi am observat că omul era legat, dar într-un chip ciudat, plin de cruzime. O bucată de lanț fin din argint se întindea de la fiecare ureche a lui spre mâinile celor doi paznici care-l încadrau. Urechile îi fuseseră străpunse foarte aproape de craniu, iar găurile prin care trecea lanțul erau roșii și umflate.

Deodată, prizonierul adulmecă zgomotos de trei ori și vorbi, cu vocea la fel de scrâșnită ca o pilă răzuind metalul.

— Miros o femeie! E o femeie aici, domnule comandant Stanton, rosti el, întorcându-se spre bărbatul înalt cu mustață.

Străjerii priviră cu toții spre Alice. Era singura femeie din încăpere.

Prizonierul începu să se îndrepte spre masa noastră, cu cei doi străjeri care-l încadrau ținând pasul cu el și cu

Stanton urmându-i într-o parte. Și, în timp ce se apropia, am observat simultan două lucruri: primul, că era orb, cu globii oculari de un alb lăptos; al doilea îmi dădu un fior pe șira spinării și-mi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească.

Avea părul negru, creț și încâlcit: mai degrabă semăna a blană de animal decât a păr omenesc. Prin el, foarte sus pe frunte, ieșeau la iveală două coarne scurte și încovoiate, albe și ascuțite la vârf. Nu era om: era un neom, rezultatul unirii dintre Diavol și o vrăjitoare.

— Nu-i nicio femeie! zise Stanton, izbucnind în râs. Nu-i decât o fată costelivă, cu picioarele murdare. Mai încearcă!

De data aceasta, neomul nu mai adulmecă; nu făcu decât să-și îndrepte fața spre Alice, de parcă ochii lui orbi ar fi putut chiar s-o vadă. O expresie de nedumerire îi schimonosi fața.

— Ei, haide, îl îmboldi comandantul, cu nerăbdare în glas. Fata asta e vrăjitoare sau nu?

— Are Întunericul în ea! strigă neomul. Putere întunecată!

— Ei bine, asta-i tot ce trebuie să știm! Înghățați-o, băieți! răcni comandantul și doi străjeri pășiră înainte, smulgând-o pe Alice de pe scăunelul ei.

Ea nu încercă să se împotrivescă: avea ochii larg deschiși și plini de groază.

Nu știam decât un singur lucru: că oriunde ar fi dus-o pe Alice, trebuia să merg și eu. Dacă avea să fie despărțită de urciorul cu sânge, Diavolul urma să se răzbune pe ea. Totuși, întâmplarea făcu să nu trebuiască să mă mișc.

— Cercetează-i pe ceilalți doi! ordonă Stanton. Stăteau de vorbă cu o vrăjitoare. Poate că erau cu toții în cârdășie. Poate că vreunul dintre ei o fi vrăjitor...

Neomul își întoarse chipul spre căpitanul Baines.

— Nici urmă de Întuneric aici, mormăi el.

— Și băiatul?

Veni și rândul meu, numai că după ce mă studie cu ochii săi orbi, creatura păru și mai nedumerită. Gura i se deschise de două ori, dezvăluind două șiruri de dinți galbeni și ascuțiți, dar nu rosti niciun cuvânt.

— N-avem toată ziua de pierdut. Care-i problema?

— O așchie de Întuneric îi este îngropată adânc în suflet. O bucată foarte mică...

— Ajunge! Luați-l și pe el! se răsti Stanton. E multă vreme de când n-am mai pus la încercare un vrăjitor. Sunt foarte rari.

Abia am mai avut timp să arunc o privire spre chipul îngrijorat al căpitanului Baines până să fiu înhățat la rândul meu, iar după câteva clipe aveam deja brațele legate la spate și eram scos din tavernă împreună cu Alice, fiind târât de mâini aspre la deal, spre strada principală.

După un marș forțat pe străzile aglomerate, în timpul căruia am fost îmbrânciți, batjocoriți și scuipați, am ajuns în sfârșit la periferia orașului și am fost împinși într-o căruță trasă de patru cai shire¹ vânjoși. Vizitiul pocni din bici și am pornit pe o cărare; după ce-am aruncat o privire spre stele și am observat poziția în care se afla Carul Mare, am ajuns la concluzia că ne ducea spre nord-vest. Alice și cu mine nu eram singurii din căruță. Eram păziți de trei bărbați solizi înarmați cu bâte pe care păreau mai mult decât dispuși să le folosească. Aveam încă mâinile legate și nu exista nici cea mai mică șansă de evadare.

La început, nu vorbiră, părând să se mulțumească doar să stea cu ochii pe noi. Amândoi ne lăsarăm capetele în jos, nevrând să le dăm vreun pretext pentru

---

¹ Rasă de cai de tracțiune originară din centrul Marii Britanii, exemplarele fiind puternice și masive, cu păr lung de la genunchi în jos (n. tr.).

violență, păstrând tăcerea, dar, după ceva mai puțin de o oră, unul dintre ei mă împunse cu bâta.

— Vezi aia de colo, băiete? mă întrebă, arătând spre dreapta lui.

În depărtare, luminată de lună, era un fel de clădire fortificată. Puteam să zăresc un turn înconjurat de ziduri crenelate, dincolo de el înălțându-se un munte.

— Țasta-i turnul Greeba¹, continuă el. S-ar putea să mai trăiești doar cât să-l mai vezi o dată!

Ceilalți yeomeni izbucniră în râs.

— Dar îndată ce-o să fii înăuntru, o să-ți dorești să fi murit! Doar cine are noroc e scos mort de-acolo! adăugă unul dintre ei.

Nu m-am sinchisit să-l întreb ce voia să zică și am rămas tăcut până când căruța se opri în cele din urmă. Se pare că ajunseserăm într-un sat. Era înconjurat de copaci, iar dealurile se înălțau de-o parte și de cealaltă. Ne coborâră din căruța și ne duseră pe lângă o movilă mare, ciudată, de pământ. Avea forma unui gorgan, dar cu patru straturi suprapuse. Nu mai văzusem niciodată

---

¹ Muntele Greeba are o altitudine de aproximativ 422 de metri și este situat în centrul insulei Man. Castelul și turnurile de la poalele sale au fost clădite la începutul secolului al XIX-lea. Denumirea lui provine din cuvântul scandinav *gripa*, cu semnificația de *pisc* (n. tr.).

ceva asemănător. Dincolo de ea se ridica un alt turn din piatră, acesta fiind cu mult mai mic decât cel dintâi. M-am întrebat dacă era pentru păstrarea prizonierilor și aveam să aflu curând că ghicisem corect.

Ne târâră sus pe câteva trepte până la o ușă aflată cam pe la jumătatea înălțimii turnului și, după ce ne dezlegară mâinile, ne îmbrânciră înăuntru. Ușa se trânti cu zgomot după noi, o cheie se răsuci în broască, iar străjerii coborâră, pașii lor stârnind ecou.

Am privit în jur. O singură lumânare ardea într-o firidă din perete, pâlpâind din cauza curentului provocat de o fereastră plasată mult deasupra. Celula avea formă circulară, fără pic de mobilier, doar cu câteva brațe de paie murdare care acopereau lespezile umede ale podelei.

— Nu prea-mi place locul ăsta, zise Alice, cu vocea abia mai ridicată decât o șoaptă.

— Poate nu ți-o plăcea, fato, se auzi o voce de femeie din penumbra din dreapta noastră, dar ai face mai bine să te împaci cu el. E cel mai confortabil loc în care-o să mai fii vreodată. E turnul Tynwaldului, pentru vrăjitoare; după ce ieși de-aici, nu te mai așteaptă decât suferința și moartea.

Cineva ieși dintre umbre, oprindu-se în fața noastră. Era o fată înaltă, de vreo optsprezece, nouăsprezece ani,

cu părul negru și lucios care-i ajungea până la umeri. Purta o rochie albastră drăguță, iar pielea îi era curată și strălucea de sănătate. Nu prea arăta a deținut.

— Ați venit din Comitat peste apă, așa-i? ne întrebă.
Am încuviințat.

— Eu sunt Tom Ward, iar ea e prietena mea, Alice.

Aruncă o privire spre Alice, după care-mi dăruie un zâmbet cald.

— Eu sunt Adriana Lonan, se prezentă ea. M-am născut și am crescut pe Mona și până de curând m-au lăsat în pace. Dar acum totul a luat-o razna și s-au apucat să le verifice și pe femeile lor dacă nu cumva sunt vrăjitoare.

— Și ești vrăjitoare? am întreat-o.

Adriana încuviință.

— Sunt vrăjitoare de păsări, zise ea.

— Adică ai o pasăre ca familiar, o corectă Alice.

Fata clătină din cap și se încruntă.

— N-am niciun familiar. Nu-mi dau sângele pentru nimic. Nu am treabă cu chestii dintr-astea întunecate. Sunt o vrăjitoare de păsări. Păsările sunt prietenele mele. Ne ajutăm reciproc. Dar tu, Alice? Ești vrăjitoare?

Alice clătină din cap.

— Sunt dintr-un clan de vrăjitoare din Pendle și am fost învățată meșteșugul magiei negre timp de doi ani.

Dar nu, nu sunt vrăjitoare. Nu-i corect că ne-au adus aici, mai ales pe Tom. El e ucenicul unui vraci și luptă pentru Lumină. Ei zic c-ar fi vrăjitor, dar nu-i adevărat.

Adriana mă privi cu atenție, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

— Te-a adulmecat Corn?

— Neomul? Da, i-am răspuns. A zis că Alice are Întuneric în ea și că aș avea și eu o așchie.

— Atunci poate că ai, murmură Adriana. Niciunul dintre noi nu e perfect. Dar, indiferent ce-am fi, n-o să prea conteze mâine, când o să fim puși la încercare.

— Ce-o să facă? se interesă Alice. O să fim obligați să înotăm? Doar n-o să folosească teascul, nu?

Înotul era cea mai populară metodă de a verifica dacă o persoană era sau nu vrăjitoare. Ți se legau mâinile de picioare și te azvârleau într-un iaz. Uneori, îți legau degetul mare al mâinii drepte de degetul mare al piciorului stâng. Era o denumire ciudată pentru un astfel de test: cum ai fi putut să înoți așa? Dacă te duceai la fund și, cel mai probabil, te înecai, erai nevinovat. Dacă izbuteai cumva să plutești, atunci erai considerat vinovat, te luau pe sus și te ardeau pe rug.

Tescuirea era chiar și mai rea. Te legau cu lanțuri de o masă și, pentru o perioadă de timp, îți puneau pietroaie

grele peste trup, deseori nu mai puțin de treisprezece. După o vreme, abia dacă mai puteai să respiri. Dacă te recunoșteai vinovat din cauza durerii, te ardeau. Dacă nu, erai zdrobit încetul cu încetul, până la moarte. Și, dacă reușeai să rămâi viu mai mult de o oră, se presupunea că te-ar fi salvat Diavolul și tot la rug ajungeai.

— Nu, noi, cei de pe insulă, avem propriile metode, răspuse Adriana. Orice persoană bănuită de vrăjitorie e dusă până în vârf, pe Slieau Whallian, un deal mare dinspre miazăzi, apoi închisă într-un butoi cu țepi de fier ascuțiți pe dinăuntru. Apoi i se dă drumul să se rostogolească la vale¹. Dacă, odată ajunsă jos, încă mai trăiește, se consideră că e protejată de Întuneric și-atunci e luată și...

Vocea i se stinse înainte să-și sfârșească fraza și am observat că în ochi i se citea frica.

— Scapă multe cu viață? am întrebat-o.

— Paznicul mi-a zis că au scăpat două — una dintre ele străpunsă rău — din șapte, câte au fost rostogolite ieri. Am încercat să le învăț ce trebuie să facă. Poți să

---

¹ Genul acesta de pedepse aplicate femeilor bănuite de vrăjitorie este relatat întocmai în „Jenkinson's Practical Guide to the Isle of Man” (1874), locul execuțiilor fiind chiar dealul Slieau Whallian, înalt de aproximativ 275 de metri (n. tr.).

ajungi jos fără să te străpungă prea rău. Nu toate butoaiile sunt la fel, așa că ai nevoie și de un dram de noroc, dar, dacă găsești loc liber printre țepi, te poți sprijini cu mâinile și cu picioarele pe dinăuntru. În timp ce butoiul se rostogolește, forța centrifugă te împinge spre țepi, așa că trebuie să te ții cât mai departe de ei. Și-atunci, dacă butoiul nu face vreun salt mai mare cât timp coboară la vale, înseamnă că nici pe tine nu te azvârle de colo-colo pe dinăuntru, ca să te înfigă în țepi.

— De unde știi că funcționează?

— Cunosc un om care lucrează la o fabrică de bere, dar face și butoaie speciale la comandă. Când le vine câte-un ucenic de dogar, au un ritual la început. Îl vâră într-un butoi cu țepi și-l dau încet de-a dura dintr-un capăt în celălalt al atelierului, în timp ce toți ceilalți meșteri lovesc cu ciocanele în bănci și aclamă. Numai că la început i se arată cum să se țină. În cel mai rău caz, se alege cu câteva tăieturi, atât. Dar n-am reușit nicio dată să vorbesc cu cineva care să fi ajuns în viață la poalele Slieau Whallian. Dacă mai trăiești, ești luat imediat de-acolo.

— E mare diferență între a fi dat de-a dura cu încetul și a te rostogoli la vale, zise Alice. Dacă le-ai învățat ce să facă, atunci de ce n-au rămas mai multe în viață ieri?

— Unele probabil că erau prea înfricoșate și necăjite ca să mai asculte ce le spuneam, explică Adriana. Și poate că-și *doreau* să moară în butoi...

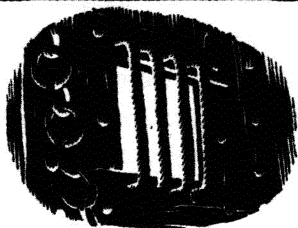
— De ce și-ar fi dorit una ca asta? m-am mirat.

— Din cauza a ceea ce ți se-ntâmplă dacă *rămâi* în viață. E chiar mai rău decât să te rostogolești în butoiul cu țepi. Te dau ca hrană buganului...

CAPITOLUL 6

ÎNCĂ UNA MOARTĂ!

— **S**unt câțiva bugani pe Mona, continuă Adriana, dar ei te dau ca hrană celui mai rău dintre toți, care bântuie ruinele capelei de lângă turnul Greeba.

— Și te mănâncă? întrebă Alice, cu ochii mari de frică.

Adriana încuviință.

— Le încuie pe victime în carcerile din aripa de miazăzi a temniței, tocmai pe marginea domeniului buganului. El stoarce încetul cu încetul viața din fiecare și o înmagazinează undeva sub capelă. După asta, corpul poate încă să umble și să respire, numai că e gol pe dinăuntru. Asta numai până când buganul, mergând

pe două picioare și arătând ca un bărbat mare și păros, vine să-i bea sângele și să-i mănânce carnea. Îi mestecă până și câteva oase, zdrobindu-le cu dinții lui mari: de-aia îi și zicem *Zdrobitorul*. Pe urmă, ceea ce mai rămâne este îngropat în varnița din curte.

Am tăcut, cu gândul la soarta nemiloasă care ne aștepta, dar apoi ceva începu să mă nedumerească. Adriana ne spusese că încercase să le învețe pe celelalte prizoniere cum să scape cu viață din rostogolirea în butoiul cu țepi... dar ea de ce nu avusese parte de același lucru?

— Adriana, pe tine de ce nu te-au pus la încercare ieri, împreună cu celelalte?

— Fiindcă lordul Barrule — el e seniorul peste castelul Greeba și șeful Consiliului Guvernator al insulei — mi-a dat o ultimă șansă ca să mă răzgândesc: dacă fac ce-mi cere, mă cruță. Altfel, îi lasă să mă pună la încercare...

Buza de jos a Adrianei începu să tremure și lacrimile îi izvorâra din ochi.

— Să te răzgândești cu privire la ce? am insistat.

— Am vrut să mă mărit cu Simon Sulby, dogarul — cel care mi-a povestit despre butoaie —, dar lordul Barrule vrea să mă ia el de nevastă. E singur de zece ani, de când

i-a murit soața. Nu s-a mai uitat de-atunci la altă femeie, dar se pare că arăt leit ca răposata lui nevastă. De-aia mă vrea pe mine. E foarte puternic și obișnuit ca toată lumea să-i facă pe plac. L-am refuzat întruna... până când, în cele din urmă, și-a pierdut cumpătul și m-a denunțat ca vrăjitoare. Încă mă poate salva dac-ar vrea cu adevărat: v-am zis, e un om foarte puternic. O vorbă de-a lui și aș fi liberă. Numai că e și foarte mândru și nu suportă să i se refuze ceva. Preferă să fiu moartă decât a altcuiva. Curând, o să fie prea târziu. Au început cu încercările aseară, dar asta a atras mulțimi numeroase, care-au devenit nesu-puse. Când s-o liniști totul, o să ne rostogolească la vale, imediat înaintea zorilor.

După aceste cuvinte, nici Alice, nici eu nu am mai scos o vorbă multă vreme. Soarta ne părea cu adevărat sumbră.

Mă întrebam ce-o face acum Vraciul. Probabil că era îngrijorat și se mira de ce nu m-am întors. Fără îndoială, își dăduse seama că Alice plecase după mine. Nu puteam decât să sper că n-avea să se aventureze la vale, în oraș. În mod sigur ar fi fost capturat.

Îndelunga tăcere fu deodată întreruptă de asprul scârțâit metalic al unei chei răsucite în broască. Deja

veniseră după noi? m-am întrebat. Doar mai erau câteva ore până la ivirea zorilor.

Ușa celulei se deschise încet și înăuntru păși un singur personaj. Nu era yeoman, nici paznic. Era Corn, neomul. Lanțurile din urechi îi dispăruseră și era dezbrăcat până la brâu, purtând doar o pereche de nădragi și cizme greoaie. Pieptul îi era acoperit de un păr negru și încâlcit, iar mușchii i se umflau pe umerii largi și pe brațele lungi. Arăta puternic și primejdios: capabil să ucidă cu mâinile goale.

În timp ce pătrundea greoi în încăpere, ne-am ridicat și ne-am retras până când ne-am lipit cu spinările de peretele opus ușii. Ce voia? Nu-mi plăcea expresia de pe fața lui. Chiar și fără coarne, tot ar fi arătat a bestie.

Înainta direct spre Alice. Când am încercat să mă strecur în calea lui, ca s-o apăr, mi-a ars un croșeu în umăr. A fost de parcă m-ar fi lovit cu piciorul mesei și m-a trimis cât colo. Am căzut, dar m-am ridicat cât de repede am putut și am dat să mă îndrept din nou spre Alice. Neomul s-a răsucit pe călcâie, ajungând cu fața la mine, cu ochii lui morți sclipind primejdios; și-a lăsat capul în jos, coarnele fiindu-i îndreptate spre mine. Am continuat să mă apropii de el, dar cu mai multă prudență, însă Alice ridică un braț, oprindu-mă.

— Nu, Tom! Stai deoparte! strigă ea. O să teucidă. Lasă-mă să mă ocup eu de el.

M-am supus, însă m-am pregătit să atac creatura la primul semn de primejdie pentru Alice, cu toate că fără toiagul și lanțul meu nu prea puteam să fac mare lucru. Aveam darul de a încetini timpul, moștenit de la mama, însă era extrem de greu de folosit și m-am hotărât să încerc numai dacă Alice părea să fie cu adevărat în primejdie.

Neomul se întoarse din nou spre ea. Acum se aflau la mai puțin de-un braț unul de altul.

— Soră? zise cu o voce ca un huruit grav.

— Nu-ți sunt soră! răspunse Alice, clătinând mâni-oasă din cap.

Neomul își lăsă capul într-o parte și adulmecă de trei ori.

— Avem același tată. Tu trebuie că-mi ești soră vitregă. Nu tăgădui. Atunci, în oraș, nu eram sigur, dar acum sunt. Nu am nicio îndoială.

Era adevărat. Aveau ca mamă câte o ființă omească diferită, însă Diavolul le era tată amândurora.

Deodată, Alice îi dăruie un mic zâmbet.

— Atunci, dac-om fi frate și soră, o să vrei să m-ajuti, nu? N-ai vrea să mor, nu? Ești mare și puternic. N-ai putea să ne scoți de-aici?

— Asta nu pot să fac. Comandantul Stanton m-ar pedepsi. Ar pune să mă biciuiască.

— Am putea să fugim, să evadăm împreună, îi propuse Alice.

— Nu pot să-mi părăsesc stăpânul, pe lordul Barrule. El a fost bun cu mine.

— A fost bun cu tine? m-am mirat eu. Dar cum a fost când te-a târât prin oraș cu lanțuri petrecute prin urechi? Asta nu mi s-a părut ceva bun.

Neomul mârâi nemulțumit.

— Comandantul Stanton face asta fiindcă-i e frică de mine, dar lordul Barrule nu-mi face niciodată rău. Nu, el nu. Putea să pună să fiu ucis, dar în loc de asta mi-a permis să-i fiu slugă. E un stăpân bun.

— Și-atunci ce treabă ai? vru să știe Alice. Sigur vrei ceva, altfel n-ai fi aici.

— Am vrut doar să te văd, atât, răspunse el. Am vrut doar să-mi văd sora mai mică.

Spunând acestea, se întoarse cu spatele și porni înapoi spre ușă.

— Sper că ești fericit acum, că m-ai văzut, fiindcă în scurt timp o să fiu moartă, strigă Alice. Grozav frate mai ești. Frații și surorile ar trebui să se ajute între ei!

Dar neomul închise ușa după el și auzirăm cheia răsucindu-se încă o dată în broască.

— Ei bine, merita încercat, explică Alice. Oare câți neoameni or mai exista... Mă întreb dacă și ceilalți sunt asemeni lui. Sau lui Colț...

Colț a fost fiul bătrânei Mame Malkin, un neom cu dinți mari și prea mulți încât să-i încapă în gură, de unde și numele. Vraciul îl omorâse cu toiagul lui, străpungându-l în frunte.

Într-adevăr, câți neoameni să fi zămislit Diavolul? Iată o întrebare interesantă. Colț fusese rău. O ajutase pe Mama Malkin să omoare mame cu pruncii lor cu tot: de acolo își trăsese vrăjitoarea numele. Ținuse un cămin pentru mamele nevoiașe. Numai că foarte multe dintre ele dispăruseră, iar când autoritățile locale își adunaseră în sfârșit curajul și porniseră investigațiile, găsiseră un câmp plin de oase. Cele mai multe femei fuseseră omorâte prin zdrobire, cu coastele rupte și sfărâmate: aceasta fusese opera lui Colț. Neoamenii erau incredibil de puternici, iar Corn părea foarte primejdios.

— N-are rost să tăgăduiesc, continuă Alice. Și cu Colț am avut același tată, dar nu l-am considerat frate vitreg nici măcar pentru o clipă.

— Corn nu pare să fie nici pe departe atât de rău cum era Colț. Cred că a avut o viață grea, mi-am dat eu cu părerea.

— Asta sigur așa e, zise Adriana. Stanton e crud cu el, dar nu înțeleg de ce-i rămâne atât de credincios lordului Barrule. Chiar nu vede că stăpânul lui îi dă voie lui Stanton să se poarte așa cu el? Unii zic că-i e credincios pentru că Barrule îl lasă să fie păzitorul buganului.

— Păzitorul? m-am mirat.

— Corn lucrează împreună cu buganul, așa se zice. El îl ajută să-și aleagă victimele...

Noaptea trecu repede și, cu mult înaintea zorilor, încă trei prizoniere ajunseră să împartă celula cu noi: două erau refugiate din Comitat, fete încă de vârsta adolescenței; cealaltă era o femeie localnică mai în vârstă.

Adriana nu mai pierdu timpul și le explică imediat cum puteai să te proptești pe dinăuntru butoiului. Cele două fete din Comitat o ascultară cu interes, însă femeia localnică doar izbucni în plâns. Auzise prea multe povești

despre ceea ce urma să înfrunte. Ideea de a fi dată ca hrană buganului o îngrozea într-atât, încât aproape că prefera să fie sfârtecată de țepi.

Imediat înaintea zorilor, străjerii — vreo două duzini — veniră după noi și ne târâră pe treptele turnului și apoi de-a lungul satului, spre miazăzi. Adriana ne însoți: era limpede că Barrule nu mai avea răbdare cu ea. Apoi ne mânărară pe un deal mare, care trebuie să fi fost Slieau Whallian. Urcușul era lung și abrupt. Aveau de gând să ne arunce la vale de-acolo? Dacă da, șansele noastre de supraviețuire erau minime.

Spre răsărit, cerul începea să se înroșească, în timp ce jos, la orizont, era vizibilă o singură stea strălucitoare. Nu bătea vântul și aerul era rece, iar noi tremuram lângă un rând de butoaie mari. Un șir de făclii înfipite în pari cobora spre vale, însemnând calea pe care aveau să apuce butoaiele, însă nu era nevoie de ele: deja se făcuse destulă lumină încât să vezi drumul. Majoritatea străjerilor rămase cu noi pe culme. La vale, în marginea unei păduri întinse, nu vedeam decât șase oameni; unul dintre ei avea o spadă la cingătoare și am bănuit că era Stanton, comandantul yeomenilor care ne arestaseră.

— Ea prima! strigă unul dintre străjeri, arătând spre femeia mai vârstnică.

Când o înșfăcară, ea începu să plângă cu sughițuri isterice, întregul trup zguduindu-i-se și cutremurându-i-se.

— Lașilor! exclamă mânioasă Adriana, agitându-și pumnul spre bărbați. Cum puteți să-i faceți una ca asta unei femei... și încă uneia de pe insula noastră?

— Ține-ți gura sau ți-o astupăm noi! strigă cel mai masiv dintre străjeri.

Un altul o apucă de umăr, însă ea se scutură din strânsoarea lui.

Butoiul era acum pregătit să fie dat de-a rostogolul; când capacul fu ridicat, am văzut țepii ascuțiți dinăuntru. Imediat, am simțit că Adriana fusese optimistă cu privire la șansele noastre de supraviețuire. Cum ai fi putut să te proptești în așa ceva?

O trântiră pe femeie în genunchi în fața butoiului.

— Gata! Hai înăuntru!

Femeia se holbă la țepi, cu fața schimonosită de groază, sigură de faptul că-și privea moartea cu ochii.

— O să fie mult mai rău dac-o să trebuiască să te împingem noi! o amenință străjerul, cu asprime în glas.

Femeia începu să se târască înăuntru, țipând când țepii îi străpunseră carnea. De îndată ce intră cu totul,

străjerii puseră capacul la loc și-l fixară cu doar două cuie.

Cioc! Boc!

Un brânci, și butoiul porni să se rostogolească la vale. Yeomenii se mișcaseră chiar foarte repede, m-am gândit, de-acum îngrijorat. Nu ai decât câteva secunde să te proptești pe poziție.

Trei țipete îngrozitoare ieșiră din butoi înainte să ajungă în vale și să se oprească, izbindu-se cu putere de un trunchi de copac. Doi bărbați se apropiară, unul ținând în mâini o rangă. Se auzi un zgomot scrâșnit, scârțâit, când forță capacul.

Eram prea departe ca să vedem clar, însă când o scoaseră pe femeie din butoi, nu părea să mai miște. Îi azvârliră trupul departe ca pe un sac cu cartofi.

— Asta-i moartă! Trimiteți-o pe următoarea! strigă comandantul Stanton spre cei de pe culmea dealului.

Cele două fete din Comitat plângeau și tremurau; se ținuseră de mâini, însă acum, în timp ce străjerii se apropiau de ele, se agățară strâns una de cealaltă și fură despărțite cu forța.

Am privit îngrozit cum prima dintre ele avu parte de același tratament, biata fată ținând și zbatându-se în timp ce era îndesată înăuntru. De data aceasta, butoiul

se izbi de un pietroi în drumul lui spre vale și pluti scurt prin aer, căzând la loc cu un bubuit. Când se opri, străjerii scoaseră afară trupul fetei și-l azvârliră lângă celălalt.

Eram înspăimântat de ceea ce abia se întâmplase și inima îmi bubuia de frică. Chiar puteai să te proptești pe dinăuntru și să scapi cu viață?

Însă cea de-a treia femeie „încercată” era încă vie când ajunse la poalele dealului. În timp ce doi yeomeni o luau de-acolo, o auzeam hohotind de plâns și icnind. Era clar că fusese rănită, dar măcar supraviețuise. Prin urmare, *era* posibil...

Adriana se întoarse cu fața spre Alice și spre mine. Buza de jos îi tremura și curajul de mai devreme o părăsise dintr-odată; părea înfricoșată.

— Puteți să simțiți când sunteți pe cale să muriți? ne întrebă ea. Pentru că asta simt eu acum... de parcă n-aș mai avea mult de zăbovit pe lumea asta...

— Magistrul meu nu crede în așa ceva, i-am zis. El nu crede că cineva ar putea să-și prevestească propria moarte.

— Dar eu o simt cu atâta putere, scânci ea. Simt că e foarte aproape!

M-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— O să fii bine. Nu trebuie decât să te proptești în butoi așa cum ne-ai învățat.

Înainte să-mi poată răspunde, străjerii veniră s-o ia. Adresându-ne un zâmbet neliniștit, se îndreptă spre butoi și se târî înăuntru fără o vorbă.

Cioc! Boc!

Acum, butoiul era în drum spre vale. O coborâre lină, fără zdruncinături. Oare scăpase cu viață? Încă o dată, zgomotul de lemn despicat, în timp ce forțau capacul.

— Încă una vie aici! Asta-i sigur vrăjitoare! strigă Stanton.

De îndată ce Adriana se târî afară din butoi, fu săltată în picioare și dusă de-acolo în grabă de alți doi străjeri. Am observat că șchiopătează, însă supraviețuise și ea rostogolirii. Dintr-odată, eram ceva mai optimist. Puteam să ne facem griji în legătură cu buganul și mai târziu.

Alice îmi adresă un mic zâmbet în timp ce-o luau. Se pare că eu rămâneam ultimul de pus la încercare. Alice se târî iute în butoi, la fel ca Adriana. Imediat cum aveau să fixeze capacul, urma să se proptească și ea pe poziție.

De data aceasta, coborârea fu brutală, butoiul sărind de două ori, dar cel puțin nu se izbi de vreun copac. Când ajunse la poale, aveam inima cât un purice. O fi

reușit Alice să se sprijine cum trebuia? Străjerul rămas scoase capacul și eu am așteptat nerăbdător s-o văd ieșind. În loc de asta, urmă o pauză până să fie scoasă din butoi.

— Încă una moartă! strigă comandantul. Trimiteți-l jos pe micul vrăjitor. Să terminăm cu asta! Trebuie să iau micul dejun!

Gâtul mi se strânse și un enorm hohot de plâns mi se ridică în piept. La poalele dealului trupul lui Alice era întins lângă celelalte două cadavre.

CAPITOLUL 7

LE-AU FOST LUATE DEGETELE MARI

Nu-mi venea să cred că murise. Trecuserăm prin atâtea împreună, scăpasem cu viață din atâtea primejdii... În timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi, mă înhățară și mă împinseră în genunchi, în fața unui butoi deschis.

— Înăuntru cu tine, băiete. Termină cu smiorcăiala și ușurează-ți soarta!

Orbit de lacrimi, am început să mă târăsc în butoi, țepii împungându-mă dureros în palme și-n genunchi. Abia am ajuns înăuntru, că s-a și trântit capacul peste gura butoiului, cufundându-mă în beznă.

Cioc! Boc!

Butoiul a început să se miște și m-am proptit cu coatele și cu genunchii în curbura interioară a butoiului tocmai la timp, izbutind cumva să gădesc spații printre țepii ucigători. Butoiul se învârtea din ce în ce mai repede, forța centrifugă împingându-mă tot mai tare spre vârfurile lor. A urmat o zdruncinătură și aproape că m-am trezit tras în țepă. Apoi mișcarea s-a încetinit și, în cele din urmă, a încetat. Nu m-am mișcat până când au forțat capacul, umplând interiorul butoiului de lumină.

Un chip privi înăuntru. Era cel al comandantului Stanton.

— Mai avem unul viu aici! strigă el. Apoi îmi zise cu glas mai scăzut, dar plin de un dispreț batjocoritor: Afară cu tine, vrăjitor mic! Te-așteaptă buganul...

M-am târât, iar țepii mă împunseră la fel de rău ca atunci când intrasem în butoi. Deodată, am auzit o bufnitură și un strigăt de durere. În timp ce mă ridicam nesigur în picioare, Stanton se răsuci, ducându-și mâna la spadă. Începu s-o tragă din teacă, dar răsună o nouă bufnitură, iar el se prăbuși în genunchi, cu sângele șiroindu-i pe frunte.

— Alice!

Stătea în fața mea, cu o piatră în mâna stângă. O folosise ca să-l doboare atât pe Stanton, cât și pe străjerul

rămas. Un amestec de emoții se abătu asupra mea în valuri: șoc, ușurare, fericire, apoi din nou frică...

Auzind strigăte dinspre coama dealului, mi-am ridicat privirea și am zărit câțiva străjeri coborând în fugă spre noi.

— Fugi, Tom! îmi strigă Alice, azvârlind piatra și repezindu-se spre copaci.

Am urmat-o îndeaproape. La început, copacii erau bătrâni, la distanță unul de celălalt, cu crengi groase. Am aruncat o privire înapoi și am zărit siluete la mai puțin de o sută de metri în urma noastră. Am traversat plescăind un râu, îndreptându-ne spre o parte mai densă a pădurii, unde puieții nu fuseseră copiliți. Înainte de a intra în desiș, am privit din nou înapoi și, spre satisfacția mea, am constatat că urmăritorii nu se mai apropiaseră. Acum era de văzut cine era mai rezistent; sau poate că izbuteam cumva să ne facem pierduți prin desișul pădurii.

Am mai alergat timp de cinci minute, făcând rămurelele mai subțiri să se rupă când treceam în fugă pe lângă ele și crengile moarte să ne trosnească sub tălpi. Eram zgomotoși, însă la fel și cei care ne urmăreau, iar ei păreau să rămână tot mai mult în spatele nostru.

Deodată, Alice se opri și arătă spre stânga noastră. Se lăsă să cadă în genunchi și începu să se târască

printr-un hățiș chiar și mai dens. Un timp, am înaintat în patru labe, străduindu-ne din răspuțeri să facem cât mai puțin zgomot. Apoi ne-am oprit să așteptăm, ascultându-i pe yeomeni. Auzeam sunete în depărtare, însă acestea deveneau din ce în ce mai slabe și, până la urmă, dispărură cu totul.

Alice se întinse spre mine și mă apucă de mână.

— Scuză-mă, Tom. Te-am speriat?

— Am crezut că ai murit, Alice, i-am răspuns, fiind iar copleșit de emoție. Nu știu cum de-a putut străjerul ăla să se înșele în asemenea hal...

— Dar nu s-a înșelat... nu tocmai. Mi-am oprit bătăile inimii și respirația. E ușor când știi cum s-o faci. Lizzie mă tot pune să exersez: este foarte util atunci când vorbești cu spiritele. Totuși, e primejdios. Unele vrăjitoare uită să înceapă iar să respire și nu se mai trezesc niciodată!

— Aș fi vrut să știu ce aveai de gând să faci, am zis, strângând-o de mână.

— Nici măcar eu n-am știut până când n-am ajuns în butoi. După ce m-am proptit înăuntru, mi-a venit ideea asta și am pus-o în aplicare imediat cum butoiul s-a oprit la poalele dealului. Mai bine decât să mă ducă la bugan, nu? Dar tot n-am scăpat complet nepedepsiți!

I-am răspuns cu un zâmbet. Avea dreptate: fuseserăm amândoi răniți de țepi, cămașa mea fusese sfâșiată, iar rochia lui Alice era spintecată în multe locuri.

— Acum arătăm amândoi de parc-am fi din clanul Mouldheel! am glumit, privind picioarele murdare ale lui Alice.

Vrăjitoarele din clanul Mouldheel erau binecunoscute pentru picioarele lor desculțe și veșmintele zdrențuite.

— Ei bine, Tom, e clar că știi să faci o fată să se simtă bine în pielea ei, îmi răspunse pe un ton sarcastic.

M-am pleoștit, dar îmi dăruii imediat un zâmbet plin de căldură și mă strânse din nou de mână.

— Biata Adriana, continuă ea după un timp. Ne-a învățat cum să scăpăm cu viață, dar ea nu s-a ales cu nimic bun. Acum sigur o vor da de mâncare buganului.

Am mai așteptat un ceas până să părăsim ascunzătoarea, după care ne-am îndreptat spre sud-est, către dealul pe care Vraciul rămăsese să ne aștepte după ce plecaserăm spre Douglas. Nu puteam decât să sperăm că mai era acolo.

Nu ajunseseam departe când am auzit lătrături în depărtare.

— Par să fie copoi! am zis.

Animalele se apropiau de noi dinspre răsărit. Tocmai când credeam că suntem în siguranță, urmărirea reîncepuse. Dacă eram prinși, am fi avut fără îndoială parte de o bătaie zdravănă din cauza a ceea ce făcuse Alice... asta înainte de a fi duși la bugan. Nu ne așteptam să se îndure de noi.

Încă o dată, am început să fugim, dar acum zgomotele urmării creșteau întruna, indiferent de cât de iute alergam. La un moment dat, am privit înapoi și am zărit trei bărbați în depărtare; oricum, câinii se apropiau repede.

Nu aveam toiagul, nici alte arme cu care să mă lupt cu dulăii. În câteva minute, ne vor prinde din urmă și le vom simți colții înfigându-ni-se în carne. Puteau să ne vatăme serios până să ajungă și stăpânii lor.

Tocmai atunci, ceva îmi străpunse zidul de frică și de panică, făcându-mă să mă stau locului, cu răsufierea tăiată. Alice întoarse capul spre mine și se opri la rândul ei.

— E de bine, Alice! i-am zis, luptându-mă să pronunț cuvintele și, în același timp, să-mi recapăt suflul. În sfârșit, recunoscusem lătratul. Sunt câinii lui Bill Arkwright! i-am explicat.

Lătratul lor avea o aspră caracteristică, fiind însoțit din când în când de câte un urlet. Și foarte curând avea să se demonstreze că avusesem dreptate. Erau Gheară și cățeeii ei, Tunet și Fulger. Se năpustiră spre mine și, câteva clipe mai târziu, se întreceau să-mi lingă fața și mâinile. Dar cine să fi fost cei trei bărbați care-i urmau? N-ar fi trebuit să fie decât unul: magistrul meu.

Mi-am mijit ochii. Unul era, într-adevăr, Vraciul, iar el ducea sacii și toiegele amândurora. Pe măsură ce se apropiau, l-am recunoscut și pe cel de-al doilea ca fiind căpitanul Baines. Probabil că-l găsisse pe magistrul meu și-i povestise despre cum fuseserăm prinși și despre ceea ce ne aștepta. Dar cine să fi fost cel de-al treilea? Era un tânăr blond și cu un chip deschis, cinstit, care n-avea mai mult de douăzeci de ani.

— Ei bine, ne zise Vraciul când ne ajunseră în sfârșit, e clar că ne-ați alergat ceva drum.

— Am mai fost urmăriți o dată, i-am explicat. Credeam că erau alții din grupul celor de la temnița Greeba...

— Cum ați scăpat? se interesă căpitanul.

— Am fost puși la încercare cu butoaiele pe Sileau Whallian; ne-am proptit bine și am reușit să supraviețuim.

Pe urmă, Alice s-a prefăcut moartă și i-a doborât pe străjeri cu o piatră.

Nu puteam să-i spun Vrăciului că ea folosise magia neagră oprindu-și bătăile inimii și respirația, așa că am lăsat deoparte bucățica asta. Și-așa trebuie că era supărat pe ea pentru că plecase după mine, chiar dacă el i-o interzisese.

— V-au dat deja de-a rostogolul? ne întrebă tânărul blond, intrând în vorbă pentru prima dată. Părea neatent. Nu era vorba să se ocupe de următoarea serie decât seara târziu!

— Au făcut-o mai devreme: imediat înaintea zorilor, ca să nu fie prea mulți gură-cască, i-am explicat.

— Și-atunci ce s-a întâmplat cu celelalte? Au scăpat și ele? A fost pe-acolo și o fată pe nume Adriana? întrebă îngrijorat.

Am încuviințat.

— Eram șase cu toții. Adriana era în viață când a ajuns la poale și a fost luată împreună cu o altă supraviețuitoare. Celelalte două femei au murit în butoaie.

— Atunci e prea târziu ca s-o mai salvez, gemu el. Acum o s-o ducă la buganul din temnița Greeba...

— El este tânărul Simon Sulby, ne explică atunci căpitanul. Pornise să încerce să-și salveze iubita când

câinii l-au adulmecat și drumurile ni s-au întâlnit, așa că am considerat înțelept să-l însoțim. Din nefericire, se pare că am ajuns prea târziu.

— Mă duc spre temniță! declară tânărul, pe chip citindu-i-se disperarea. Trebuie să *încerc* s-o salvez...

— Nu, asta ar fi o nebunie, îl opri căpitanul Baines, apucându-l de braț. Stai să ne adunăm gândurile mai întâi. N-are rost să pornești de unul singur și nepregătit.

— Da, cu asta sunt de acord, zise Vraciul. Dar, între timp, am putea să pornim cu toții spre Greeba. Asta ne va da timp să cugetăm. Aș mai vrea să vă spun tot ceea ce știu despre bugani: s-ar putea să fie util. Și uite-aici, băiete, poți să cari astea. Am tras destul de ele!

Zicând acestea, Vraciul îmi întinse ambii saci și toiagul meu; apoi, după ce se încălță și Alice, am pornit spre temnița Greeba.

Drumul cel mai scurt era să urmăm poteca îngustă pe care mersese căruța. Dar, ca să evităm să dăm nas în nas cu yeomenii, am ales o rută mai ocolită. Ținutul era deluros, cu munți în depărtare; văile împădurite îmi aminteau de Comitat. Călătoria a fost plăcută, dar umbrită de mâhnirea lui Simon Sulby, care era în pragul

disperării. La urma urmei, ce speranțe mai avea s-o salveze pe Adriana din carcerile acelea?

Pe la începutul serii, ne-am stabilit popasul pentru noapte într-o mică pădurice de la poalele muntelui Greeba. Eu am aprins focul, iar Alice se duse și prinse patru iepuri. În timp ce-i gătea, ne-am strâns în jurul focului și am discutat mai amănunțit toate cele întâmplate.

— Așadar, o vrăjitoare adevărată din Comitat a debarcat aici, zise Vrăciul. Una sau mai multe?

Căpitanul Baines ridică din umeri.

— Cine știe? Dar s-au găsit doi oameni morți, iar asta n-a făcut decât să-i ofere Consiliului Guvernator pretextul pe care-l căuta ca să autorizeze aceste probe.

— Și zici că le fuseseră luate falangele degetelor mari?

— Da, și amândoi pescarii erau morți și goliți de sânge. Aveau beregatele tăiate.

— Asta ar *putea* să sugereze existența a două vrăjitoare, comentă Vrăciul. O vrăjitoare de oase și o vrăjitoare de sânge...

— Sau ar *putea* să fie Lizzie, interveni Alice, răsucind iepurele în frigare. Ea folosește magia sângelui și magia oaselor. A avut odată și un familiar, dar a fost ucis.

N-o fi putut ajunge la cele din Pendle după ce a evadat din puț... și s-a îndreptat spre apus, către coastă.

— Ar fi posibil, fato, recunosc asta, așa că trebuie să fim cu ochii în patru.

În scurt timp, ne-am năpustit asupra mâncării; iepurele cel mare l-am împărțit cu Alice, dar Simon îl privi îndelung pe al lui înaintea să-l împingă deoparte.

— Mănâncă, Simon. Măcar o gură. Trebuie să-ți păstrezi puterea, îl sfătui căpitanul Baines.

— Nu, se împotrivi el, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă grăbesc spre temniță. Cum se întunecă, buganul o să intre în carceră și Adriana...

— Stai jos, îl opri Vraciul. Ea nu e în primejdie astă-seară... și poate că nici în următoarele câteva seri. Ai încredere în ce-ți spun, cu toate că niciodată n-am avut de-a face direct cu vreunul, știu despre bugani cât știe oricine altcineva. Fără îndoială că mai sunt lucruri de aflat, dar sunt sigur că ei se concentrează asupra unei singure victime o dată și obișnuiesc s-o stoarcă mai multe zile la rând. Câte prizoniere au fost duse deja la temniță?

— Le tot pun la încercare de aproape o săptămână, răspunse Simon. Cel puțin șapte sau opt au fost scoase vii din butoaie. Totuși, vreo două s-ar putea să fi murit din cauza rănilor...

— Toate sunt refugiate din Comitat?

— Toate în afară de Adriana. Dacă lordul Barrule n-ar fi fost interesat de ea, acum ar fi fost acasă, în siguranță.

— Ei bine, asta mă face să mă hotărăsc, zise Vraciul. Trebuie să-i ajutăm pe oamenii aceștia. Eu slujesc Comitatul și pe locuitorii lui, fie că sunt acasă, fie peste hotare. Este datoria mea.

— Așadar, o să încercăm să-i salvăm din carcere? l-am întrebat.

— Poate cu timpul o să facem și asta, băiete, deși în clipa de față nu-mi dau seama cum. Nu, o să-i salvăm de Întuneric în alt mod. Nu ne îndreptăm către temniță. Dacă buganul este de găsit în ruinele capelei, atunci acolo mergem!

După cină, am stat în jurul tăciunilor, continuând să discutăm despre ceea ce aveam de înfruntat. Soarele asfințise, iar stelele începuseră să răsară deasupra noastră. Nu adia niciun pic de vânt și pădurea era foarte tăcută. Se auzea doar găfâitul câinilor.

— Cam cât de periculos este un bugan? întrebă căpitanul Baines.

— Ei bine, ar fi cazul să știți la ce să vă așteptați, răspunse Vraciul. Iar tu scoate-ți carnețelul, băiete, și notează-ți câte ceva din ce-o să spun. Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le adaug în Bestiarul meu, așa că nu știi totul. Și face parte din instruirea ta...

Așteptă ca eu să-mi scot din sac călimara, tocul și carnețelul, apoi începu.

CAPITOLUL 8 LECTȚIA DESPRE BUGAN

— **B**uganul este un demon care pândește de obicei în apropierea unor ruine, începând de la Vrăciul, însă este posibil să bântuie până la distanțe destul de mari față de acest punct central. Este imun la sare și la pilitura de fier, ceea ce face ca lupta cu el să fie dificilă; totuși, este vulnerabil la o lamă dintr-un aliaj de argint. Aceasta trebuie să fie înfiptă în inima creaturii atunci când ea este complet materializată. Vestea cea bună este că noi, vrăcii, avem o astfel de lamă...

În chip de demonstrație, întinse mâna după toiagul lui și apăsa resortul ascuns, iar lama țâșni cu un clinchet.

— După cum ucenicul meu știe deja, buganii iau de obicei una dintre cele două forme: un taur negru sau un bărbat uriaș și păros.

— Care ar fi principala primejdie atunci când iau forma unui taur? l-am întrebat.

— Mugește cu putere, iar sunetul atrage energia întunecată și i-o pune la dispoziție. Deseori, își bagă într-atât groaza în victimele sale, încât nu mai sunt capabile să facă o mișcare. Apoi atacă, luând în coarne și zdrobind sub copite orice-i stă în cale.

Vraciul tăcu, părând că se adâncește în gânduri. După o vreme, l-am stârnit iar:

— Și sub formă de uriaș păros? Pe-aici i se spune Zdrobitorul.

— Este un nume potrivit, băiete. Buganul ia o astfel de formă ca să-și sape tunelurile. Ghearele și colții lui ascuțiți pot să muște din trunchiurile copacilor sau din rădăcinile întâlnite în cale. Tocmai îmi scormoneam memoria după ceva fărâme de informații... Iată de ce incendierea bibliotecii mele reprezintă o pierdere atât de mare. Acum, anumite lucruri nu există decât în capul meu, iar după ce-o să mor se vor pierde pe vecie...

— Atunci trebuie să le scrii din nou, domnule Gregory. Cât mai curând posibil, îi zise Alice.

— Da, ai dreptate, fato, încuviință Vraciul. De îndată ce-o să am ocazia, exact asta o să fac.

Oftă, apoi continuă să privească în gol, în timp ce-și muncea mintea.

— Bugarul își înfăptuiește cele mai ucigătoare acțiuni în forma lui invizibilă, spirituală...

— E mai rău decât să mori pur și simplu! îl întrerupse Simon, cu glasul încărcat de emoție, gândindu-se la soarta care o aștepta pe Adriana. Bugarul îi sugerează victimei tot sufletul din ea!

Vraciul clătină din cap.

— Nu, nu este chiar așa... cu toate că așa cred cei mai mulți dintre oameni. Sufletul supraviețuiește și merge mai departe. Ceea ce absoarbe bugarul se numește *animus*, adică forța vitală, ceea ce este cu totul altceva. El se hrănește cu energia care dă tărie corpului și minții; îi consumă vitalitatea, aducându-i moartea. Numai că mintea este cea care piere prima, așa că de-aia victima dă impresia că n-ar mai fi decât un recipient gol.

Există magi, cunoscuți sub numele de *șamani*, care practică același soi de magie, numit de noi *animism*¹. Un bugan poate să dobândească forță din alianța cu un

---

¹ Credință primitivă conform căreia obiectele și fenomenele naturii ar fi înzestrate cu suflet (n. tr.).

șaman: în schimbul sacrificiilor omenești, el îi poate distruge un dușman sau poate să-și împartă rezervele de *anima* cu magul. Și asta-i ceea ce mă sperie mai mult: că s-ar putea să nu avem de-a face doar cu un bugan. E posibil să fie amestecat și un șaman, practicant al magiei negre. Haideți să privim adevărul în față: afirmând că luptă cu Întunericul — punând la încercare și ucigând persoane acuzate pe nedrept că ar fi vrăjitoare —, ei folosesc tocmai Întunericul; nu doar pe bugan, ci și un neom. Așa că spune-mi, Simon, de când au început toate astea?

— Acum mai bine de douăzeci și cinci de ani, înainte să mă nasc, o vrăjitoare a debarcat pe coasta apuseană a insulei noastre, împreună cu neomul ăsta. S-a aflat pe urmă că era fiul ei. I-a fost dată ca hrană buganului, iar el a fost întemnițat și folosit ca să vâneze alte vrăjitoare. Posibilele vrăjitoare au fost întotdeauna puse la încercare în butoaiele cu țepi, însă altădată cele vinovate erau arse pe rug. Ei s-au luat mereu de străini: de imigranții care debarcau pe insulă și încercau să se stabilească la noi. Adriana este una dintre primele acuzate din rândul poporului nostru...

Zicând acestea, vocea lui Simon se frânse, iar el fu nevoit să-și înăbușe un hohot de plâns. Vraciul îl aștepta

răbdător să-și vină în fire înainte să-l interogheze în continuare.

— Știu că ți-este greu, Simon, dar orice ne poți spune ne va oferi o șansă în plus să înfruntăm cu succes ceea ce ne așteaptă. Spui „ei”, dar cine se află în spatele întregii povești? Cine răspunde de ceea ce se petrece?

— Șeful Consiliului Guvernator e lordul Barrule, de la castelul Greeba, cel care a condamnat-o pe Adriana. El a hotărât ca neomul să fie lăsat să trăiască și să fie folosit pentru căutarea vrăjitoarelor. Tot el a mai spus că nu se poate face nimic împotriva buganului; totuși, dacă-i dăm vrăjitoarele ca hrană în loc să le ardem pe rug, l-am putea liniști, iar poporul nostru ar fi mai în siguranță.

— Atunci *el* ar putea foarte bine să fie șamanul practicant al magiei negre, zise Vrăciul. Mai rău de-atât nu se poate: e un om puternic și influent. Dar dacă noi am reuși să-l distrugem pe bugan, asta i-ar submina poziția. Ce fel de om este?

— „Crud” este cuvântul care-l caracterizează cel mai bine, răspunse Simon. E un om căruia îi place să facă totul după voia lui... și este și un jucător înrăit. Umblă tot felul de povești despre pariurile din temniță. Deseori pariază pe luptele de câini. Se vorbește că lui Barrule i

s-a adus odată un urs pe o corabie, iar el l-a pus să se bată cu o haită de lupi.

Am rămas cu toții tăcuți după ce am auzit și povestea asta. Detest cruzimea față de animale, iar acum mă gândeam cum ar fi ca Gheară și cățeei ei să fie puși într-o astfel de situație.

— Trebuie să fie cumplit când se apropie buganul în forma lui spirituală, am zis după o vreme.

— Într-un spațiu deschis, singura ta speranță este să fugi de el cât te țin picioarele, îmi spuse Vraciul. Dacă ești închis în apropierea lui, nu ai absolut nicio șansă, băiete. Le șoptește victimelor lui cu o voce omenească sinistră, până când ele încep să vadă imagini în minte: scenele cele mai cumplite la care au asistat sau la care au luat parte pe parcursul vieții lor. Demonul este sadic — îl place la nebunie să provoace chinuri — și te forțează să re trăiești evenimentele acelea, iar și iar. Auzi șoptele chiar înăuntrul capului. Unii au ajuns să înnebunească, și-au înfipt bețe ascuțite în urechi ca să surzească, dar nu le-a folosit la nimic: șoptele au continuat. În decursul a câteva zile, creatura îți absoarbe toată forța vitală. Fiecare *animus* luat de la victimele sale este depozitat într-un labirint subteran.

— Adică un labirint de genul celui de după poarta de argint de sub Catedrala din Priestown?

— Nu, băiete, acesta e cu totul altfel. Acolo a fost închisă Urgia, iar labirintul acela a fost săpat de Poporul Mic și căptușit cu bolovani. Bugarul își sapă *propriul* labirint, șerpuind printre rădăcinile copacilor. Pune stăpânire pe copaci și le face rădăcinile să se miște; uneori, cu efecte distrugătoare pentru cei aflați în apropiere. Prima dată când am încercat să mă ocup de Urgie, în tinerețea mea, am legat un ghem de sfoară de poarta de argint. L-am desfășurat în timp ce exploram tunelurile și m-am întors urmându-i firul. Dar aici nu poți să faci asta: tunelurile buganilor se deplasează și se modifică uneori peste noapte. Pot să se și prăbușească, sufocând pe oricine s-ar aventura înăuntru. Există o consemnare despre un bugan ucis de un vraci undeva departe, spre sudul Comitatului. După trei luni de la moartea demonului, tunelurile lui s-au prăbușit, provocând denivelarea întregii regiuni.

Un bugan nu trebuie să fie niciodată înfruntat în rețeaua lui de tuneluri, continuă Vraciul, așa că pătrunderea în subteran este chiar ultimul lucru care ne-ar putea trece prin minte! El nu se arată în timpul zilei, dar, dacă ne-am aventura în apropierea capelei după lăsarea

întunericului, asta ar putea să-l ispitească destul cât să iasă în câmp deschis. Prin urmare, așa ceva am de gând să fac...

Am dormit tun în noaptea aceea și am fost trezit cu câteva ore înaintea ivirii zorilor, ca să stau de veghe. Credeam că ar fi suficientă paza câinilor, însă Vraciul nu voia să riște. Zicea că șamanii au o putere anume asupra animalelor și, indiferent cât de bine dresate ar fi, le pot sili să li se supună.

În sfârșit, printre copacii dinspre răsărit se ivi soarele și păsărelele începură curând să cânte, pădurea din jurul nostru trezindu-se încetul cu încetul la viață.

În jur nu se simțea nici urmă de primejdie. Îți venea greu să crezi că la doar o milă spre miazănoapte pătrundeai pe domeniul buganului. Am luat un mic dejun întârziat: niște ciuperci procurate de Alice. Ar fi fost prea riscant să cumpărăm mâncare dintr-o tavernă; oricum, nici eu și nici Vraciul n-am mâncat cine știe ce. Eram pe punctul de a începe să postim, pregătindu-ne să înfruntăm Întunericul.

Ceva mai târziu am pornit toți patru spre capelă. Căpitanul Baines avea să rămână în urmă, laolaltă cu dulăii.

— Furișarea este cheia succesului, îi zise magistrul meu, și nu vreau să se apropie câinii de ruine, în caz că un șaman e într-adevăr implicat. Cu toate acestea, sunt destul de încrezător că buganul nu reprezintă o amenințare în timpul zilei, așa că acum doar vom observa împrejurimile, ca să fim pregătiți de îndată ce se lasă noaptea.

Când am ajuns, nori de ploaie se adunaseră la apus, iar capela arăta amenințătoare în lumina cenușie. Se înălța pe coasta unui deal, înconjurată pe trei laturi de o pădure care se întindea pe toată panta. Toți pereții erau încă în picioare, însă acoperișul lipsea. Ușa fusese scoasă din balamale, așa că am intrat și ne-am uitat la străvechile ziduri de piatră, acoperite cu mușchi și licheni.

— Unii cred că buganul bântuie ruinele capelilor ca să împiedice reclădirea lor, zise Vrăciul, cu toate că nu există dovezi în privința asta. Totuși, multe creaturi ale Întunericului ocolesc locurile în care se adună oamenii pentru rugăciune. Unele duhuri rele mută din loc temeliiile bisericilor în timp ce se construiesc: nu pot să suporte rugăciunile. Dar ceea ce mă preocupă în acest caz este cât se întinde teritoriul. Până unde cutreieră?

— Uite și temnița! i-am zis lui Alice, arătându-i turnul cenușiu, abia vizibil pe deasupra unei păduri îndepărtate.

În spatele lui se profila amenințător muntele Greeba. Ea o privi, dar nu zise nimic.

— Acolo este, rosti Simon cu jale. Carcerele în care le țin pe victimele sortite buganului sunt pe partea asta, imediat la sud de șanțul cu apă...

— Dacă teritoriul buganului se întinde atât de departe în toate direcțiile, înseamnă că are un domeniu considerabil, observă Vraciul. Haideți să facem o plimbare în direcția aia, ca să știm cum stă treaba.

Porni înainte spre sud față de ruinele capelei. Am început să coborâm coasta dealului, adâncindu-ne în pădure, murmurul apei curgătoare auzindu-se din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care-l făceam. Pământul era îmbibat de apă și ghetetele noastre lipăiau.

— Acesta de jos, din vale, trebuie să fie râul Greeba, zise Vraciul oprindu-se. Am mers suficient de departe. Este un teren primejdios, în care nu vom risca să pătrundem după lăsarea întunericului. Dacă buganul ia vreo altă formă, probabil este una potrivită mediului acesta mlăștinos.

— Este cu putință să ia înfățișarea unei omidee? l-am întrebat.

Omideele erau de-a dreptul înfricoșătoare. Când lucram cu Bill Arkwright, a trebuit să hăituim o omidee care ucisese un copil. Îl smulsese pe băiat din patul lui și-l înfulecase. Tot ceea ce mai rămăsese din el fuseseră câteva bucățele pătate cu sânge din cămășuța lui de noapte.

— Se poate, băiete... dar să sperăm că nu este cazul. Omideele sunt creaturi primejdioase; uneori, mari cât un cal de căruță. Le plac la nebunie mlaștinile și apa. Un astfel de loc li s-ar potrivi prea bine, adăugă Vraciul, după care se întoarse spre Simon. Trupurile lor sunt acoperite cu solzi foarte greu de străpuns cu tăișul. Mai mult decât atât, au fălci puternice și gura plină de dinți ascuțiți, iar când se află pe uscat, scuipe o otravă mortală, care pătrunde prin pielea victimei. De unde și moartea foarte neplăcută de care ai avea parte...

Mi-am amintit de omidee, în clipa în care o încolțiserăm în sfârșit. Scuipe spre Bill, dar, spre norocul lui, veninul îi aterizase pe cizme. Am privit în jos, printre copaci și prin vegetația bogată. Era atât de deasă, încât nu puteam să zăresc nici măcar râul. Alice și cu mine ne uitaram unul la celălalt, gândindu-ne amândoi la același

lucru. Locul acesta ne dădea o senzație rău prevestitoare.

Ne-am întors în crângul în care ne aștepta căpitanul Baines, cu dulăii. La scurt timp după căderea serii, ne-am pregătit să ne îndreptăm din nou spre capelă. Plouase zdravăn, dar acum luna licărea la răstimpuri printre norii zdrențuiți, mânați pe cer de un năvalnic vânt de la apus.

— Ei bine, băiete, hai să isprăvim cu asta, zise Vraciul, întinzându-mi sacul lui.

Stabilise ca Simon Sulby și căpitanul Baines să rămână cu cei trei câini. Bănuiesc că Vraciul se aștepta ca și Alice să facă la fel, fiindcă la început se arătă surprins, apoi se încruntă când ea porni după noi.

— Stai locului, fato, zise el. Asta-i treabă de-a vracilor.

— M-am dovedit destul de folositoare în trecut, răspunse Alice.

Magistrul meu ne privi pe rând, cu ochii plini de bănuieli. Sigur nu știa despre urciorul cu sânge, dar îmi dădeam seama că i se părea ceva în neregulă.

— Sunteți lipiți la șolduri, ai? întrebă încruntându-se.

I-am răspuns printr-un zâmbet și o ridicare din umeri. Clătinând din cap, Vraciul pomi spre capelă; l-am urmat amândoi îndeaproape. Eram încă la o distanță considerabilă de ruine când ne făcu semn să ne oprim.

— Fii cu ochii-n patru, băiete, mă sfătui încetișor.

Am continuat să înaintăm, dar mult mai lent și cu precauție, fiecare pas aducându-ne tot mai aproape de zidurile capelei. În cele din urmă, am ajuns suficient de aproape cât să le atingem pietrele umede.

— Cred că este pe-aproape, zise Vraciul. Îl simt în oase...

Știam că are dreptate. Un fior de gheață îmi cobora pe șira spinării, prevenindu-mă că eram aproape de ceva venit din Întuneric. Vraciul ne deschise drumul de-a lungul zidului, îndreptându-se spre copaci.

Câteva clipe mai târziu, eram printre ei, cu vântul bătând ușor din față și cu umbrele împestrițând pentru câteva clipe pământul ori de câte ori luna apărea din spatele norilor. Am mai făcut două duzini de pași, apoi magistrul meu se opri brusc. Doi bărbați stăteau în picioare printre copaci, la vreo cincizeci de metri în fața noastră. Unul era slab și înalt, ca o sperietoare de ciori, și purta o mantie lungă, întunecată; celălalt părea bondoc și musculos, cu un cap mare și fără gât.

Luna se ivi iarăși printre nori, luminându-i și dezvăluindu-ne întreaga oroare a ceea ce se afla în fața noastră. Bărbatul înalt avea o față dură, plină de cruzime, însă celălalt personaj îmi umplu sufletul de spaimă și-mi făcu genunchii să tremure. Nu era nicidecum un om adevărat. Creatura păruse bondoacă fiindcă stătuse în patru labe. Acum se ridică deodată, dezvăluindu-și dimensiunile enorme. Fața îi era păroasă, la fel și restul corpului, însă semăna mai degrabă a blană de animal decât a păr omenesc. Era buganul, întrupat într-un bărbat păros: Zdrobitorul. Iar însoțitorul lui trebuie să fi fost șamanul.

Abia îmi trecură prin minte aceste gânduri, că buganul se lăsă din nou în patru labe. Luna se ascuse în spatele unui nor, cufundându-ne în beznă; tot ceea ce mai vedeam acum era o pereche de ochi roșii, strălucitori. Apoi vietatea scoase un răget asurzitor: un urlet înfricoșător, care făcu pământul — și copacii — să se cutremure. Atât de îngrozitor era răcnetul acela, încât am încremenit locului, incapabil să mă mișc.

Am auzit un clinchet când Vrăciul eliberă lama din vârful toiagului, apoi porni cu pași mari, hotărâți, spre dușmanii noștri. Dar, în clipa în care luna reapăru, nu

l-am mai zărit în fața noastră decât pe bugan. Șamanul dispăruse.

Demonul luase acum forma unul taur negru musculos, cu o pereche de coarne enorme, ce râcăia furios pământul cu copitele din față și pufnea nori de aburi pe nări. Se pregătea să atace.

Țâșni în galop spre Vraci, tropăind. Magistrul meu luă poziția de apărare, ținându-și toiagul pe diagonală, de-a curmezișul corpului. În comparație cu buganul, părea mic și plăpând și dădea impresia că va fi luat în coarne și zdrobit sub copite. Inima mi se făcu cât un purice. Eram îngrozit. Magistrul meu urma să moară.

CAPITOLUL 9 ATACUL BUGANULUI

Totul se petrecu atât de iute, încât la început nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Demonul trecu mult pe lângă Vraci, care făcuse un pas în lateral în ultima clipă, înfigându-i toiagul în trup. Dar apoi, când fu lângă el, își repezi enorma țeastă, prinzându-mi magistrul cu cornul stâng și azvârlindu-l într-o parte. Vraciul se izbi cu putere de pământ, apoi se rostogoli de mai multe ori înainte să se oprească.

Nu se mai mișca. Oare murise? Dacă nu era încă mort, avea să fie cât de curând. Baganul nu ne luă în seamă pe mine și pe Alice și descrie un arc larg de cerc, coborându-și capul în așa fel încât coarnele ascuțite să-i

fie îndreptate direct spre trupul întins al magistrului meu. Inima îmi zvâcni. Avea să se năpustească din nou asupra lui.

Pentru o clipă, am rămas încremenit, dar tocmai atunci Alice scoase un strigăt și țâșni înainte. Alerga fluturându-și brațele, străduindu-se să-i distragă atenția buganului și să-l facă s-o atace pe ea în loc.

Creatura se opri, holbându-se la ea cu enormii lui ochi roșii și răi. Apoi o atacă!

Dintr-odată, am putut din nou să mă mișc. Am lăsat sacii la pământ și m-am repezit spre Alice, încercând să mă strecur în între ea și înfricoșătoarea creatură. Am eliberat din fugă lama toiagului, urlând cât mă țineau plămâni, ca să-i distrag atenția.

— Aici! strigam. Iată-mă! Pe mine mă vrei!

Buganul nu-mi luă în seamă răcnetele, iar inima mi se făcu cât un purice: avea să ajungă la Alice înainte ca eu să pot s-o apăr. Preț de o clipă îngrozitoare, am crezut c-o zdrobise sub copite, însă apoi am văzut-o lăsându-se în genunchi și rostogolindu-se din calea lui tocmai la timp.

Buganul se întoarse. Încă o dată, râcăi pământul și pufni scurt, suflând aer fierbinte pe nări. De data

aceasta, pe mine mă privea. Obținusem ceea ce voiam. Acum *eu* eram ținta!

Se năpusti spre mine, privindu-mă țintă cu ochii lui roșii, cu coarnele ascuțite gata să mă străpungă. Însă m-am concentrat din răspuțeri, trăgând aer adânc în piept, străduindu-mă să încetinesc scurgerea timpului din afara mea. Era un dar pe care-l moștenisem de la mama: unul pe care abia de curând descoperisem că-l am. Îl folosisem ca să mă apăr de Ordeen; ea afirmase că am „o iuțea care sfidează trecerea timpului”.

Dacă era așa, oricum în clipa de față nu făceam așa ceva. Darul nu era ușor de folosit, iar eu eram departe de a-l stăpâni pe de-a-ntregul. M-am străduit din răspuțeri, însă dacă timpul s-a încetinit *cu adevărat*, asta n-a părut să-l deranjeze prea mult pe bugan. A ajuns la mine în câteva clipe, iar când m-am ferit din calea lui și m-am lăsat să cad într-un genunchi, cornul lui drept mi-a trecut pe lângă cap la foarte mică distanță.

Abia am avut timp să mă ridic înainte să mă atace iar. De data aceasta, scutura din cap, măturând cu coarnele într-un arc larg. Numai că eu deja îi anticipasem manevra, așa că am sărit într-o parte și l-am înjunghiat cu toiagul. Lama îl străpunse imediat sub ureche, făcându-l să zbiere de durere și să-mi dea

impresia că se clatină ușor, înainte să se întoarcă pentru un nou asalt.

Lama de argint îl rănise. Dacă demonul și-ar fi luat înfățișarea unei omidee, platoșa de solzi l-ar fi făcut greu de ucis, dar așa aveam ocazia să-i înfig lama în inimă și să-i aduc sfârșitul. Mă simțeam mai încrezător și am început să mă concentrez.

Concentrează-te! Comprimă timpul. Încetinește-l. Fă-l să se oprească!

Avea efect. Baganul chiar părea să-și încetinească mișcările. Înainte, picioarele i se vedeau ca prin ceață, dar acum puteam să-l văd pe fiecare cât se poate de clar. Când ajunsese la o distanță la care să-l pot ajunge cu toiagul, era aproape încremenit în timp, cu suflarea ca un nor nemișcat și ochii roșii ca de sticlă. Profitând de ocazie, am pășit într-o parte și mi-am înălțat toiagul, pregătit să i-l înfig în greabăn, până în inimă. Acum era aproape complet nemișcat. Mai că izbutisem: oprisem timpul! Un singur zvâcnet al lamei și demonul înceta să mai existe. Mi-am repezit brațul în jos dar, spre marea mea dezamăgire, n-am întâlnit în calea lui decât aer.

Baganul dispăruse!

Surpriza provocată de dispariția lui îmi întrerupsese concentrarea și am pierdut stăpânirea asupra timpului.

Am simțit din nou vântul bătându-mi în față, l-am auzit suspinând printre crengi; luna făcea umbrele de pe pământ să pâlpâie înainte de a fi ascunsă iar de nori.

Am rămas pe loc, lăsându-mi respirația să revină la normal după efortul luptei. Oare creatura avea să se materializeze din nou? O rănisem, dar nu chiar atât de grav. Poate că simțise ce aveam de gând să încerc de data asta; înțelesese amenințarea pe care o reprezentam. Oare se va întoarce, de data aceasta într-o formă mai primejdioasă? Sau mi se va adresa în șoaptă, sub forma sa spirituală, începând să mă stoarcă de *animus*?

Am aruncat o privire spre magistrul meu. Încă nu se mișca. Cât de grav o fi rănit? Dar abia atunci mi-am dat seama că nu se vedea nici urmă de Alice.

— Alice! Alice! am strigat-o, fără să primesc vreun răspuns. Frica îmi strânse inima ca o gheară. Oare o înhățase șamanul? Alice! am mai strigat o dată, cu disperare în glas. De data aceasta, singurul răspuns fu un geamăt din partea Vraciului, așa că m-am dus spre el, să văd cum se simte.

Când am îngenuncheat lângă el, magistrul se ridică, gemând de durere.

— Haide, ajută-mă să mă ridic, băiete...

Mi-am așezat toiagul pe pământ, mi-am petrecut brațul pe după umerii lui și l-am pus pe picioare.

— Cât de rău ești rănit? l-am întrebat îngrijorat.

Nu se vedea vreo urmă de sânge, însă chipul avea o paloare cadaverică.

— Din fericire, vârful cornului nu m-a nimerit, dar creatura m-a pocnit zdravăn în umăr și m-a trântit, făcându-mă să-mi pierd simțirea. O să scap cu viață... dar cu o durere de cap și câteva vânătăi. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit lupta mea cu buganul și cum dispăruse acesta.

— Dar Alice nu mai este, am continuat. După ce ai fost doborât, buganul a vrut să te atace din nou, dar ea i-a distras atenția. Ți-a salvat viața. Atunci am văzut-o ultima oară. Poate o fi răpit-o șamanul? Acela de lângă demon *era* șamanul, nu-i așa?

— Cel mai probabil că da, băiete; mai ales că a dispărut astfel. Dar nu-ți face griji pentru fată. E în stare să-și poarte singură de grijă. Dacă are un pic de minte, o să aștearnă ceva distanță între ea și bugan. Și asta ar trebui să facem și noi.

— Dar dacă șamanul i-o dă de mâncare buganului?

Vraciul nu-mi răspunse, dar știam amândoi că era posibil. La urma urmei, neomul o adulmecase pe Alice și descoperise Întuneric înăuntrul ei. Dar mai era și altceva, mult mai urgent, care-mi umplea sufletul de teamă. Acum ea nu se mai găsea sub protecția urciorului cu sânge.

Cu toate avertismentele Vraciului privitoare la riscuri, am insistat să cercetăm zona, însă n-am găsit nimic și, până la urmă, am fost silit să abandonez căutările.

Mi-era frică pentru Alice; când am plecat, urmându-mi magistrul, aveam un nod în gât. Diavolul putea să apară în orice moment și să se răzbune. Putea s-o ucidă pe Alice și să-i târască sufletul în Întuneric pentru totdeauna.

Întors la locul de popas, torturat de temerile legate de Alice, mi-a fost imposibil să dorm. Aveam impresia că zorile nu vor mai veni niciodată, dar până la urmă tot s-a făcut dimineață: una splendid de strălucitoare, total nepotrivită cu dispoziția mea.

Ziua începu prost. Abia m-am ridicat în picioare, că am și observat lipsa câinilor. Nu se vedea nici urmă de Gheară, Tunet și Fulger; nici nu-mi răspunseră când i-am strigat. În general, se arătau ascultători și pentru

ei era ceva neobișnuit să hoinărească atât de mult timp. Să fi fost opera șamanului?

N-a fost un mic dejun veritabil: doar am ciugulit un pic de brânză. Toată lumea era într-o dispoziție sumbră, iar Simon Sulby își dorea cu disperare să acționeze cumva, conștient că fiecare zi trecută sporea primejdia în care se afla Adriana.

— Nu pot să stau așa aici, pur și simplu! se plânse el, cu vocea încărcată de suferință. Dacă nu reușiți nici diseară?

— Nu pot să garantez nimic, răspunse Vrăciul, evident iritat, dar pot să-ți spun un lucru: dacă pleci de unul singur încercând prosteste s-o salvezi din temnița aceea, vor avea o persoană în plus în carceră, gata să-i fie dată ca hrană buganului. Iar persoana aceea tu vei fi!

— Poate că am puține șanse s-o salvez pe Adriana, dar aș putea face și altceva. De pildă, aș putea să mă duc la St. John's și să fac apel la Tynwald.

— Tynwald? am întrebat. Așa se numește Consiliul Guvernator al insulei?

Simon clătină din cap.

— Nu, e Parlamentul, un organism ales, însă el desemnează Consiliul Guvernator și, printr-un vot majoritar, are puterea de a trece peste hotărârile acestuia.

Se va întruni peste câteva zile în St. John's: orășelul de lângă turnul vrăjitoarelor, unde v-au închis pe voi. Tynwaldul poate să-i dea ordin lordului Barrule s-o elibereze pe Adriana.

— Și te vor asculta?

— O vor face, chiar dacă foarte rar intervin odată ce numesc Consiliul. Dar ce altceva aș putea să fac? În acea zi, cetățenii au dreptul de a fi ascultați. Adriana nu este vrăjitoare și nici n-a fost vreodată. Doar se înțelege cu păsările: atât. Este un talent special care-i îngrijorează pe unii. De ce trebuie ca lucrurile să stea așa? De ce oamenii ca Barrule le fac viața grea celorlalți? Adriana și cu mine nu voiam decât să ne căsătorim, să avem copii și să fim fericiți. Ceream oare prea mult? Un lucru știu sigur: fără ea, viața mea n-ar avea niciun sens. N-aș putea să trăiesc fără ea.

Vraciul clătină întristat din cap și nu mai zise nimic pentru o vreme.

— Uite, grăi el într-un târziu, mai așteaptă doar o noapte. Dacă vom putea să-i aducem sfârșitul buganului în seara asta, ea va fi în afara oricărei primejdii imediate.

Simon nu-i răspunse. Nu părea convins.

— Crezi că șamanul a capturat-o pe Alice? mi-am întrebat magistrul.

Eram trist pentru Simon și îngrijorat pentru Adriana, dar situația lui Alice era pe primul loc în mintea mea.

— Se prea poate, băiete. Este posibil ca el s-o fi ademenit cumva folosind magia neagră, însă n-ar fi putut să o care fizic. Vezi tu, el n-a fost prezent personal aseară. De aceea a dat impresia că dispare. Un șaman este capabil să-și proiecteze spiritul la distanță față de trup, iar pentru cei ca noi, înzestrați cu darul de a-l vedea, arată exact la fel ca el. Totuși, cu dulăii este altă problemă: după cum am zis, el are o putere anume asupra animalelor. Bill Arkwright i-a dresat bine și nu le-ar fi stat în fire să plece de capul lor.

— Și eu aș vrea să trec prin St. John's, să cumpăr ceva provizii, ne întrerupse căpitanul Baines. Aș putea să aflu ce se-ntâmplă.

Plecă în scurt timp și apoi, cu toate eforturile noastre de a-l convinge să se răzgândească, porni și Simon spre St. John's, având de gând să-și caute un loc de stat peste noapte și să se ocupe de apelul lui. Dar, înainte de plecare, ne schiță o hartă. Însemnă pe ea turnul Greeba, capela ruinată și orașul Douglas. Mai adăugă și micul orășel Peel, de pe coasta apuseană a insulei, indicând și moara în care locuia Adriana împreună cu părinții ei.

Am studiat cu mare atenție harta, întipărimdu-mi-o în memorie.

La căderea serii, căpitanul tot nu se întorsese, așa că începusem să ne facem griji. Ce-ar fi putut să-l întârzie?

Ne-am ascuns sacii cât am putut mai bine, ca să ne fie mai ușor în lupta cu buganul. Sarea și pilitura de fier nu erau de niciun folos împotriva demonului, însă ne-am luat amândoi lanțurile de argint, cu care puteam să-l priponim temporar, oferindu-ne ocazia de a ne folosi lamele din aliaj de argint ascunse în toiege și de a sfârși cu el.

Cum se întunecase, am pornit din nou spre ruinele capelei. Ne mersese rău seara trecută și nu eram deloc încrezător că ne vom descurca mai bine acum. Baganul era primejdios și avea și un puternic aliat în persoana șamanului.

N-ajunsesem departe când se auzi lătrat în depărtare. Pentru o clipă, m-am temut să nu fie din nou copoi, dar apoi m-am destins. Nu aveam să mă las păcălit de două ori.

— Sunt câinii lui Bill Arkwright, i-am spus Vraciului. Se întorc!

Deodată, dulăii începură să urle și să latre ca și cum ar fi prins mirosul prăzii.

— Așa-i, băiete, dar nu sunt singuri! strigă magistrul meu.

Câinii goneau spre noi, iar imediat în urma lor alerga un grup numeros de bărbați înarmați — să fi fost douăzeci, poate chiar mai mulți.

— Fugi, băiete!

Am luat-o la goană cât ne țineau picioarele, aproape zburând peste iarba țepoasă, dar după câteva minute tot nu izbutiserăm să mărim cât de cât distanța dintre noi și urmăritorii noștri.

— Să ne despărțim! strigă Vrăciul. Îi facem să se împartă și poate că nu vor reuși să ne prindă pe amândoi!

M-am supus, apucând-o la stânga, în timp ce el o luă la dreapta. Nu era deloc bine ca vreunul dintre noi să fi fost capturat, însă propunerea lui era foarte înțeleaptă.

Pentru câteva clipe, am sprintat, iar lătratul câinilor chiar începu să se audă mai încet. Dar tocmai când mă gândeam că o să scap, am auzit un singur lătrat foarte aproape, în spatele meu. Am privit în urmă și am zărit-o pe Gheară apropiindu-se repede de mine. În spatele ei erau vreo șase inși înarmați cu bâte. Nu păreau să reducă distanța față de mine, însă cățeaua o făcea.

M-am împiedicat de un smoc de iarbă, am căzut în patru labe și imediat am sărit la loc în picioare. Însă înainte să mai pot face vreun pas, Gheară a sărit pe mine, înfigându-și colții în pantalonii mei chiar deasupra gleznei.

— Lasă-mă, Gheară! Lasă-mă! i-am strigat, însă ea răspunse cu un mârâit și începu să-mi zgâlțâie piciorul de parcă ar fi scuturat un șobolan.

Nu-mi venea să cred că se comporta astfel. Întotdeauna îl ascultase pe Bill Arkwright și odată îmi salvase viața, când fusesem prins de vrăjitoarea de apă, Morwena. După moartea lui Bill, o considerasem ca fiind câinele meu. Cum de izbutise șamanul s-o întoarcă împotriva mea? Părea un cu totul alt animal.

Era un câine-lup mare și puternic, așa că singura posibilitate s-o fac să-mi dea drumul era s-o pocnesc tare cu toiagul, cu toate că poate nici asta n-ar fost de ajuns. Mi-am ridicat brațul, dar am șovăit. Nu mă puteam îndura să fac asta. Și pe urmă a fost prea târziu. Primul dintre yeomeni — un tip înalt, voinic — ajunsese deja lângă mine.

Își avântă bâta spre țeasta mea. Mi-am folosit toiagul împotriva lui, nu a cățelei, și bărbatul căzu gemând la picioarele mele. L-am doborât și pe cel de-al doilea

atacator, dar apoi m-am pomenit înconjurat. Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost și mai rău. Gheară mârâi și-și înfipse colții în glezna mea. I-am simțit cum se afundă în carne. Șocul provocat de comportarea ei era mai greu de îndurat decât durerea fizică. După aceea, o izbitură în cap mă făcu să îngenunchez, iar toiagul îmi scăpă pe jos. O ploaie de lovituri aprige se abătu asupra mea; cineva îmi trase un bocanc în stomac, făcându-mă să mă chircesc de durere, chinându-mă să respir.

Mă ridicară cu brutalitate, îmi legară mâinile la spate și mă siliră să pornesc la drum printre copaci. Din când în când, cineva îmi mai ardea un șut în spate sau în picioare. Și-așa era destul de rău, dar după puțin timp zidurile de piatră cenușie ale temniței începură să se contureze printre copaci. Știam unde mă duceau: jos, în carcere, să mă dea ca hrană buganului.

Castelul Greeba era înconjurat de un șanț lat de apărare, plin cu apă murdară, dar în loc să aibă un pod mobil, precum turnul Malkin, această fortificație avea o simplă rampă de acces din lemn și o poartă-ghilotină între două gherete doar cu puțin mai înalte decât zidul exterior. Am rămas acolo, îndurând loviturile de picioare și de pumni, așteptând ca poarta să se ridice.

După ce am ajuns înăuntru, am văzut că zidurile împrejmuiau o suprafață pavată, plină de clădiri din piatră. Turnul cel înalt era exact în mijloc, protejat de o altă poartă-ghilotină. Doi yeomeni, ambii ținând câte o torță pâlpâitoare, mă traseră după ei pe sub grilajul din metal, apoi pe o scară spiralată abruptă, până am ajuns într-o sală a gărzilor, unde vreo șase inși stăteau să mănânce, în timp ce alții curățau cizme și lustruiau armuri.

Mă duseră pe o ușă aflată în partea opusă față de ei, coborând apoi alte câteva trepte, prin beznă și umezeală. În cele din urmă, am ieșit într-un coridor șiroind de apă, acoperit cu un mâl moale care lipăia sub tălpi. La un moment dat, am văzut apa scurgându-se pe zid: am presupus că ne aflam sub șanțul de apărare, îndreptându-ne spre carcerile de la miazăzi, de pe domeniul buganului. Din când în când, întâlneam alte coridoare ducând spre stânga sau spre dreapta.

Mă așteptam să fiu închis într-o încăpere asemănătoare celei din turnul vrăjitoarelor, împreună cu ceilalți prizonieri, inclusiv cu Adriana, însă am trecut pe lângă un șir de celule strâmte. N-am auzit vreun zgomot sau vreo mișcare, așa că mi-a fost cu neputință să-mi dau seama dacă erau ocupate. Unul dintre yeomeni

descuie ușa celulei din capăt și, după ce reteză funiile cu care fusesem legat de mâini, mă îmbrânci înăuntru. Imediat ce ușa metalică se trânti, am fost cufundat într-o beznă deplină.

Am așteptat până ce pașii nu se mai auziră, iar apoi m-am scotocit în buzunar după cutiuța cu amnarul, iasca și cremenea, ca și după ciotul de lumânare. Întotdeauna le aveam la mine, fiindcă treburile vracilor presupun adesea să lucrezi după căderea întunericului sau în încăperi subterane. Mi-am mai verificat și urciorul cu sânge, simțindu-mă ușurat după ce am constatat că era încă întreg. Dar biata Alice nu se mai afla sub protecția lui. Nici nu puteam să mă gândesc cât de lipsită de apărare rămăsese în fața Diavolului.

Mă surprindea faptul că nu fusesem percheziționat, așa că aveam încă la mine lanțul de argint; nu că mi-ar fi fost de prea mare folos împotriva buganului în forma lui spirituală, dacă venea să-mi stoarcă viața din trup.

Am izbutit să aprind lumânarea, însă carcera aceea subterană se dovedi chiar mai rea decât mă așteptasem. Nu existau nici măcar paie pe care să te întinzi. Mai era o ciudățenie: trei dintre pereți erau făcuți din piatră jilavă, însă cel de-al patrulea era doar din pământ bine tasat. Mâinile începură să-mi tremure, flacăra lumânării

prinzând să pâlپâie, fiindcă jos de tot, în centrul acestui zid de pământ, se afla intrarea întunecată a unui tunel.

Să fi fost unul dintre tunelurile buganului? M-am aplecat și am privit cu atenție înăuntru. Partea din spate era încă parțial întunecată, dar aveam impresia că tunelul se înfunda la nu mai mult de cinci metri mai încolo. Oare o fi încercat cineva să sape un tunel ca să evadeze și-o fi fost descoperit? Dacă da, atunci de ce nu l-au astupat paznicii la loc?

Mai aveam o cale de ieșire din celulă, un alt obiect din buzunarul meu care s-ar putea dovedi folositor: cheia mea specială. Fusese făurită de fratele Vraciului, Andrew, și putea să deschidă majoritatea încuietorilor. Nu că m-aș fi grăbit prea tare s-o folosesc. Probabil că aș fi ieșit destul de ușor din celulă, dar existau porți-ghilotină atât în interior, cât și în exterior, pentru controlul accesului în castel. Mecanismele întrebuițate pentru ridicarea lor erau evident păzite, așa că evadarea din temniță părea să iasă din discuție.

Desigur, erau alte celule în apropiere, iar într-una dintre ele putea să se găsească Adriana. Dacă îl prinseseră pe Vraci, ar putea să-l aducă și pe el aici — dar în acest caz i-aș auzi probabil pe coridorul de afară, așa că

era mai bine să am răbdare. Dacă am fi colaborat mai mulți, șansele de salvare ar fi crescut.

Am așteptat timp îndelungat, dar n-am auzit nimic. Dacă îl prinseseră pe Vrăci, l-ar fi adus până acum, nu? Sau poate c-a reușit să scape? Până la urmă, am suflat în lumânare, păstrând-o pentru o întrebuințare viitoare, după care m-am ghemuit pe podeaua de pământ și am încercat să dorm. Era frig și umezeală, așa că foarte curând am început să tremur. Mă durea tot corpul și eram plin de vânătăi după bătaia pe care o îndurasem. Și Alice nu era lângă mine, să-mi aline durerile cu plantele ei — numai timpul mă putea vindeca.

Am ațipit de câteva ori, dar numai ca să mă trezesc tresărind. Dar ultima dată când m-am deșteptat a fost din alte motive decât frigul și lipsa de confort.

Auzeam răpăitul pământului căzut pe podea. Cineva — sau ceva — ieșea din tunel...

CAPITOLUL 10

UN ADVERSAR PRIMEJDIOS

Am deschis cutiuța în care aveam amnarul, cremena și iasca și, în ciuda faptului că-mi tremurau mâinile, am izbutit să aprind ciotul de lumânare. M-am holbat îngrozit la peretele de pământ. Un cap, o pereche de brațe și partea superioară a trunchiului, toate păroase, erau vizibile la intrarea în tunel, iar creatura privea drept spre mine. Era imensă.

Cele mai negre temeri ale mele deveneau realitate: era buganul, din nou sub înfățișarea Zdrobitorului. Demonul era îndesat și mătăhălos, practic fără gât, cu membrele din față terminate cu gheare mari, evident potrivite pentru săpat. Trupul său masiv era acoperit de

un păr negru și lung, care strălucea în lumina lumânării de parcă ar fi fost uns cu ulei. De aproape, cel mai ciudat îi era chipul. Avea ochii mari, apropiați și bulbucăți, ai unul prădător crud, dar în clipa în care-i întoarse spre lumânare, și-i miji. În această formă, buganul crease labirintul tunelurilor întunecoase în care locuia acum. Oare lumina îl deranja?

Creatura avea un bot umed, vâscos și fremătător, din care cădeau picături de apă, împrôșcând podeaua; deodată, scoase un mârâit grav, iar gura i se deschise, scoțând la iveală dinți capabili să reteze un braț, un picior sau chiar un cap. Avea câte două șiruri de dinți: cei din față erau ascuțiți și triunghiulari, ca dinții unui ferăstrău, pe când cei din spate erau lați, ca dinții omenești, însă mult mai mari: molari potriviți pentru fărâmițat și mestecat. Nu mă mir că îi spuneau Zdrobitorul.

Dar de ce mă vizita sub o asemenea înfățișare? N-ar fi trebuit să se apropie de mine sub forma lui spirituală și să-mi șoptească în timp ce-mi absorbea substanța vitală? Mi-am strecurat mâna stângă în buzunar, pregătindu-mi lanțul de argint. Oare lanțul putea să-l imobilizeze? Și, dacă da, pentru cât timp? Toiagul îmi fusese luat de cei care mă prinseseră. Nu aveam la mine nimic cu care să-l pot ucide.

Buganul se trase afară din tunel, intrând în celulă și înaintând spre mine în patru labe, gâfâind ca un câine. Era cam de două ori mai mare decât un om. Cum o fi încăput în tunel? Am observat că în blană îi străluceau mărgelile de apă. Din fericire, nu se apropie prea mult, dar și-așa simțeam cum îi duhnește răsuflarea, făcându-mi greață. În timp ce mă străduiam să nu-mi vărs mațele, el începu să îmi dea târcoale, tot în patru labe, iar în timp ce făcea asta, gâfâitul fu înlocuit de adulmecat intenționat. Oare se pregătea să atace? m-am întrebat. Dacă da, ce mai aștepta? Sau proceda ca o vrăjitoare, amușinând de aproape, încercând să afle tot felul de lucruri despre mine?

Prin urmare, am început și eu să mă învârtesc lent, în genunchi, spre vietatea care se rotea amenințător în jurul meu. Lumânarea îmi dănțuia în mâna tremurătoare și, la un moment dat, fără să vreau, am smucit flacăra spre creatură. Am avut impresia că tresare, mijindu-și din nou ochii... sau doar să-mi fi închipuit?

În majoritatea lor, sălășluitoarii Întunericului se temeau și se fereau de lumina zilei, însă de obicei nu erau deranjați de flacăra unei lumânări. Sub actuala lui înfățișare, buganul se simțea deranjat de lumina lumânării. Dar cum s-ar împăca el cu focul? Oare o torță ar

reprezenta o adevărată amenințare? Am încercat să apropiu lumânarea de fața lui. S-a tras înapoi, mârâind amenințător, atât de grav, încât părea că sunetul îi iese tocmai din pântec. Apoi și-a dezvelit dinții ascuțiți, așa că am tras imediat lumânarea.

— În locul tău, n-aș face așa ceva! mă preveni o voce profundă dinspre gura tunelului. O singură mușcătură și-ți smulge brațul. Sau poate capul: ar fi o îmbucătură potrivită.

Era neomul: se uita fix la mine, clătinând din cap.

L-am privit iar pe bugan. După ce descriesese un cerc complet, sigur avea de gând să mă atace. Am așteptat încordat, cu gura uscată de teamă și strângând încă în mâna stângă lanțul de argint. Dar, spre surprinderea mea, creatura se târî înapoi spre peretele de pământ. Se opri lângă Corn, care începu s-o mângâie pe frunte, apoi îi șopti ceva la ureche înainte să se dea la o parte. Demonul își îndesă trupul mătăhălos în tunel. O vreme, l-am auzit râcâind și gemând, în timp ce-și croia drum. Apoi zgomotele acestea se stinseră.

Corn încă mă privea.

— Pe tine te vrea, băiete. Știe cine ești: al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Îi place mirosul sângelui tău și

și-ar dori să-ți înfulece carnea și să-ți ronțăie oasele. Rar l-am mai văzut atât de nerăbdător!

Zicând acestea, se întoarse și-l urmă pe bugan în tunel. Am așteptat să se stingă și zgomotele plecării lui, lăsându-mă într-o tăcere absolută. Abia atunci m-am ridicat în picioare și m-am apropiat de gura tunelului. Ținând lumânarea, am aruncat o privire înăuntru. Și acum mi se părea că se înfundă. Dar atunci unde se duseseră buganul și Corn? Oare creatura umpluse tunelul în urma lor? Nu mi se părea cu puțință: ceea ce aveam în fața ochilor părea să fie pământ solid.

Eram neliniștit, dar curios. Am stat să ascult. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Oare mă aștepta în întuneric, undeva în față? Logica îmi spunea că, dac-ar fi vrut să-mi provoace vreun rău, i-ar fi fost ușor s-o facă în celulă. Așa că, ținând lumânarea în mâna dreaptă, m-am strecurat în tunel și am început să mă târăsc de-a bușilea înainte. Imediat cum am ajuns la ceea ce, din celulă, mi se păruse că ar fi o fundătură, am observat că tunelul cotea la stânga într-un unghi de nouăzeci de grade. Trecea paralel cu celelalte celule; așadar, pentru asta era zidul de pământ: pentru ca buganul să poată ajunge la victimele sale în forma lui materială. Fără

îndoială că fiecare celulă își avea propriul tunel, legat de acesta.

Așadar, putea fi asta o cale de evadare? Nu pentru majoritatea oamenilor. Cei mai mulți ar fi fost îngroziți după o astfel de vizită și nici prin gând nu le-ar fi trecut să se aventureze înăuntru. Dar pentru mine? Eram ucenicul unui vraci și mă mai aflasem și altădată în situații de-a dreptul înfricoșătoare. Instinctul meu de vraci aspirant era să urmez tunelul. Făcea parte din misiune. Dar tocmai atunci mi-am amintit de avertismentul magistrului meu, cu privire la labirintul creat de bugan printre rădăcinile copacilor. Tunelurile se mișcau și se deplasau și, uneori, se prăbușeau fără ca nimic să prevestească asta. Gândul mă umplu de panică. Dacă tunelul în care mă găseam se prăbușea chiar acum? Și dacă mă rătăceam prin labirint sau mă trezeam deodată față în față cu buganul ori cu Corn?

Nu, încă nu eram pregătit să-mi asum un astfel de risc. Așa că m-am întors încetișor pe unde venisem și, foarte curând, mă așezam din nou pe podeaua celulei.

Am suflat în lumânare și am încercat să mai dorm. De data aceasta, mi-a fost mai greu. Tocmai ațipeam când am auzit pași apropiindu-se pe coridor. Oare îl capturaseră și pe Vraci? Dar apoi o cheie fu întoarsă în

încuietoarea ușii mele și doi yeomeni zdraveni, cu torțe în mâini, intrară în celulă.

— În picioare, băiete! porunci unul dintre ei. Te ducem în camera lungă.

Celălalt se apropie de gura tunelului.

— Ei, dar ce avem aici? zise el, observând țărâna împrăștiată pe podeaua celulei. Se pare c-ai avut un vizitator înfometat! Îi place să-și studieze bine victimele mai întâi, dar o să se-ntoarcă mâine noapte, să treacă la treabă, poți să fii sigur de asta!

Mă conduseră înapoi de-a lungul coridorului, cu celulele în dreapta noastră. Nici de data aceasta nu se auzea vreun sunet din ele. Să fi fost goale? Începeam să mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Adriana. Unde o țineau? Oare buganul începuse deja s-o devoreze? M-am cutremurat la gândul acesta. Biata fată nu merita așa ceva. Nimeni n-ar trebui să îndure o astfel de soartă. Dar deodată, în loc să ne îndreptăm spre scară, am cotit la stânga, după care iarăși la stânga, într-un coridor mult mai larg, pavat cu dale de piatră și luminat de torțe fixate în suporturi pe pereți. Din câte mi se părea, eram tot la miazăzi față de șanțul de apărare, în interiorul domeniului buganului.

Auzeam câinii lătrând în depărtare, din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam de o ușă din capătul culoarului, după care am fost împins într-o încăpere spațioasă și alungită. Erau zeci de torțe prinse pe pereți, așa că puteam să văd limpede ce se afla înăuntru. Vreo două duzini de bărbați erau așezate pe mănunchiuri de paie lângă peretele din dreapta; alți cinci, poate șase yeomeni înarmați stăteau prin preajmă. În prag era comandantul lor, Stanton, privindu-mă încruntat, cu un pansament înfășurat în jurul capului: semn al rănilor pe care i le provocase piatra cu care-l lovise Alice. În capătul celălalt, lângă un perete de pământ, se afla un fotoliu mare, sculptat, pe care era așezat trupul sfrijit al lordului Barrule, șamanul, care prezida competițiile. În spatele lui, în stânga, era gura unui tunel întunecos, asemănător ca mărime cu cel din celula mea.

Mai multe cuști mari de oțel erau înșirate de-a lungul peretelui din stânga: am numărat paisprezece. Înăuntru fiecareia era câte un câine. Erau de rase diferite, dar toți erau mari și feroși. Am privit întregul șir. Știam ce urma să văd, dar tot am avut un șoc când i-am zărit acolo pe Gheară, Tunet și Fulger. Mi s-a făcut greață.

În mijlocul încăperii era un spațiu gol, podeaua fiind acoperită cu rumeguș stropit cu sânge proaspăt. Era clar

că acolo organizau luptele între câini. Am văzut cum treceau banii dintr-o mână într-alta: oamenii pariau pe deznodământul fiecărei lupte.

Lordul Barrule se ridică în picioare și-și înalță brațele. La gestul lui, zarva lătrăturilor încetă și, în afara câte unui scheunat răzleț, toți câinii tăcură.

Sub privirea mea îngrozită, deschiseră două dintre cuști și-i târâră pe câini până în mijlocul încăperii, trăgându-i de zgărzile de piele; îi siliră să stea unul în fața celuilalt, cu boturile aproape atingându-se. Deși erau câini mari, puternici, păreau înspăimântați. Bărbații îi lăsară acolo și se retraseră spre ușa în pragul căreia ne aflam noi. Deodată, șamanul își lăsă brațele în jos și bătut cu putere din palme de trei ori. La cea de-a treia bătaie, câinii trecură imediat de la sfială la agresivitate și se năpustiră înainte cu sălbăticie.

Lupta se desfășură iute și cu furie: se sfâșiau, primele picături de sânge apărând după doar câteva secunde. Era ceva crud și oribil, o scenă pe care nu puteam suporta s-o văd, așa că mi-am lăsat privirea în pământ. Din nefericire, urechile nu puteam să mi le astup, așa că auzeam totul. În cele din urmă, unul dintre câini scoase un urlet ascuțit, după care rămase tăcut. Urmă o explozie de aplauze, câteva ovații și înjurături dezamăgite din

partea pierzătorilor. Când mi-am ridicat din nou privirea, câinele învingător era dus înapoi în cușca lui; animalul înfrânt zăcea într-o rână, cu beregata sfârtecătă, sângele proaspăt îmbibând rumegușul.

Am fost silit să urmăresc alte trei întreceri, de fiecare dată fiind înspăimântat că poate și unul dintre câinii lui Bill Arkwright va fi târât în luptă. Și dacă-i puneau pe doi dintre ei să se lupte unul cu altul? Nu mă îndoiam că șamanul avea puterea de a-i face să-i omoare și pe cei din același neam.

Numai că, spre ușurarea mea, luptele din seara aceea se încheiară, iar pariurile se ridicară în picioare și începură să plece. Pe mine mă duseră, tot cu mâinile legate, înapoi în celula mea, lăsându-mă din nou pe întuneric. De ce fusesem adus să privesc astfel de cruzimi? mă întrebam. Oare doar din simplu sadism... din dorința de a mă face să sufăr, gândindu-mă la ceea ce avea să se întâmple cu Gheară, Tunet și Fulger? Întrebarea mea avea să-și primească răspunsul în scurt timp...

În bezna de la gura tunelului apăru deodată o pâlpâire; ceva luminos începu să se contureze în aer. M-am ridicat alarmat în picioare. Era cumva buganul, în forma lui spirituală? Numai că licărul luă repede o

înfățișare solidă, desenând o siluetă pe care o recunoșteam: un trup înalt, scheletic, cu o înfățișare crudă, înveșmântat într-o mantie neagră. Era șamanul, lordul Barrule. Cu toate că se afla altundeva, înăuntrul castelului Greeba, își proiectase spiritul în celula mea.

— Este clar că buganul te vrea, băiete, rosti vedenia. I-a plăcut ce a adulmecat, dar nu este nevoie să se-ntâmplesse așa ceva. Ți-a plăcut ce-ai văzut astă-seară?

Am clătinat din cap.

— Ar fi putut fi mult mai rău. Aș fi putut să-ți asmut câinii unul împotriva altuia. Mama contra cățelandrilor ei, poate. Și încă pot s-o fac...

Nu i-am răspuns. Rar întâlnisem atâta răutate și cruzime pe un chip omenesc. Omul acesta era capabil de orice.

— Îți cruț câinii dacă ești dispus să-ți pui propria viață în joc. Mi-ai văzut prietenii împătimiți ai pariurilor; aș vrea să le ofer o distracție aparte mâine seară: un ucenic de vraci în luptă cu o vrăjitoare. Cine va ieși biruitor? Deznodământul este suficient de nesigur încât să devină interesant, chiar dacă sorții sunt categoric de partea vrăjitoarei. Dar vei fi liber să-ți folosești ustensilele breslei tale. Înfrânge-o pe vrăjitoare și te voi lăsa

să pleci. Vei putea chiar să-ți iei și câinii cu tine. Dar, dacă pierzi, îi pun să se lupte pe viață și pe moarte!

— Vrei să mă lupt cu Adriana? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred că ar putea să-mi ceară una ca asta.

— Nu, idiot tânăr ce ești! Nu cu fata aia smintită. Cu ea am alte planuri! Vei înfrunța un adversar mult mai primejdios: pe cineva de pe meleagurile tale. Adică pe Lizzie, vrăjitoarea de oase!

CAPITOLUL 11

PREFERATA VRĂJITOAREI

Lizzie e aici? l-am întrebat alarmat.
— Este prizoniera mea, băiete. Și foarte curând va fi moartă: asta dacă ai îndemânarea și curajul necesare ca să-i aduci tu sfârșitul! Ce spui?

Nu i-am răspuns. Să fi fost o înșelătorie sau o șansă adevărată de a-mi câștiga libertatea?

— Firește, dacă ești înfrânt, îți pierzi propria viață. I-am făcut și vrăjitoarei aceeași promisiune. Și-o s-o lasă-și ia și preferata cu ea; dacă pierde, mor amândouă. Haide, hotărăște-te. Nu mă face să aștept!

— Preferata?

— Cealaltă vrăjitoare. Cea pe care o manevrează. Fără îndoială că a venit împreună cu ea pe mare. Le-au

tăiat gâturile bieților pescari. Pentru asta, merită amândouă să moară. Eu îmi pun banii pe tine. Prefer să mizez la cote mari...

Ce puteam să fac? Am dat ușor din cap, ca semn că acceptam oferta. Imediat, imaginea șamanului începu să se stingă, în vreme ce spiritul i se retrăgea înapoi în trup.

A doua zi m-au hrănit bine. Prima masă a fost o friptură caldă de miel cu cartofi copti și morcovi.

— Mănâncă, băiete! Stăpânul meu vrea să fii în formă pentru luptă! mă îndemnă în bătaie de joc străjerul care-mi întinse farfuria. Și o să ai nevoie de ultimul dram de putere ca să faci față la ce ți-a pregătit el!

Apoi ieși împreună cu însoțitorul lui, râzând ca și cum ar fi făcut cine știe ce glumă înțeleasă numai de ei, întorcându-se după șase ore cu o delicioasă tocană de căprioară. Am gustat cumpătat, cu toate că în ziua precedentă nu prea mâncasem și-mi era foarte foame. Trebuia să mă pregătesc pentru înfruntarea Întunerului; totuși, mai știam și că aveam nevoie de toată viteza și forța mea dacă voiam s-o înfrâng pe Lizzie: urma să fie o grea încercare. Puteam să-mi folosesc toiagul și lanțul împotriva ei, dar nu mă îndoiam că și ea va fi înarmată; o vrăjitoare de oase ca Lizzie mânua

cuțitele cu îndemânare. Și, dacă ieșea biruitoare, îmi va lua oasele...

Și cine să fi fost cealaltă vrăjitoare, „preferata” pe care și-o adusese cu ea din Comitat? Era o persoană total necunoscută; probabil o tânără vrăjitoare pe care Lizzie o fi luat-o sub aripa ei, s-o învețe. Poate că era una dintre vrăjitoarele care o eliberaseră din puțul din grădina Vrăciului. Și ea avea să fie primejdioasă: încă o slujitoare a Întunericului cu care să-mi bat capul.

Aveam timp destul la dispoziție ca să mă gândesc. Cel mai mult mă îngrijora Alice. Ce s-o fi ales de ea? Mi-am scos din buzunar urciorul cu sânge și l-am ținut o vreme în palma mâinii drepte. Cât timp avea să mai treacă până ce Diavolul să-și dea seama că ea nu mai era protejată? N-aș fi putut suporta să i se întâmple ceva lui Alice.

Apoi, magistrul meu. O fi reușit să scape? mă întrebam. Dacă da, știam că plănuia să mă salveze. Părea o misiune lipsită de speranță — cel mai probabil avea să fie el însuși prins. Oare puteam să scap din temnița Greeba înainte de a se întâmpla așa ceva? Oare șamanul chiar mă va lăsa liber dac-o voi învinge pe Lizzie? Puteam să sper că-și va ține cuvântul?

Mai era și sărmana Adriana. Ce-o fi vrut să spună șamanul, cum că avea „alte planuri cu ea”? Cum aș fi putut s-o abandonez așa, pur și simplu?

Zadarnicele mele presupuneri încetară odată cu sosirea străjerilor, de data aceasta trimiși să mă ducă la confruntarea cu Lizzie. După ce am intrat în încăperea aceea alungită, am observat că pe baloturile de paie stăteau acum mai mulți bărbați decât rândul trecut. Destui erau și în picioare, iar banii circulau de la unii la alții, însă tăcură toți în clipa în care am intrat, cântărindu-mă pe tăcute din ochi.

Câinii erau în cuștile lor, înșiruite de-a lungul peretelui din stânga; spre ușurarea mea, am constatat că Gheară, Tunet și Fulger se aflau încă printre ei. Oare șamanul chiar mă va lăsa să-i iau cu mine dacă învingeam? Oricum, n-aveam altă șansă decât să lupt. Dacă n-aș face-o, Lizzie mi-ar aduce curând sfârșitul.

Abia atunci îmi poposi privirea și pe ultima cușcă, cea mai îndepărtată de mine și mai apropiată de intrarea în tunelul buganului. Ieri fusese goală; acum era ceva înăuntru... dar nu un câine. La prima vedere, arăta ca un maldăr de zdrențe murdare. Pe urmă însă, am deslușit o siluetă făcută ghem, ținându-se cu mâinile de glezne și sprijinindu-și capul pe genunchi.

Lordul Barrule se ridică și traversă podeaua acoperită de rumeguș, spre mine.

— Ești pregătit, băiete? mă întrebă. Trebuie să-ți mărturisesc că majoritatea celor cu judecată și-au pus banii pe vrăjitoare. Am văzut-o cu toții de ce este în stare atunci când am capturat-o. Cinci dintre oamenii mei au fost omorâți; alți doi și-au pierdut mințile. Așa că ne-am hotărât să-ți oferim un avantaj. Același lucru l-am făcut și pentru ea, ca și pentru preferata ei. Vino să vezi...

Porni înainte spre cea mai îndepărtată dintre cuști, iar străjerii mă târără după el. Se opri acolo și-mi arătă spre maldărul de zdrențe de pe paiele împuțite. I-am observat pantofii ascuțiți chiar înainte să-și ridice capul...

Era Alice, iar la vederea ei mi se puse un nod în gât de emoție. Își ridică spre mine ochii plini de lacrimi, iar înfățișarea ei exprima suferința și disperarea. Îi cususeră buzele cu o sfoară subțire, maronie. Erau atât de strâns legate între ele, încât nu putea să vorbească.

— Am făcut același lucru și cu stăpâna ei. Acum, vrăjitoarea nu mai poate să-și rostească descântecele, băiete! Dar nu mă îndoiesc că Lizzie tot va putea face câte ceva...

În acel moment, dac-aș fi avut toiagul în mâini, i-aș fi înfipt lama din aliajul de argint drept în inimă, fără să șovăi măcar o clipă. Eram furios din cauza a ceea ce-i făcuseră lui Alice. Dar așa, disperarea mă copleși: dacă eu învingeam, iar șamanul se ținea de cuvânt, aveam să fiu liber și puteam să iau și câinii cu mine; în schimb, Lizzie murea, și la fel și Alice. Oricum ar fi fost, tot pierdeam.

Totuși, știam cel puțin că nu căzuse în ghearele Diavolului și nu fusese târâtă în Întuneric. Situația părea cumplită, dar, așa cum obișnuia să spună tatăl meu, unde există viață mai există și speranță.

— Bun! Haideți să începem! hotărî lordul Barrule și, în timp ce se întorcea la jilțul lui, străjerii mă târără în chiar mijlocul încăperii. Intră o duzină de yeomeni, formând un cerc larg în jurul meu; apoi fiecare se lăsă într-un genunchi, cu fața spre mine, astfel încât pariorilor din spate să nu le fie stânjenită vederea. Sulițele le erau îndreptate spre interior și se vedea limpede că scopul lor era să marcheze hotarele arenei și să împiedice orice fugă din întrecere.

Lordul Barrule se ridică și-și înălță brațul, iar dinspre ușă — aceeași pe care intrasem și eu — se auzi zarvă. Osoasa Lizzie fu adusă în încăpere, zbatându-se și

izbind cu picioarele; era nevoie de patru bărbați ca s-o țină în frâu.

Doi dintre străjerii yeomeni se dădură deoparte, lăsându-i să intre înăuntrul cercului, iar ea fu silită să-și întoarcă fața spre mine. Era acea Lizzie pe care mi-o aminteam: aproape chip leit cu Alice, numai că mai vârstnică, probabil spre patruzeci de ani, cu ochii vicleni și o înfățișare batjocoritoare. Buzele îi erau și ei cusute. În clipa în care mă văzu, vrăjitoarea încetă să se mai zbată și un licăr șiret îi apărură în ochi: unul calculat și viclean.

Cineva din spatele meu îmi îndesă toiagul în mâna stângă. L-am mutat pe dată în dreapta, pipăind în buzunarul stâng al pelerinei după lanțul de argint. Asta îmi oferea cea mai mare șansă de obținere a victoriei. Unul dintre dezavantaje era că încă resimțeam dureri după bătaia pe care o încasasem atunci când fusesem capturat. Mâncarea din ziua aceea mă mai întremase, însă eram departe de forma mea cea mai bună.

Unul dintre yeomeni îi întinse lui Lizzie două cuțite, ambele ucigător de ascuțite. Privirile ni se întâlneau din nou. Atunci mi-am eliberat lama ascunsă din toiag, pe acesta din urmă așezându-l de-a curmezișul corpului.

Era posibil ca Lizzie să nu-și dea seama că aveam și lanțul la mine. Deocamdată, urma să-l păstrez ca rezervă.

Lordul Barrule bătu de trei ori din palme și tăcerea se așternu peste întreaga adunare. O auzeam pe Lizzie respirând zgomotos pe nas, aproape sforăind. Deodată, mi-am amintit ceva despre ea: în trecut, părea întotdeauna să-și țină gura un pic deschisă: fără îndoială că respira firesc prin ea. Sau să fi fost răcită? Oricum, era în avantajul meu dacă trăgea cu greu aer în piept.

— Să înceapă întrecerea! strigă lordul Barrule. Luptă pe viață și pe moarte!

Fără să mai piardă timpul, Lizzie avântă spre mine cuțitul din mâna stângă, însă am parat lovitura cu toiagul și am început să mă retrag în sensul invers rotirii acelor de ceasornic, deplasându-mă prudent și lent în cerc. Fața ei începu să se schimbe, ochii îi ieșiră din orbite. Acum, în loc de păr, pe țeastă i se zvârcolea un mănunchi de șerpi, fluturându-și limbile bifurcate și scuipând spre mine un nor de venin din colți. Mă străbătu un val de frică, făcându-mă să mă clatin pe picioare și să fac un pas înapoi, cu un junghi de gheață în inimă.

Folosea împotriva mea *înspăimântarea*: farmecul întrebuițat de vrăjitoarele diabolice ca să arate înfricoșător, făcându-și adversarii să încremenească pe loc.

Atât de mari erau puterile lui Lizzie, încât putea să-l întrebuițeze și fără să rostească incantația. De ce-ar fi fost în stare dacă n-ar fi avut gura cusută?

Am tras aer adânc în piept și am rezistat farmecului. Înfruntasem eu altele mai rele vara trecută, în Grecia, când încercasem să pătrund în Ord, cumplita cetate a lui Ordeen. Dacă am fost în stare să rezist în fața aceluia formidabil imbold al fricii — care provocase moartea fulgerătoare a multor războinici viteji —, puteam să înfrâng orice farmec ar fi aruncat Lizzie asupra mea.

Făcând câțiva pași înainte, mi-am avântat toiagul spre țeasta ei. Lizzie se lăsă pe spate, aproape pierzându-și echilibrul, după care se trase înapoi. Acum șerpii dispăruseră, lăsând din nou locul părului; chipul îi redevenise aproape omenesc. Puterea farmecului se stingea. Și atunci, o voce îmi șopti direct în cap...

Neghiobule! Ar trebui să lucrăm împreună!

Să fi fost buganul? Era însă o voce aspră, șuierătoare, nu șoapta vicleană despre care mi se spusese. Apoi am auzit-o iar:

Niciunul dintre noi nu poate să învingă. El vrea să ne ucidă pe amândoi!

Trebuie să fi fost Lizzie. Dar cum proceda? Ce farmec îi oferea o astfel de putere?

Am refuzat s-o ascult și m-am răsucit iute, nelăsând-o să mă străpungă cu pumnalul din mâna stângă, după care am pocnit-o peste încheietura dreaptă, azvârlindu-i arma din mână.

Se auziră urlete puternice de entuziasm din rândul spectatorilor... împreună cu câteva gemete. Mă întrebam ce-o avea de gând Lizzie. Cum am fi putut să lucrăm împreună? Era nebună? Cum am putea să sperăm că vom scăpa împreună din încăperea asta?

Ajută-mă! Fă-o pentru fata mea, Alice, altfel murim aici cu toții!

Faptul că se folosea de numele lui Alice mă înfurie: mi-am înfipt mâna stângă în buzunar și mi-am încolăcit lanțul de argint în jurul încheieturii. În timp ce făceam asta, Lizzie mă atacă, apropiindu-se iute și luându-mă prin surprindere. M-am aplecat într-o parte, dar nu destul de repede. O durere ascuțită mă săgetă în clipa în care cuțitul ei îmi creștă fruntea chiar sub rădăcina părului. M-am tras înapoi, clătinându-mă, abia izbutind să parez cu toiagul următoarea lovitură și simțind cum sângele cald îmi șiroiește în ochiul stâng. Cât de gravă să fi fost tăietura? m-am întrebat. Cât de adâncă?

Mi-am șters sângele din ochi cu dosul palmei, dar n-am făcut decât să-l întind mai rău. Acum abia mai

puteam să zăresc ceva. Dacă vrei să apreciezi corect distanțele, ai nevoie de ambii ochii; prin urmare, știam că trebuia să-mi folosesc cât mai repede lanțul de argint, fiindcă altfel ar putea să fie prea târziu. Încă o dată, mi-am repezit mâna stângă în buzunar și mi-am înfășurat lanțul în jurul încheieturii.

Era mai ușor să arunci lanțul asupra unei vrăjitoare atunci când ea se deplasa spre dreapta, spre stânga sau se îndepărta. Numai că Lizzie ataca iarăși, alergând drept spre mine: era cea mai grea aruncare dintre toate. Nu aveam de ales, eram nevoit să încerc, așa că am plesnit cu lanțul prin aer, făcându-l să șerpuiască spre ea.

Îi căzu pe cap, coborându-i în jurul trupului, silind-o să cadă în genunchi. Cuțitul rămas îi scăpă din mână în timp ce lanțul se strângea. Nu fusese o aruncare perfectă, fiindcă lanțul o cuprinsese de la umăr până la genunchi, lăsându-i liber capul. De obicei, un vraci trebuia să-i lege gura vrăjitoarei, împiedicând-o astfel să-și rostească farmecele de magie neagră, dar de data aceasta nu era cazul, fiindcă buzele ei erau deja cusute strâns. Eram ușurat. În condițiile acelea, aruncarea nu fusese chiar atât de rea. Învinsesem. Azvârlirea lanțului era o abilitate pe care o exersasem până ce devenise o

adevărată artă. Toate orele acelea lungi în care exersasem la stâlp, în grădina Vrăciului, își arătaseră încă o dată roadele.

A urmat însă un scurt moment de îndoială. Oare nu fusese un pic cam *prea* ușor? m-am gândit. Nu cumva înfrângerea o ajuta pe Lizzie să-și îndeplinească scopul, într-un fel sau în altul?

— Ucide-o! strigă lordul Barrule, ridicându-se în picioare.

Mi-am ridicat toiagul și am țintit cu lama inima lui Lizzie... Dar apoi am ezitat... Nu puteam să fac una ca asta. Mai ucisesem până acum creaturi ale Întunericului, însă niciodată așa, cu sânge rece. De obicei, priponite sau nu, ele încă reprezentau o amenințare pentru mine, așa că eram nevoit să le dau gata repede. În schimb, Osoasa Lizzie era imobilizată. N-avea nici cea mai mică speranță să se poată elibera. Și nu numai atât: era și mama lui Alice. Nu nutreau niciun fel de afecțiune una pentru cealaltă, dar asta îmi îngreuna misiunea. Așa că mi-am coborât toiagul...

Bravo, băiete! am auzit-o șuierând pe Lizzie. *Și-acum stai să vezi ce-am pus la cale!*

Mi-am ridicat privirea spre lordul Barrule, care clătina din cap.

— Nu te înduri s-o faci? îmi strigă el, cu vocea răsunându-i prin întreaga încăpere. Mă surprinde. Ce soi de magistru te-o fi pregătit? Ce soi de ucenic de vraci mai ești? Acesta ne fusese târgul: o ucizi pe vrăjitoare dacă vrei să dobândești ce ți-am promis. Acum va trebui să faci altceva ca să-ți cucerești libertatea. Vei lupta cu preferata vrăjitoarei!

Mi se puse un nod în gât. Voia să mă oblige să mă lupt cu Alice și nu puteam să mă împotrivesc nicicum. Doi yeomeni se duseră spre cușca din capătul îndepărtat al sălii. Am privit cu groază cum o traseră afară. Vederea ei îmi răscoli măruntaiele, stârnindu-mi emoțiile. În ochi i se citeau disperarea și durerea, iar ceea ce-i făcuseră la gură depășea orice cruzime imaginabilă. Sfoara care-i lega buzele între ele îi sfâșia carnea moale, făcându-le să se înroșească și să se umfle.

O târără până în cercul sulițelor, să mă înfrunte. Îi îndesară în mâini cuțitele lui Lizzie. Se auzi murmurul conversațiilor dintre pariori și clinchetul monedelor, în timp ce se încheiau noi rămășaguri. Încercam să găesc o cale de ieșire din această încurcătură, însă nu-mi venea nimic în minte. Părea o situație fără scăpare. Oricum o întorceai, tot murea unul dintre noi.

Privirile ni se întâlneau. Ochii lui Alice sclipeau de lacrimi. Sângele încă-mi șiroia de pe frunte, așa că l-am șters cu dosul palmei. Cum să mă lupt eu cu Alice?

Șamanul bătu din palme de trei ori, semnalând încetarea întrecerii. Nimic n-ar fi putut să mă pregătească pentru ceea ce se întâmplă în continuare. Alice își ridică amândouă cuțitele, după care se năpusti spre mine, parcă vrând să mă ia prin surprindere. Nu-mi venea să cred. Oare chiar voia să-mi facă rău, după toate cele prin care trecuserăm împreună?

Îngrozit, m-am tras înapoi, ținându-mi instinctiv toiagul de-a curmezișul trupului, pregătindu-mă să-i întâmpin atacul.

CAPITOLUL 12 OCHIUL OSUARULUI

Trebuia să-mi dau seama că Alice nu m-ar fi atacat. N-am mai avut nevoie să-mi folosesc toiagul, fiindcă ea trecu pur și simplu pe lângă mine, întinzându-se spre Lizzie, încă legată cu lanțul meu de argint. Îngenunche lângă ea și, înainte să pot face vreo mișcare, tăie sfoara care-i lega mamei ei buzele una de alta.

Oare Lizzie să fi așteptat tot timpul ca tocmai așa ceva să se întâmple? Dacă ar fi încercat să-și elibereze buzele cu pumnalul în timpul luptei cu mine, aș fi atacat-o îndată cu toiagul. Să fi așteptat ea dinadins ca Alice să facă asta?

Vrăjitoarea era încă îngenuncheată și priponită cu lanțul de argint, dar o expresie de nemărginită bucurie i

se așternea acum pe chip. Mă nedumerea, fiindcă, în ciuda situației în care se afla și a faptului că eram înconjurați de yeomeni înarmați, era o înfățișare triumfătoare.

Yeomenii ne încercuiră mai strâns, înaintând spre noi cu sulițele pregătite.

— Omorâți-i pe toți! strigă șamanul. Toate pariurile se anulează. Nu riscați nimic. Omorâți-i imediat!

În replică, Lizzie rosti un singur cuvânt, aproape neuzit. Sunase nedeslușit, însă părea să fie ceva din Graiul Vechi.

Îndată, un val de frică înghețată năvăli asupra mea; totuși, asta nu însemna nimic în comparație cu efectul pe care-l avu asupra străjerilor din jurul nostru. Rar mai văzusem atâta panică și groază pe atât de multe chipuri. Unii își azvârliră sulițele și-o rupseră la fugă. Alții se prăbușiră pur și simplu în genunchi, începând să scâncească. Toți câinii scheunară imediat, iar dinspre pariorii din dreapta mea se auziră strigăte și țipete de frică.

Fie că era o formă mai puternică de *înspăimântare*, fie cine știe ce altă vrajă, era clar că, printr-un singur cuvânt, în decursul a doar câteva secunde, Lizzie îi prefăcuse pe yeomeni într-o gloată tremurătoare. Acum își țintuise ochii pe lordul Barrule. Urmărindu-i privirea, am observat că, în afară de noi trei, el era singurul din încăperea care nu fusese prins în ghearele groazei. Dimpotrivă, ne privea

mânios, cu chipul schimonosit de răutate. Ce-avea să facă? Să-și folosească magia neagră împotriva noastră? Să-l cheme pe bugan în ajutor? Amenințarea era aproape palpabilă. Lizzie nu ieșise încă învingătoare...

— Eliberează-mă din lanț! îmi strigă ea, întorcând capul spre mine.

Era o poruncă; aici nu se mai amestecase și magia. Totuși, n-am șovăit. Am știut instinctiv că asta trebuia să fac. Lizzie era singura speranță de a mai ieși vii din castelul Greeba. M-am dus spre ea, am apucat unul dintre capetele lanțului și l-am scuturat, descolăcindu-l de pe ea. Nici apucasem să vâr lanțul la loc în buzunar, că ea și era în picioare.

Cu unghiile lungi de la arătător și de la degetul mare de la mâna stângă, ca o pasăre scoțând râmele din pământul ud, Lizzie își smulse două bucăți de sfoară din carne; mai întâi din buza de sus, apoi din cea de jos. Pe urmă linse picăturile de sânge, își îndreptă arătătorul spre tavan și-și arcui spinarea. Strigă trei cuvinte și bătu din picior.

Pe dată, înăuntrul încăperii se auzi un trosnet ca de tunet. Toate torțele pâlپâiră și se stinseră, cufundându-ne într-o beznă absolută. Pentru o clipă, domni tăcerea, apoi în apropiere se aprinse o luminiță. Lizzie ținea în mână o lumânare neagră. Câinii începură să

latre și am auzit zgomot de pași alergând tot mai departe. Yeomenii și pariorii fugeau să-și salveze viețile, dar ce se întâmplase cu lordul Barrule? Să fi fugit și el sau pândea încă prin întunericul din preajmă?

— Plecăm prin tunel, băiete! zise Lizzie, făcând un pas spre mine.

— Și buganul? am întrebat.

— Lasă asta în seama mea, îmi răspunse.

Mi-am întors privirea spre Alice. Își reteza sforile din buze cu unul dintre cuțite. Cu un geamăt de durere, le trase afară. Din răni îi țâșniră picături de sânge.

Lizzie porni prima spre intrarea în tunel. Ce se întâmplase cu Barrule? mă tot întrebam. Oare îl înfrânsese atât de ușor? Nu puteam să văd mai departe de cerculețul de lumină gălbuie răspândit de lumânare. Dar, în timp ce treceam pe lângă cuștile în care-i închiseseră pe câinii lui Bill Arkwright, am șovăit. Aș fi vrut să-i eliberez și să-i iau cu mine.

Totuși, când m-am apropiat de cușca în care era Gheară, ea a început să mârâie și se năpusti ca turbată, doar gratiile împiedicând-o să-și înfigă colții în mine.

— Las-o, Tom, mă sfătui Alice, prinzându-mă de braț. Nu merită riscul. O să găsim noi mai târziu o cale să-i scoatem pe toți de-aici.

Am încuviințat și am urmat-o în tunel. Cei trei câini erau încă sub stăpânirea șamanului. Dacă-i lăsam aici, se putea ca el să-i pună să se lupte între ei până la moarte, drept răzbunare. Dar aveam de ales?

Am început să ne târâm de-a lungul tunelului săpat în pământ. Nu puteam să văd mare lucru: singura lumânare era la Lizzie, iar ea și Alice, mergând în fața mea, astupau aproape toată lumina. Mai aveam ciotul meu de lumânare, dar nu era timp să-mi folosesc amnarul, iasca și cremenea ca să-l aprind. Vrăjitoarea o făcuse într-o clipă, folosind magia neagră.

Tunelul se sucea și se răsucea, urcând și coborând, uneori destul de abrupt. Din când în când, câte o rădăcină de copac aproape că ne bloca drumul, ca o uriașă gheară de lemn înfiptă în pământ. La un moment dat, mi s-a părut că una mai subțire zvâcnește. Probabil că nu era decât rodul închipuirii mele, însă îmi aminteam ceea ce-mi spusese Vraciul, despre cum se mișcau sau se prăbușeau din senin tunelurile buganului. Mi s-a părut că zăresc în treacăt și oase — era greu să-ți dai seama în lumina slabă a lumânării aceleia pâlپătoare — și într-un alt moment am fost sigur că am atins în treacăt cu degetele un craniu omenesc rece.

În cele din urmă, tunelul se înalță spre suprafață și am ieșit înăuntrul unui trunchi găunos de copac. Ne-am așezat fiecare cu fața spre ceilalți, sprijinindu-ne spinările de interiorul scorburii. În aer plutea un miros de lemn umed, putrezit. Deasupra noastră, presărate cu muște moarte, pânzele de păianjen atârnav ca draperiile, în timp ce sub noi insectele fugeau de lumina pâlpâitoare a lumânării.

Era limpede că Lizzie știa precis încotro se îndreptase.

— Suntem suficient de în siguranță! anunță ea. Acum nimeni nu poa' să mai ajungă la noi.

— Nici măcar buganul? am întrebat-o.

Vrăjitoarea clătină din cap și-mi adresă un zâmbet răutăcios.

— De găsit, o să ne găsească el până la urmă, da' am ascuns bine locul ăsta: taman în mijlocul labirintului. O să fie timp destul să punem treburile în ordine. Totuși, mai întâi trebuie să-l dau gata pe stăpânu-său. Ți-e foame, băiete?

Am clătinat din cap. Mâncasem puțin înainte de lupta cu Lizzie, însă acum aveam nevoie să postesc, ca să fiu pregătit împotriva oricărei magii negre care ar fi folosită împotriva mea.

— Ei bine, mie sigur îmi e. Aș înfuleca și-un bou, cu tot cu copite! declară ea, după care îmi arată în sus, prin beznă. Cațără-te acolo! îmi ordonă. Puteam să-i simt forța de constrângere din voce, dar trebuia să-i rezist. O s-ajungi afară, pe o creangă, continuă ea. Nu-i mult până la pământ. Adu-mi vreo doi iepuri... și ai grijă să fie încă vii...

— Nu, Tom! îmi strigă Alice. N-o asculta. A plăsmuit aici un osuar, iar copacul ăsta e exact în centrul lui. O să fii zdrobit de îndată ce-o să atingi pământul!

Deși nu întâlnisem niciodată așa ceva, știam ce însemna un osuar din ceea ce citisem în Bestiarul Vraciului. Creat prin magie neagră, făcea ca oasele oricărei vietăți care pătrundea în el să se îngreuneze foarte mult. Nu mai puteau să se miște și rămâneau în captivitate acolo până la sosirea vrăjitoarei, care fie o lua pentru hrană, fie îi culegea oasele pentru scopuri ținând de magia neagră. În apropierea centrului, presiunea era atât de mare, încât victima era zdrobită mortal, deși numai o vietate foarte iute, ca un iepure de câmp, ar fi putut să ajungă atât de departe înainte ca forțele magice să-și facă efectul. Dar aici eram exact în centru, în *ochiul* lui; la adăpost față de aceste forțe. Cu toate acestea, dacă ieșeam din scorbura copacului...

— Ai gura cam mare, fato! o repezi mânioasă Lizzie. Cere iar cusături...

Alice n-o luă în seamă și scoase o punguță de piele din buzunarul fustei. În ea se găseau ierburile pe care le folosea pentru tămăduire. Se târî spre mine și-mi cercetă îndeaproape fruntea.

— Afurisită rană asta, Tom, zise ea. Interiorul trunchiului de copac era ud pe alocuri, așa că ea adună câteva picături pe degete și umezi cu ele o frunză, pe care apoi mi-o apăsă pe piele. Asta ar trebui să funcționeze, să împiedice infecția... dar tot o să-ți rămână semn. Cu asta n-am ce să fac.

Așadar, o să mai am o cicatrice în plus față de cea de pe ureche, din locul în care Morwena, vrăjitoarea de apă, mă agățase odată cu degetul, străpungându-mi carnea cu unghia. Toate acestea făceau parte din misiunea mea; erau de așteptat atunci când îți făceai ucenicia în primejdioasa îndeletnicire de vraci.

Pe urmă, Alice își linse buzele și apăsă mici bucățele de frunză pe găurile lăsate în ele de sfoară. După ce termină, îi întinse mamei sale o frunză, însă Lizzie clătină din cap.

— Mă vindec și singură, fato. Nu-mi trebuie ajutorul tău, rânji ea, ridicându-se în picioare. Mă duc să-mi iau

singură iepurii. Voi doi rămâneți aici, dacă știți ce-i mai bine pentru voi!

Și, zicând acestea, începu să se cațere pe dinăuntru copacului, împingându-și capul prin draperiile pânzelor de păianjen. Curând, o pierdurăm din vedere prin beznă, dar tot îi auzeam pantofii ascuțiți râcâind scoarța copacului; pe urmă, un bubuit înfundat ne anunță că sârise afară, pe pământ. Lizzie era ferită în propriul ei osuar: o vrăjitoare își lasă de obicei câte o potecă șerpuită, pe care să se poată deplasa nevătămată. De asemenea, era posibil să-i conducă pe-acolo și pe alții, dar cum am fi putut noi s-o obligăm? Singura cale de scăpare era să ne întoarcem în tuneluri, însă nu credeam că avem vreo șansă în fața buganului.

— A, Tom, urciorul cu sânge mai e întreg? mă întrebă Alice, cu ochii plini de neliniște.

— Da, e neatins. Nu m-au căutat. Barrule m-a lăsat chiar să-mi păstrez lanțul de argint... dar pe tine cum te-au prins, Alice? am întrebat-o. Te-am văzut rostogolindu-te și ferindu-te de bugan, dar pe urmă ai dispărut pur și simplu...

— M-am ascuns după un copac, ca să nu mai poată să se năpustească spre mine, dar tocmai atunci m-a răpit Lizzie; mi-a astupat gura cu palma, asta a făcut. N-am

simțit-o câtuși de puțin apropiindu-se; trebuie să fi folosit vreo vrajă foarte puternică. M-a luat târâș de-acolo și m-a adus aici, unde stătuse ascunsă mai multe zile. N-ar fi dibuit-o niciodată dacă n-ar fi riscat, fiindcă și-l dorește tare pe Moș Gregory. Îl vrea mort, drept răzbunare pentru c-a închis-o în puțul ăla din grădina lui. Vrea să-i hărăzească o moarte înceată, chinuitoare.

Așadar, mai târziu, în noaptea aia, am pornit să-l hăituim. M-a legat strâns cu o vrajă, făcând ca numai jumătate din minte să-mi mai meargă. Nu puteam să mă împotrivesc la nimic din ce zicea sau făcea. Numai că a fost prea încrezătoare: nici măcar nu s-a sinchisit să adulmece la distanță după primejdii. Își închipuia că s-ar descurca orice-ar fi. Când am ajuns în câmp deschis, oamenii șamanului ne-au atacat. Ea a folosit *înspăimântarea* și a ucis câțiva yeomeni — pe unii cu pumnalele, pe vreo doi cu blesteme —, dar erau prea mulți. Până la urmă, au bătut-o cu cozile sulitelor până și-a pierdut simțirea și ne-au târât după ei în temnița Greeba.

— Ai mai văzut pe cineva dintre ceilalți prizonieri? am întrebat-o, cu gândul la Adriana.

Alice clătină din cap.

— N-am văzut pe nimeni; ne-au pus în celule separate. M-au adus sus în cușcă imediat înainte să intri

tu. Nici pe ea n-am mai văzut-o până când au adus-o să se bată cu tine. A fost rău, Tom, tare rău... mai ales când mi-au cusut buzele. Dar cel mai rău a fost când a apărut buganul, târându-se afară din tunel și adulmecându-mă. Numai păr peste tot, cu dinți mari și tăioși. Am crezut c-o să mor și n-o să te mai văd niciodată...

Izbucni în hohote de plâns, așa că am cuprins-o în brațe și am strâns-o cu putere. După o vreme, se liniști și am rămas așa, ținându-ne de mâini și aducându-ne unul altuia alinare.

— Știi ceva despre vraja care controlează un osuar, Alice? am întrebat-o într-un târziu. Ai putea să descoperi poteca secretă a lui Lizzie prin el?

— N-ai vrea să folosesc magia neagră, Tom, nu-i așa? Nu se poate să-mi ceri una ca asta, nu...?

În glasul ei am simțit o undă ironică.

Mă feream de multă vreme să folosesc Întunericul în orice fel, chiar și când luptam pentru propria-mi viață. Alice se străduise din răspuțeri să mă convingă că trebuie să folosesc urciorul cu sânge. Însă grijile mele privitoare la despărțirea de ea fuseseră în mare măsură neîntemeiate. Ea rămăsese aproape de Lizzie, iar Diavolul nu se putea apropia de o vrăjitoare care născuse un copil de-ai lui.

— Nu era decât o idee, Alice. Nu-mi trece prin minte altă cale de scăpare de-aici. Doar dacă am risca să ne întoarcem prin tuneluri...

— Ar fi mai bine să facem asta decât să ne încurcăm cu osuarul lui Lizzie. E adevărat că există o potecă prin el, dar e greu de dibuit. Astea-s lucruri periculoase dacă te vâri în ele. O singură greșeală și ești mort...

Deodată, am auzit un zgomot afară. Cineva începea să se cațere în copac. Câteva clipe mai târziu, pantofii ascuțiți ai lui Lizzie își făcură apariția deasupra noastră, după care ea se lăsă să cadă pe ultimii câțiva metri, drept în fața noastră, ținând strâns ceva în mâna stângă.

— N-am găsit iepuri, așa c-o să ne mulțumim și cu ăștia, se stropși în ciudată, ridicând de cozi trei șobolani morți. Pe unul dintre ei ni-l azvârli la picioare. De unu' pot să mă lipsesc, dar ceilalți doi îmi trebuie. Am nevoie să-mi adun puterile pentru ceea ce ne-așteaptă, iar sângele de șobolan e la fel de bun ca oricare altul. O să-mi ajungă până când o să-ți iau degetele mari, băiete!

CAPITOLUL
13
DARUL MEU PENTRU COMITAT

Numai peste cadavrul meu! strigă Alice, ridicându-se furioasă în picioare.

Osoasa Lizzie îi răspunse cu un zâmbet răutăcios.

— Să sperăm că n-o să se ajungă până aici, fetiço. Calmează-te. Am nevoie de băiat pentru ceva care i-ar permite să mai respire ceva vreme; asta dacă lucrurile merg bine.

Vrăjitoarea se așeză și, punând deoparte un șobolan, îl ridică pe celălalt de coada lui lungă și subțire. Îi retează capul dintr-o mușcătură și-l scuipe, după care începu să-i sugă sângele din gât; o parte i se scurse pe bărbie. Bău cu zgomot, iar sunetul acela neplăcut îmi produse

greață. M-am cutremurat, iar Alice se întinse spre mine și mă strânse de mână.

Lizzie își coborî privirea spre mâinile noastre înlănțuite, lăsă jos șobolanul și rânji.

— Cât de proastă poți să fii, fato! Niciun bărbat nu merită să te uiți la el de două ori. Nu trebuie să te apropii prea mult de ei. Băiatul ăsta sigur o să te ducă de râpă. O să te distrugă. Multe vrăjitoare pe cinste s-au prostit din cauza bărbaților.

— Eu și cu Tom suntem prieteni buni, ripostă Alice. Asta-i o chestie despre care tu nu știi nimic. Nu ești bună decât să mănânci șobolani și să omori oameni. De ce-a trebuit să am o mamă ca tine? Ce-ai vrut tu de la Diavol? Nu puteai să-ți găsești un bărbat normal?

Expresia feței lui Lizzie deveni mai dură și se uită direct la Alice.

— Am avut și bărbați, dar niciunul n-a rezistat prea mult. Lor le plăceau alea tinere și drăguțe. Și știi de ce? Pentru că le era frică. Le era frică să aibă o femeie adevărată, în floarea vârstei. Se uitau la mine, vedeau ce sunt și dădeau fuga înapoi la mămicile lor. Știi cât de bătrână sunt, fato?

Alice clătină din cap și-mi strânse din nou mâna.

— Am împlinit patruzeci abia săptămâna trecută, a doua zi după ce i-a ars casa lu' Moș Gregory și am putut

să ies din puț. O vrăjitoare din Pendle ajunge să fie în floarea vârstei la patruzeci de ani și tot atunci își dobândește puterile depline, moștenite. Acum sunt capabilă să mă descurc cu oricine. Tu, fata mea, ai putea să fii chiar și mai puternică într-o zi.

Lizzie îmi zâmbi cu răutate, privindu-mă drept în ochi.

— Tu știi ce e Alice, băiete? Ea e darul meu pentru Comitat...

Rânji cu subînțeleș în timp ce rostea ultimele cuvinte. Era exact ceea ce afirmase mama odinioară, într-o scrisoare către Vraci. Oare Lizzie putea acum să-mi citească gândurile? Să culeagă din ele tot felul de lucruri, ca și cum ar fi scotocit printr-un sertar deschis?

— Ea e darul meu special pentru clanurile din Pendle, continuă vrăjitoarea după o scurtă pauză. Într-o zi, ea o să le unească odată pentru totdeauna, iar lumea ar face mai bine să se păzească!

Începu din nou să bea sângele șobolanului. De îndată ce-l secătui, continuă cu cel de-al doilea, sugând și leorpăind până când nu mai rămase nicio picătură. Observând că nu ne atinsesem de cel de-al treilea, îl luă și pe acela.

Treptat, interiorul trunchiului de copac începu să se lumineze, semn că zorii se apropiau.

— Ți-e sete? am întrebat-o pe Alice.

Ea îmi răspunse printr-o înclinare a capului.

— Mi s-a uscat gâtul.

— O să plouă cât de curând, zise Lizzie, râzând răutăcioasă. Atunci o să ai câtă apă poștești!

Avusese dreptate. După o oră, începu să plouă. La început, un răpăit ușor pe trunchiul copacului, urmat curând de bubuitul unei averse puternice. Continuă să toarne vreme de mai multe ceasuri, iar apa începu să picure și în copac, până la urmă ajungând să se reverse în cascadă în interiorul trunchiului.

Era apă curgătoare, ceea ce nu-i plăcea lui Lizzie, așa că se îndepărtă de trunchi, însă eu și Alice am adunat suficientă în palmele făcute căuș cât să ne potolim setea. Pe la începutul după-amiezii ploaia se domoli. Atunci am auzit și câinii.

Lizzie ne zâmbi triumfător și se apropie iar de copac, sprijinindu-se de lemnul lui.

— Câinii ne-au adulmecat urma, zise ea. Nu că le-ar fi de prea mare folos. Cel puțin nu după ce-o să intre în osuar...

Mi-am închipuit câinii gonind spre osuar, îndreptându-se spre copacul din mijlocul lui. Vor ajunge destul de aproape înainte să fie zdrobiți de presiune.

— Gheară și căteii ei..., am zis, privind-o alarmat pe Alice.

— El n-o să-i folosească, băiete, n-ai teamă. Are alte gânduri pentru câinii ăia, îmi dezvălui Lizzie. O să-i pună să se bată... și încă pân' la moarte!

— Cum poți să știi asta? am întrebat-o furios.

Ea îmi zâmbi cu superioritate.

— E ușor de citit, chiar așa. Asta avusese de gând aseară. Mai întâi să te lupți cu mine și, pe urmă, dacă mă învingei, cu Alice. La urmă, cu câinii tăi. Genul ăsta de pariu ei îl numesc triplă. Fiecare victorie te duce pe treapta următoare. Dacă le câștigi pe toate trei, te umpli de bani. Șansele îți erau împotriva, dar șamanului îi plăcea să riște pe mâna ta. Nu i-a mers, nu? Dar la cea mai mică ocazie, tot o să te-arunce în luptă cu câinii tăi. Stai numai și-o să vezi...

Lătratul câinilor se apropia, însă în scurt timp el se transformă în chelălăieli și scâncete, pe măsură ce primii dintre ei nimereau în osuar și începeau să simtă presiunea exercitată de magia neagră a lui Lizzie.

— N-o să ajungă prea aproape, așa că n-o să ne știe ascunzătoarea, rosti ea. Și, chiar dac-ar ști-o, nu le-ar fi de folos. Suntem într-un loc destul de sigur aici; cel puțin, față de-alde ei.

Auzeam deja voci de bărbați strigând și înjurând în depărtare, chemându-și câinii înapoi. Deodată, răsună un urlet mai puternic. De data aceasta ieșea dintr-un gât omenesc, iar Lizzie zâmbi. Urletul dăinui mult timp, făcând-o pe Alice să-și astupe urechile. Într-un târziu, se așternu tăcerea, dacă nu puneam la socoteală răpăitul ușor al ploii.

Timpul trecea cu încetineală, însă gândurile îmi goneau nebunește. Mă străduiam cu disperare să găsesc o cale de ieșire. Încă aveam la mine toiagul și lanțul, dar, chiar dacă izbuteam s-o priponesc din nou pe Lizzie, ce-am fi putut să facem noi, eu și cu Alice, împotriva buganului?

Cam pe când începea să se întunece, am auzit un zgomot venind dinspre tuneluri. Oare să ne fi descoperit oamenii șamanului? Însă pe măsură ce sunetele se apropiau, deveneau tot mai tulburătoare. Le mai auzisem și înainte.

— Ne-a găsit până la urmă, zise Lizzie. Mult timp i-a mai luat.

Acum, auzeam și un fel de sforăit: buganul sosise. Lizzie se târî spre centrul scorbunii, scoase ciotul lumânării ei din ceară neagră și rosti în șoaptă un cuvânt.

Lumânarea se aprinse tocmai la timp cât să zărim monstruosul cap păros al buganului ieșind la iveală din gura tunelului. Ochii lui mari, plini de cruzime, ne priviră pe rând, oprindu-se până la urmă asupra Osoasei Lizzie. În loc să se tragă înapoi, vrăjitoarea se târî înainte în genunchi și întinse încet mâna.

Buganul căscă gura mare și mârâi, arătându-și cele două șiruri de dinți, însă mâna lui Lizzie continuă să înainteze.

— Haide, haide, ce băiat bun ești tu, rosti ea cu o voce blândă, îngroșată. Ce chestie păroasă și frumoasă ești, cu blănița atât de fină și de lucioasă...

Acum, mâna ei stângă chiar îl atinge pe bugan; îi mângâia căpățâna hidoasă chiar deasupra botului umed.

— Așa, așa, dragălașule, murmură ea, cu glasul cântat. Am putea să ne ajutăm unul pe altul...

Spunând acestea, Lizzie își înălță brațul stâng și-și înțepă încheietura cu unghia lungă și ascuțită a arătătorului mâinii drepte. Își așeză rana deasupra creaturii, iar picăturile de sânge începură să-i cadă acesteia drept pe bot. Deodată, dintre dinții ascuțiți și triunghiulari se ivi o limbă lungă și liliachie, care începu să lingă sângele cu un leorpăit scârbos.

Lizzie îl hrănea pe bugan, încercând să și-l facă familiar.

— Bun băiat! Bun băiat! Linge tot. Mai e destul acolo. Și-acum, du-te înapoi la stăpânul tău și spune-i exact unde ne-ai găsit. E vremea să stăm un pic de vorbă...

Buganul se retrase lent în tunel, iar Lizzie își întoarse spre noi chipul triumfător.

— Asta zic și eu început bun! Curând, o să-l punem la încercare. Numai că următorul nostru vizitator preferă întunericul... așa că hai să-i facem plăcerea!

Cu aceste cuvinte, suflă în lumânare, cufundându-ne în beznă.

Nu trecu mult până când am observat o formă luminoasă conturându-se la gura tunelului. Era silueta înaltă și sfrijită a șamanului.

— Te-am găsit, în sfârșit, zise el, cu ochii plini de cruzime îndreptați numai spre Lizzie. O să te fac să plătești pentru cât m-ai alergat!

— Vorbele tari nu au ce să caute între noi, răspuse Lizzie, cu o expresie șireată pe față.

— Nu? Încă unul dintre oamenii mei de nădejde a fost omorât, plus cinci dintre cei mai buni câini. Trebuie să mi-o plătești!

— Dar cum rămâne cu ce mi-ai făcut tu mie? rosti vrăjitoarea pe un ton acuzator. Mi-ai cusut buzele. Niciun bărbat nu mi-a mai închis așa gura. Ar trebui să

teucid pentru asta, dar, dac-o să rezolvăm altfel, o să dau totul uitării...

— O să rezolvăm, poți să fii sigură. Până într-un ceas o să-ți arăt eu de ce sunt în stare. O să-l trimit pe bugan; de data asta, sub forma lui de spirit. O să-ncep cu preferata ta, cu fata. Până la sfârșitul nopții o să fie ca și moartă. Pe urmă, băiatul. Pe tine te las la urmă, ca să ai timp să pricepi mai bine ce-ai să pățești...

— Dar să presupunem că buganul o să mi se supună *mie!* strigă Lizzie. Să presupunem c-o să șoptească în capul *tău!* Poate că atunci o să fii dispus să negociezi...

Șamanul se încruntă, iar buzele i se răsfrânseseră a dispreț; apoi, imaginea i se șterse și dispăru cu totul.

— Chiar poți să faci asta? întrebă Alice din întuneric.

Vocea îi suna înfricoșată.

— Încă nu pot să-l fac să-i șoptească în cap, dar el nu știe asta, nu? Totuși, i-am zis destul cât să-l pun pe gânduri. N-ai teamă, fato. Deja m-am asigurat că va sta departe de noi. Pentru o vreme, n-o să știe sigur ce să facă. Dar când lordul Barrule o să-și dea seama că nu sunt la cheremul lui, o să se-ntoarcă, ține minte ce-ți spun!

Mâna lui Alice o găsi pe a mea prin întuneric și mi-o strânse liniștitor. Pe urmă, nimeni nu mai scoase o vorbă mult timp.

Puterea lui Lizzie era acum pusă la încercare. Oare chiar era în stare s-o ferească pe Alice de bugan? mă întrebam.

După vreo două ore, imaginea șamanului începu din nou să se formeze.

— Repede te-ai mai întors! hârâi bucuroasă Lizzie. Încă n-a șoptit nimeni în capul fetei, nu, draga mea? întrebă, întorcându-se spre Alice.

— N-am auzit o iotă, răspunse Alice.

— Ce anume vrei, vrăjitoareo?

— Viețile noastre și să putem pleca fără probleme de pe Mona. Spre apus, în Irlanda, dincolo de mare, pe Insula de Smarald: acolo vrem să mergem.

— Și eu ce câștig din asta? Ai pomenit de o nego-ciere. Eu cu ce mă aleg?

— În primul rând, îți păstrezi puterea asupra buganului. Cu cât zăbovesc mai mult pe-aici, cu-atât e mai probabil să devină al meu. Așa că e în interesul *tău* să mă vezi plecată de pe insula asta. Pe urmă, ți-l dăruiesc pe băiat. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să plec la drum cu ucenicul unui vraci. Îți plac pariurile, nu? Atunci pune-l să se lupte cu câinii lui... pe viață și pe moarte. Ar trebui să fie ceva interesant!

— Nu! strigă Alice.

— N-o să fac una ca asta! am protestat și eu.

— Tacă-ți gura, fato! Liniște! Tăceți amândoi!

Și atunci Lizzie șopti încet un cuvânt, ceva gutural, în Graiul Vechi. Am simțit cum mă strânge ceva de gât și, pentru o clipă, n-am mai putut nici să respir. Pe urmă am izbutit să trag aer în piept, dar tot nu reușeam să vorbesc. Întotdeauna fusesem capabil într-o anume măsură să mă împotrivesc Întunericului — faptul că eram al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu îmi oferea acest dar —, însă păream neputincios în fața puterii întunecate a lui Lizzie. Am încercat să mă ridic, însă nici picioarele nu mă ascultau. Parc-aș fi fost de piatră. Am văzut că Alice încerca să vină spre mine, dar și ea era țintuită de cine știe ce vrajă întunecată.

— În schimb, îți vei retrace toți oamenii din zona din jurul locului ăstuia, continuă ea, îndreptându-și din nou atenția asupra spiritului șamanului. Îi chemi înapoi în castel. Imediat cum băiatul începe să se lupte, eu ies din copacul ăsta, dar numai când o s-ajung la loc sigur, departe de insula asta, buganul o să-ți asculte din nou poruncile. De acord?

Apariția o privi cu mânie pe vrăjitoare, fără să vorbească, după care înclină ușor capul, în semn de aprobare.

Lizzie zâmbi.

— Știam c-o să înțelegi rostul. Lucru rar, așa ceva. Nu-s prea mulți oameni de înțeles pe-aici. Și-acum trimite-ți alți doi oameni de înțeles încoace prin tune-luri, după băiat; asta, dacă mai găsești atâția. Dacă nu-s de înțeles, o să fie morți! Așa că fără șmecherii...

Trecură doar câteva minute până să-i auzim pe oamenii șamanului târându-se prin tunel, spre scorbura copacului. Încă mă țineam de mână cu Alice, mâna mea stângă în mâna ei stângă, gâfâind după aer.

Lizzie aprinse din nou lumânarea și o ridică în timp ce primul dintre străjeri ieșea din tunel. Omul, părând speriat, se ridică în picioare, neștiind ce să facă. Însă vrăjitoarea preluă imediat comanda.

— Iată-l pe băiatul după care ați venit! strigă, arătând spre mine.

Mă traseră spre gura întunecată a tunelului. Paralizia îmi trecu, lăsând loc unor furnicături dureroase, dar eram încă slăbit și incapabil să mă împotrivesc.

— Nu-i uitați toiagul! mai strigă Lizzie. O să aibă nevoie de el! Ori câini morți, ori băiat mort. Una din două, sigur!

CAPITOLUL 14

LUPTĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARȚE

Mă traseră și mă împinseră de-a lungul rețelei de tuneluri ce cauzau claustrofobie, până când lătratul câinilor se auzi în depărtare, iar apoi, în sfârșit, am ieșit în încăperea în care erau cuștile. Mă simțeam abătut și furios. După ce trecusem prin atâtea ca s-o înfrâng pe Lizzie și să evadez în cele din urmă, mă întorsesem în același loc.

Erau mulți yeomeni înarmați cu sulite și bâte, însă doar câțiva împătimiți ai pariurilor stăteau pe baloturile de paie. Lordul Barrule aștepta în mijlocul sălii, pe rumegușul improșcat de sânge și cu brațele încrucișate.

— Dacă n-aș fi fost pasionat de pariuri, ți-aș fi luat viața chiar acum, băiete, și aș făcut-o foarte încet, zise el.

Dar, pentru o luptă de calitate, ai nevoie de un stimulent, așa că tot o să te las să pleci dacă învingi. De data aceasta, firește, n-o să-ți mai poți lua câinii cu tine: îi vei fi ucis deja. Ce spui?

Mi-am lăsat capul în jos, îngrozit de ceea ce mi se cerea să fac.

— Treaba ta... dar eu cred c-o să lupți oricum, din instinct de supraviețuire. Cine n-ar face-o? Oricum, vei avea timp să te gândești. Aștept să mai vină câteva persoane. Nu pot să ratez șansa de a le lua banii... și faptul că li-i iau are mai multă importanță pentru mine decât banii înșiși. Și pe cine crezi că mi-am pus *eu* banii de data aceasta?

Încă o dată, nu i-am răspuns. Distracția lor cu pariurile avea să continue, iar aici, în locul acesta, se vor adăuga și alte morți pe lângă cele la care fusesem deja martor. Oare de câți ani șamanul și prietenii lui apropiați o tot duceau astfel?

— Cei mai mulți bani vor fi pariați pe tine, fiindcă toată lumea te-a văzut cum ai înfrânt-o pe vrăjitoare. Numai că eu sunt de altă părere. M-am răzgândit, din cauză că ești prea slab de înger: pot să văd asta acum. Dacă n-ai putut s-o ucizi pe vrăjitoare, atunci cu certitudine n-o să fii în stare să-ți omori propriii câini. Îți vor sfâșia beregata. Așa că pariez pe câini, băiete!

Șamanul se îndepărtă, iar cei doi străjeri mă traseră într-o parte, obligându-mă să mă ghemuiesc pe podea, așteptând să înceapă formalitățile. Dură mai mult de o oră până ce, unul câte unul, alți jucători să intre în încăperea și să-și plaseze pariurile. Cine erau oamenii aceștia? Membri suspuși ai comunității locale care aveau acest viciu secret? Nu toți cei de față păreau la fel de bucuroși. Fără îndoială că mulți se temeau de Barrule și nu aveau de ales, fiind siliți să i se alăture aici; alții păreau la fel de entuziaști ca și el, cu nerăbdarea întipărită pe chipuri.

Unii dintre aceștia din urmă se duseră să-i aprecieze din ochi pe câini; vreo doi veniră chiar spre mine.

— Puneți-l să se ridice în picioare, ceru unul. Nu este rănit, nu?

— Sus cu tine, băiete! îmi ordonă yeomanul.

Văzând că șovăi, își înfipse degetele în părul meu și mă ridică.

— Va fi înarmat la fel ca data trecută? întrebă altul.

— Așa va fi, cu toiag și toate alea! Dar lanțul ăla de argint n-o să-i fie de prea mare folos împotriva câinilor! zise râzând străjerul, după care mă împinse iar în genunchi. Odihnește-te cât mai poți, mă sfătui el în bătaie de joc. O să ai nevoie. Curând, colții ăștia o să sfâșie bucățele din tine... începând cu părțile fragede!

Câinii din cuști lătrau și scheunau, iar eu am aruncat o privire spre locul în care stăteau închiși cei trei ai lui Bill Arkwright. Ce aveam de făcut? Cum aș fi putut să-iucid? Mama, Gheară, îmi salvase viața în trecut și, dacă n-ar fi fost la mijloc puterea întunecată a șamanului, ea s-ar fi aflat mai degrabă de partea mea decât a lui, la fel ca și puii ei. Nu-mi făceam iluzii în legătură cu ceea ce s-ar fi întâmplat dacă învingeam. Șamanul nu avea să se țină de cuvânt. Ori mă ucidea, ori născocea vreo altă distracție cu pariuri, în care eu urmam să joc un rol principal și dureros.

În același timp, mi se părea greu de crezut că el îi va oferi Osoasei Lizzie dreptul de a părăsi liberă insula. Putea să-și retragă oamenii până când ieșea ea din osuar și mergea spre apus, până pe coastă. Dar avea s-o hăituiască sigur cu mult înainte ca ea să ajungă pe mare. Și, indiferent care i-ar fi fost soarta, biata Alice urma să i-o împărtășească. Asta dacă n-o găsea Diavolul mai întâi.

Dar ce era cu Vraciul? mă întrebam. Unde o fi? Speram, pentru binele lui, că nu va încerca să mă salveze. Ce șanse ar fi avut? Și, dacă era să cadă în mâinile lui Lizzie, urma să piară de cea mai lentă și mai cumplită moarte pe care ți-o puteai închipui.

Mai fusesem până acum în destule situații primejdioase, dar aceasta era una dintre cele mai rele. Eram prins între doi puternici adversari din tagma Întunericului, o vrăjitoare și un șaman, și nu vedeam nicio cale prin care să pot triumfa împotriva oricăruia dintre ei.

Un zăngănit metalic îmi întrerupse gândurile negre. Lătrăturile sporadice lăsară locul câte unui scheunat răzleț. Gheară, TUNET și Fulger erau scoși din cuștile lor și târâți de zgărzi spre centrul arenei cu rumeguș.

— În picioare, băiete! se răsti unul dintre străjeri, trăgându-mă în sus de păr.

În timp ce tăcerea așteptării nerăbdătoare se așternea peste încăperea, mă îmbrânciră în față, spre cei trei câini. I-am privit întristat. Aveau blana plină de noroi și era clar că nu fuseseră hrăniți de zile întregi. Niciunul dintre ei nu putea să mă privească. Erau într-o stare de plâns și păreau învinși încă dinainte să începem... deși știam că nu era decât opera șamanului. Într-o clipă, avea să-i pregătească pentru luptă.

Am observat că, de data aceasta, cercul sulițașilor nu se mai formase. Vrăjitoarea era cea care-i neliniștise data trecută. Câinii aveau să se lupte cu mine până la moarte și, oricum, unde-aș fi putut să fug?

Barrule era și de această dată așezat pe tronul lui din lemn și l-am urmărit înspăimântat cum se ridică și bate de trei ori din palme. Cât ai clipi, câinii se transformară: își ațintiră privirile în ochii mei și începură să mârâie, cu fălcile deschizându-se, pregătite să muște și să sfâșie. Speriați, străjerii care-i țineau le desfăcură zgărzile, iar cei trei câini-lupi se năpustiră spre mine ca tot atâtea furii.

M-am răsucit deoparte în timp ce mă asaltau, învărtindu-mi toiagul ca să-i țin la distanță. Nu-mi scosesem încă lama: nici prin gând nu-mi trecea s-o folosesc în lupta aceasta. Tunet și Fulger de repeziră drept spre mine și, pentru prima oară, mi-am folosit toiagul ca să mă apăr. Pe cel dintâi l-am împuns în grumaz, iar pe celălalt l-am izbit în moalele capului, străduindu-mă să nu pun prea multă forță în niciuna dintre lovituri. Dar în acel moment în care atenția îmi era distrasă, Gheară sări pe mine din spate. Greutatea ei mă doborî în genunchi și aproape că am scăpat toiagul din mână. Dinspre anumite părți ale mulțimii se auzi un geamăt.

Într-o clipă, eram din nou în picioare, rotindu-mi iarăși toiagul cu disperare, încercând să țin câinii la distanță. Numai că ei erau vânători viteji, dresați de Bill Arkwright să hăituiască primejdioasele creaturi ale apelor de-a lungul mlaștinilor de la miazănoapte de

Caster. Dacă erau în stare să atace o vrăjitoare de apă, în ciuda amenințării ghearelor ei ucigătoare, în mod sigur nu le era frică de mine. Era o luptă pe viață și pe moarte. Ori ei, ori eu.

Atunci m-am surprins până și pe mine însumi. Cu un clinchet scurt, am eliberat lama ascunsă în toiag. Nu fusese o hotărâre conștientă: ceva din străfundurile ființei mele alesese să nu mor. Nu aici. Nu acum.

Eram șocat de ceea ce făcusem. Oare chiar mă puteam îndura să-i omor pe câinii aceștia? Minte mi se umplu de îndată cu justificări pentru gestul meu instinctiv...

Aveam treabă de făcut, Comitatul de apărare. Dar apoi mă cuprinse o nouă senzație de groază. Dacă muream acum, Diavolul avea să-mi ia sufletul, mi-am amintit. Trebuia să-l distrug înainte de a se întâmpla așa ceva, fiindcă altfel soarta mea va fi o veșnicie de teroare și de chinuri în Întuneric!

Tustrei câinii mă atacă acum laolaltă și, până să-mi pot folosi toiagul, erau deja pe mine. Greutatea lor adunată mă dărâma din nou în genunchi. Toiagul îmi fu smuls din mână de forța izbiturii. Tunet îmi înfipse colții în gleznă, Gheară mă apucă de umăr, iar Fulger se repezi drept spre beregata mea. Mi-am ferit fața cu

brațul drept, încercând să mă apăr de fălcile acelea enorme, iar colții se strânseseră în jurul lui, mușcând aprig. Trebuia să mă ridic, altfel eram terminat...

Deodată, câinii îmi dădură drumul. În aceeași clipă, dinspre spectatori se auzi un icnet de spaimă, iar luminile din încăperea alungită pâlpâiră brusc, devenind mai slabe. M-am ridicat pe vine și am apucat din nou toiagul.

Torțele amenințau să se stingă dintr-o clipă în alta. În întunericul tot mai dens, undeva aproape, o siluetă fantomatică, luminoasă, începea să se alcătuiască. Avea forma unui bărbat, dar era de cel puțin două ori mai mare, cu o sinistră lucire sângerie.

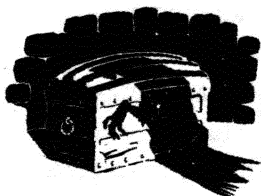
Am privit-o uluit, cuprins pe dată de șoc și de surprindere. Arătarea purta veșminte de vraci și ținea un toiag în mâna stângă: un toiag înnegrit și pârjolit. La fel îi era și partea stângă a feței: desfigurată de arsuri cumplite, cu un ochi lipsă. Pelerina îi era zdrențuită, iar mâinile, acoperite de bășici.

Era stafia lui Bill Arkwright!

CAPITOLUL 15

OASELE DEGETELOR MARI

Ultima oară dădusem cu ochii de Bill Arkwright vara trecută, în Grecia, când rămăsese în urmă în Ord, oferindu-se să țină pe loc o ceată de elementalii de foc până izbuteam noi să fugim.

Bănuisem că făcuse sacrificiul suprem pentru un vraci și că murise, iar acum se dovedise că avusesem dreptate. Arsese de viu, după cum se putea vedea oribil de limpede. Dar ce căuta aici? Rămăsese captiv al Întunericului atunci când Ordul se prăbușise prin portalul său de foc? Sau se afla în Limb, acea zonă de hotar între viață și moarte în care spiritele chinuite zăbovesc uneori chiar și ani de-a rândul, până să-și găsească drumul spre Lumină?

La început, am crezut că stafia lui Arkwright se uită la mine. Dar nu era așa: singurul său ochi privea țintă spre câini. Și, deși încăperea se golea repede, în urletele bărbaților aduși în pragul nebuniei de frică, toți cei trei câini își fluturau cozile de plăcere la vederea, chiar și sinistră, a fostului lor stăpân.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe șaman ridicându-se încet în picioare și făcând un pas spre noi, cu o expresie de nedumerire pe chip.

Apariția își întinse deodată brațul drept și arătă drept spre mine, după care se auzi strigând vocea lui Arkwright, încărcată de o forță poruncitoare, răsunând prin întreaga încăpere.

— *Băiatul acesta vă este prieten, nu dușman!* le zise el câinilor. Apoi brațul fantomatic se roti încet spre dreapta, arătându-l pe șaman. *Acela de colo! Acela vă este adevăratul dușman! Omorâți-l imediat!*

Toți ca unul, câinii se năpustiră înainte și săriră asupra șamanului, cu fălcile larg deschise. Barrule ridică un braț, încercând să se apere, cu gura căscată de uluire, dar zadarnic. Toată puterea lui asupra animalelor era acum inutilă. Cei trei câini-lupi îl târâră pe podea și începură să-l sfâșie cu sălbăticie, mușcând și rupând carnea cu colții. Șamanul urlă, iar strigătul prelung, din

adâncul bojocilor, se auzi deslușit printre mârâielile atacatorilor săi. Începea să mi se facă greață la vederea și la auzul agoniei lui.

În timp ce stafia bătrânului vraci dispărea încetul cu încetul, torțele se stinseră de-a binelea, cufundându-ne într-o beznă totală. Câinii își sfârșiseră ferocea îndeletnicire și, în afară de gâfâielile lor, în încăperea domnea tăcerea. M-am lăsat să cad în genunchi, peste măsură de sleit și tremurând din tot corpul. După o vreme, se auzi un zgomot dinspre tunel. Cineva se apropia. Să fi fost buganul?

M-am ridicat anevoie în picioare, însă silueta care răsări din tunel era cea a Osoasei Lizzie, strângând în mână un ciot aprins de lumânare. În urma ei venea Alice.

— A mers bine, băiete, zise vrăjitoarea, privind în jos spre șaman, cu o bucurie nemărginită pe chip. N-a fost chiar atât de puternic pe cât crezusem, nu? Nu e bine să te pui cu mine! Păi, nu risipești, nu duci lipsă... asta-mi tot spunea bătrâna Mamă Malkin...

Și, vorbind astfel, Lizzie așeză lumânarea pe podea, după care arătă cu degetul spre două dintre cele mai apropiate torțe de pe pereți, care, supuse, prinseră viață, aprinzându-se. Pe urmă, scoase un cuțit din buzunarul de la șold al rochiei și ridică brațul stâng al șamanului.

Am auzit-o pe Alice gemând disperată și ne-am întors amândoi cu spatele la înfiorătoarea priveliște, în timp ce Lizzie reteza falangele degetelor mari ale răposatului ei adversar.

Sigur plănuise asta tot timpul, acum înțelegeam. Nu avusese niciodată de gând să fugă. Șamanul nu bănuise nici măcar o clipă că ea mai degrabă l-ar ataca decât să bată în retragere. Și se folosisese de stafia lui Bill Arkwright ca să-și atingă scopul. Iar asta însemna că spiritul lui se afla sub stăpânirea ei. La urma urmei, era o puternică vrăjitoare de oase, iar necromanția — capacitatea de a controla morții — se număra printre întunecatele ei arme.

Cât timp stătea ghemuită, ca să-i ia oasele șamanului, Lizzie era o țintă perfectă pentru lanțul meu de argint. Dar, în clipa în care am întins mâna după el, mi-am dat seama că degetele mele nu se puteau apropia nicidecum de buzunar. M-am străduit din răsuputeri și, cu toate că mâna mi se încordase și tremura, nu izbuteam să ajung la lanț. Lizzie încă-și exercita cine știe ce putere specială asupra-mi.

Își ridică apoi privirea spre mine și spre Alice, ținând strâns oasele însângerate, cu o expresie extaziată pe chip.

— Bune-s la atingere, astea două! strigă ea, înde-sându-și-le în buzunar împreună cu pumnalul și ridicându-se în picioare. Sunt tare puternice! Și-acum, haideți să facem o mică plimbare până sus și să vedem ce și cum! Dar mai întâi o să vâram câinii la loc în cuștile lor...

Bătu din palme de trei ori, exact la fel cum procedase și șamanul, iar Gheară, Tunet și Fulger apărură din penumbră și se întoarseră ascultători în cuștile lor.

— Bine, băiete, acum încuie-i înăuntru!

Era clar că vrăjitoarea stăpânea câinii, dar oare dispunea de toate puterile șamanului? Odată cu moartea lui, era cu putință ca ele să i se fi transferat? Ca într-un coșmar, incapabil să-i rezist, m-am dus și am închis ușile cuștilor, trântind zăvoarele. În timp ce mă ocupam de cușca lui Gheară, ea scânci și dădu să mă lingă printre gratii. M-am simțit străbătut de un val de speranță. Să fie cumva opera lui Arkwright? Deși fusese silită de Lizzie să-i asmută pe câini împotriva șamanului, stafia lui arătase mai întâi spre mine și zisese: *Băiatul acesta vă este prieten, nu dușman!*

Oare îmi redase câinii prin aceste vorbe? Să fi făcut el tot ceea ce-i stătea în puteri ca să mă ajute?

* * *

Am urmat-o pe Osoasa Lizzie, împreună cu Alice, de-a lungul coridoarelor umede. După ce am ajuns la scările de piatră și am început să urcăm, am simțit încă o dată pulsațiile fricii radiind dinspre vrăjitoare. Era o armă pe care o folosea curățând zonele din fața noastră de orice încercare de împotrivire menită să ne stânjenească înaintarea. După ce am urcat trei rânduri de trepte, am intrat în camera străjerilor, prin care trecusem atunci când fusesem coborât în celulă. Tot felul de sulite, lănci și bâte zăceau în rastelele aliniate de-a lungul unuia dintre pereți, iar în vatră ardea focul; farfurii pe jumătate golite rămăseseră părăsite pe o masă lungă. Încă ieșeau aburi din mâncarea abandonată. Ocupanții camerei sigur fugiseră de-acolo de foarte puțin timp.

Mă așteptam ca Lizzie să ne conducă afară din castelul Greeba și mă întrebam dacă poarta-ghilotină din interior avea să se ridice. Chiar și-așa, tot mai rămânea cea care bloca ieșirea principală. Însă, spre surprinderea mea, Lizzie continuă să urce în turn. Părea stăpânită de o supremă încredere în sine: șamanul fiind mort, poate că n-o mai pândeau nicio primejdie. În timp ce urcam, ea încerca fiecare ușă și privea cu atenție încăperile: dormitoare, saloane și bucătării întinse, toate pustii. Apoi, sus de tot, am ajuns în încăperea cea mai

mare dintre toate. Era placată cu marmură albă, iar pereții erau decorați cu tapiserii. Un covor lung și îngust, de un roșu-aprins, se întindea de-a lungul încăperii tocmai până la un podium înălțat cu șapte trepte; pe acesta se afla un tron ornamentat, sculptat în jad.

Trebuie să fi fost sala tronului, în care șamanul, lordul Barrule, își ținea ședințele de curte și-și împărțea asprele judecăți. Era impresionant: potrivit pentru un rege, darămite pentru un lord. Oprindu-se în prag, Lizzie își pironi timp îndelungat privirea asupra tronului, după care se îndreptă spre singura fereastră. Acolo era o băncuță adâncită într-o firidă, pe care se așeză, privind afară pentru o vreme, fără să rostească o vorbă. Alice și cu mine ne-am apropiat și ne-am uitat la rîndul nostru pe geam.

Mult dedesubt, oamenii încă fugeau, îndepărtându-se de castel. Poarta-ghilotină exterioară fusese ridicată, iar de cealaltă parte a podului de peste șanțul de apărare grupuri de yeomeni se holbau în sus, spre turn. Împreună cu ei era și Stanton, comandantul lor, cu spada la șold; nu aveam cum să scăpăm pe acolo.

Lizzie se întoarse de la fereastră cu un zâmbet șters pe chip, după care merse încet până în celălalt capăt al covorului, îndreptându-se spre tronul cel verde. La fiecare pas, tocurile pantofilor ei ascuțiți lăsau urme

adânci în covorul roșu-aprins, tălpile mânjindu-l cu noroiul adunat din tuneluri.

Apoi, cu gesturi foarte domoale, se așeză pe tron și ne făcu semn să venim spre ea. Eu și Alice ne-am apropiat, ajungând până la picioarele treptelor.

— Aș putea să domnesc peste insula asta, zise Lizzie. Aș putea să-i fiu regină!

— Regină? Tu? N-ai tu față de regină, răspunse în bătaie de joc Alice. Arăți de parc-ai fi fost târâtă de-a-n-dăratelea printr-un hățiș și pe urmă tăvălită printr-un morman de balegă!

Era adevărat. Veșmintele vrăjitoarei erau împrășcate cu noroi, iar părul îi era de-a dreptul năclăit. Lizzie se încruntă și se ridică, iar ochii îi fulgerau de mânie. Alice făcu un pas în spate, însă Lizzie zâmbi.

— Mai vedem noi, fato. Mai vedem noi curând cum stă treaba. Arătă apoi spre o ușă aflată în spatele tronului. Ia să vedem ce-avem noi aici...

Am urmat-o dincolo de ușa aceea și am descoperit că, de fapt, nu ne aflam în cel mai înalt punct al turnului. Mai era acolo o scară cu trepte abrupte, ducând spre o antecameră de formă circulară, cu opt uși. Am intrat pe rând în fiecare încăpere, luându-le în sensul invers celui al acelor de ceasornic. La fel ca sala tronului, în fiecare

era câte o fereastră mare, acoperită cu draperii, cu câte o băncuță într-o firidă a zidului exterior. Prima încăpere avea podeaua acoperită cu lespezi și o albie mare din lemn. Lizzie aruncă o privire spre albie și zâmbi. Următoarele cinci erau dormitoare luxoase, cu oglinzi împodobite și tapiserii bogate atârinate de pereți.

A șaptea încăpere era camera de lucru a șamanului: trei rânduri de etajere îi adăposteau cărțile — în cea mai mare parte grimoare¹ —, iar pe o masă mare din lemn, un caiet masiv zăcea deschis alături de un craniu omenesc. Pe alte rafturi se găseau sticlute și borcănășe cu tot felul de poțiuni. Într-un colț era un cufăr mare, pe care Lizzie încercă să-l deschidă, dar descoperi că era încuiat.

— Aș putea să-l descui și singură, dar mi-ar lua timp și mi-aș irosi energia. De ce să latri tu când ai un câine care poate s-o facă în locul tău? Haide, băiete, scoate-ți cheia aia a ta și descuie-mi ăsta.

De unde știa Lizzie despre cheia mea? m-am mirat. Și oare ce mai știa? Chiar era în stare să-mi citească toate gândurile?

Însă cufărul îi aparținuse șamanului și putea să conțină lucruri care să-i sporească puterile vrăjitoarei, așa că am clătinat din cap.

---

¹ Cărți cuprinzând formule magice de vrăjitorie (n. tr.).

— Refuzi, asta faci? Îți arăt eu ce pățesc cei care nu mi se supun...

Lizzie se întunecă la față și începu să murmure un descântec; într-o clipă, în cameră se făcu frig, iar spaima mă strangulă. Aveam impresia că, prin cele mai ascunse cotloane, se mișcă tot felul de arătări: forme întunecate, amenințătoare. Mi-am apucat strâns toiagul, privind în toate părțile. Atunci când mă uitam direct la creaturi, ele dispăreau; când îmi întorceam ochii în altă parte, creșteau și se apropiau.

— Fă-i pe plac, Tom, te rog, mă îndemnă Alice.

Așa că, schițând un semn de încuviințare, am scos cheia din buzunar.

Va trebui să-i țin piept lui Lizzie curând, dar o voi face atunci când ea se va aștepta mai puțin. Nu puteam decât să sper că, orice s-ar fi aflat în acel cufăr, nu-i era de folos unei vrăjitoare de oase.

Cheia specială, făurită de Andrew, fratele Vrăciului, un meșter lăcătuș, deschidea majoritatea încuietorilor și nici de data aceasta nu mă făcu de rușine. Am ridicat capacul și am observat că în cufăr se găseau bani: saci cu monede de aur și de argint.

Am crezut că Lizzie va fi dezamăgită, dar ea nu făcu decât să zâmbească din nou.

— Folositoare lucruri, banii ăștia, zise ea. O să-i întrebuițez cu temei, asta o să fac. Încuie-l la loc, băiete. Doar nu vrem ca altcineva să-și pună mâinile hoțomane pe ei.

Mătură camera cu privirea, ochii poposindu-i pe sticlute și pe borcânașe, apoi, în cele din urmă, pe caietul deschis.

— O să cercetez eu cum trebuie pe-aici foarte curând, bombăni ea. Să văd ce pune la cale. Cine știe: aș putea să-nvăț ceva nou.

Oare cât timp avea de gând Osoasa Lizzie să zăbovească? Chiar vorbea serios afirmând că ar putea să domnească peste insulă? Dacă da, atunci cum credea că ar reuși s-o facă în timp ce inamicii ei se strângeau în afara castelului? Fuseseră grozav de înfricoșați, dar asta n-avea să dureze o veșnicie. Curând, aveau să se întoarcă în forță. O mai capturaseră și altădată; dacă destui dintre ei izbuteau să-și adune curajul, puteau s-o facă din nou. Iar atunci eu și cu Alice am fi avut de suferit, fiind considerați complicii ei.

Cea de-a opta ușă dădea spre o garderobă mare, în care se găseau tot felul de veșminte: rochii luxoase, lucrate cu migală, straie potrivite pentru o curte regală. Trebuie că-i aparținuseră soaței lui Barrule.

— Par să fie taman pe măsura mea, rânji Lizzie. Știți ce-o să faceți acum voi doi?

Nu i-am răspuns.

— Îmi umpleți baia! strigă ea. Încălziți apă în bucătărie și-o aduceți încoace. În jumătate de oră vreau să fie gata!

— Și dacă te speli în urechi, tot n-o să te prefaci într-o regină! se răsti Alice.

Lizzie scoase un șuierat furios, iar Alice țipă înfri-coșată și se trase înapoi. Apucând-o de mână, am scos-o la repezeală în antecameră, după care am condus-o pe scară în sala tronului.

— Ce-o să facem, Tom? mă întrebă ea.

— O să fugim și-o să-l căutăm pe Vraci, i-am răspuns, cu toate că încă nu știu cum. Pe acolo nu se poate, am adăugat, arătându-i spre fereastră.

Dedesubt, curtea interioară era pustie. Părea să nu mai fie absolut nimeni între zidurile castelului Greeba, dar dincolo de poarta deschisă se vedea încă o sumedenie de bărbați. Aprinseseră focuri și se strânseseră, așezați sau în picioare, în jurul lor.

— N-aș vrea să risc nici prin tuneluri, zise Alice. Știu de ce e în stare Lizzie. Baganul e deja ca și al ei. Sigur o să-l trimită după noi.

— Atunci nu mai avem decât un singur lucru de făcut deocamdată, am tras eu concluzia. Să-i pregătim baia lui Lizzie...

Alice mă aprobă.

— Cel puțin, asta o s-o facă să miroasă mai bine! comentă ea.

Așa că ne-am dus jos, în bucătărie și, după ce-am mâncat niște friptură rece de pui, i-am pregătit lui Lizzie apa fiartă. Focurile pentru gătit ardeau încă și mai erau acolo și butoaie cu apă. În scurt timp, încălzeam apa în trei cazane mari. Asta era partea ușoară; în schimb, cărațul pe scări până în albia lui Lizzie era o trudă de ocnaș.

Ajunși din nou în sala tronului, ne-am așezat pe băncuța de la fereastră și am privit afară. Dincolo de șanțul de apărare nu se schimbasese nimic, în afară de faptul că pe fiecare foc fuseseră puse frigări; yeomenii care-și făcuseră tabăra acolo se pregăteau să mănânce. Prin urmare, din partea lor nu părea să ne pândească vreo primejdie imediată.

— Alice, cum se face că Lizzie a ajuns dintr-odată să fie atât de puternică? am întrebat-o. M-a împiedicat mai devreme să-mi folosesc lanțul împotriva ei... nici măcar nu puteam să-mi duc mâna până la buzunar. Pare atât de încrezătoare în sine! Uită-te doar cum ne-a lăsat să

hălăduim în voie cât timp se îmbăiază; de parcă n-ar avea niciun motiv să se teamă de noi — și are dreptate. Pot să-i simt noua putere.

— E un oarecare adevăr în ce ți-a spus mai devreme despre vârsta ei, îmi explică Alice. Se consideră că vrăjitoarele din Pendle ajung la deplina lor putere când împlinesc patruzeci de ani. Numai că Lizzie a fost mereu puternică și primejdioasă. M-a avut în ucenicie doi ani, așa că știu bine de ce e în stare. Mai are acum și oase proaspete — pe-ale șamanului —, așa că asta ar trebui să-i fie de ajutor. L-a păcălit și l-a înfrânt ca la carte, asta a făcut. Oasele de șaman sunt rare și greu de obținut. Nu se știe cât de puternică ar putea s-o facă... Ia uite colo, Tom! strigă ea deodată, arătând spre poarta-ghilotină. Se petrece ceva. Se pare că se pregătesc să atace...

Însă erau numai doi yeomeni care treceau puntea, iar între ei părea să fie un prizonier, cu mâinile legate la spate. Odată ajunși în curtea interioară, îi retezară funiile și-l eliberară, după care-i azvârliră ceva: un toiag.

Era Vraciul.

CAPITOLUL
16
CEL MAI CUMPLIT COȘMAR

— **R**epede, Tom. Coboară și avertizează-l! îmi strigă Alice, văzându-l pe Vrăci că se îndreaptă spre turn. Ce șanse ar mai avea el acum contra lui Lizzie?

— Vino cu mine, i-am zis, trăgând-o de braț.

— Nu, eu o să stau aici, să-i dau de lucru alteței sale regale. O s-o întreb dacă mai vrea apă fiartă. Cu cât o ținem mai mult în baia asta, cu atât mai multe șanse ar avea Moș Gregory. Nu-ți face griji, o să fiu bine.

Nu-mi surâdea s-o las cu Osoasa Lizzie, dar nu prea aveam de ales. Ceea ce zicea Alice era destul de logic. Poate că va reuși s-o distragă pe vrăjitoare. Știam că

trebuia să-mi previn magistrul. Dacă urca fără să-și dea seama cât de puternică era acum Lizzie, putea fie să moară, fie să ajungă în carceră, ca hrană pentru bugan.

Așa că am lăsat-o acolo pe Alice și am coborât în fugă treptele, cât de iute eram în stare. M-am întâlnit cu Vraciul în timp ce trecea prin camera străjerilor. Aproape că ne-am ciocnit.

— Ușurel, băiete! strigă el.

— Lizzie e foarte puternică acum! i-am zis, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. Poate să te încremenească dintr-un singur cuvânt. M-a împiedicat să-mi scot lanțul din buzunar!

Vraciul își sprijini toiagul de masa străjerilor și se așeză pe un scaun.

— M-am gândit eu că trebuie să fie ceva schimbat la ea. Afară e o mică armată și totuși nimeni nu pare să se simtă în stare să intre pe poartă și să se ocupe de ea. Ei cred că șamanul ar fi mort. Așa e?

Am încuviințat.

— Lizzie i-a luat oasele.

— Așadar, încă un slujitor al Întunericului pentru care nu mai trebuie să ne facem griji... Lizzie chiar a vârat de-a binelea spaima în yeomeni, dac-au ajuns să mă trimită pe mine să mă ocup de ea... un vraci, ba și

străin, pe deasupra! Oamenii aceștia au fost întotdeauna grozav de independenți, ceea ce înseamnă că acum sunt de-a dreptul disperați.

— Spunea că ar vrea să ajungă regină peste Mona..., mi-am informat magistrul.

Vraciul ridică din sprâncene la auzul acestei vești.

— Povestește-mi tot ce știi despre asta. Nu te grăbi și nu omite nimic...

— Dar chiar în clipa asta face o baie. Ar putea să fie cea mai bună ocazie a ta!

— Osoasa Lizzie face baie? Am auzit-o și pe-asta! exclamă Vraciul, oferindu-mi unul dintre rarele sale zâmbete. Dar tot nu fac un pas până nu aflu ce și cum. Cu cât începi mai repede, băiete, cu atât mai curând vei încheia!

Așa că am făcut ceea ce-mi ceruse. I-am povestit cum le cususeră buzele, ei și lui Alice, cât și despre tunelurile buganului, ducând spre fiecare dintre celule, despre lupta și despre fuga noastră și, după aceea, despre cum îi cântase buganului; în sfârșit, despre înfruntarea cu câinii, despre apariția stafiei lui Bill Arkwright și despre moartea șamanului.

Magistrul meu clătină din cap.

— E clar că are mania grandorii, cu toate că rămâne la fel de periculoasă. Sărmanul Bill... cel puțin, de îndată ce vom fi terminat cu Lizzie, va putea și el să se elibereze. Totuși, mai rău de-atât nu se poate, băiete. Am fost trimis înapoi să rezolv problema cu vrăjitoarea aceea, dar, de îndată ce treaba va fi dusă la bun sfârșit, nu vor mai avea nevoie de mine. Va fi un nou stăpân al castelului Greeba, iar lucrurile se vor desfășura în mare măsură la fel ca totdeauna. E foarte posibil să ajungem din nou în carcere. Vor continua să-l mulțumească pe bugan, chiar și după moartea șamanului. Se vor întoarce la vechile lor șmecherii. Așa merge lumea, mă tem. Istoria se repetă.

Magistrul meu oftă adânc, căzând câteva clipe pe gânduri.

— Am mai înfruntat și altădată situații asemănătoare. Încep să mă satur de toate astea, băiete; îmi istovesc trupul, mintea și spiritul. Totuși, o să mă ocup mai târziu de asta. Mai întâi de toate, trebuie să-i venim de hac lui Lizzie, încheie el, ridicându-se.

— Dar dacă se dovedește prea puternică? Dacă...

— Uite ce este, băiete, nu-ți face griji: am mai înfruntat destule vrăjitoare până acum și am răzbit. Tu ești tânăr și încă ucenic. De aceea a reușit să te

controleze. Hai să mergem și să terminăm odată cu povestea asta! Condu-mă la Lizzie...

Nu-mi făcea deloc plăcere, dar m-am supus ordinului magistrului meu. Nu puteam decât să sper că vrăjitoarea era încă în albie. Dar, de îndată ce am intrat în sala tronului, am știut că pesimismul meu fusese îndreptățit.

Osoasa Lizzie era așezată pe tron, iar Alice stătea pe trepte, părând îngrozită. Lizzie îmbrăcase o rochie lungă, liliachie, avea părul ud, dar și-l pieptănase drept, astfel încât să-i încadreze fața, și își rujase buzele. Arăta impunătoare: dacă nu chiar ca o regină, atunci sigur ca o femeie obișnuită cu viața la curte. Dar ceea ce mă înspăimânta cu adevărat erau comportamentul ei și expresia feței.

Părea total stăpână pe sine și simțeam cum dinspre ea vin valuri reci de răutate. Totuși, Vraciul părea hotărât, așa că începu să pășească pe covor, îndreptându-se spre tron.

Se opri la picioarele scării. Îl urmăam îndeaproape, așa că l-am văzut strecurându-și mâna stângă în buzunarul pantalonilor, încercând să-și înfășoare lanțul de argint în jurul încheieturii. Mi-am amintit de ultima dată când magistrul meu o înfruntase pe Lizzie, chiar la începutul

uceniciei mele. Îl omorâse pe Colț, puternicul ei complice neom, după care o priponise pe vrăjitoare cu lanțul lui de argint și o săltase pe umăr, cărând-o până la un puț din Chipenden. Oare putea să-și repete isprava? În mod cert, el așa credea. Dar Lizzie sigur își amintea ce se-ntâmplase data trecută.

Curând, mi-am dat seama că ea nu-și făcea nici cea mai mică griją. De fapt, nici măcar nu-l privea pe Vraci. Se uita la mine, cu ochii plini de răutate.

— Nu se poate avea încredere în tine, așa-i, băiete? Cum îți întorc spatele, cum dai fuga să-ți aduci magistrul. Ar trebui să te ucid pe loc...

Fără să mai piardă vremea, Vraciul își învârti lanțul, azvârlindu-l spre Lizzie. Ea era încă așezată pe tron; era o aruncare ușoară: vrăjitoarea era ca și priponită. Am urmărit cu privirea cum lanțul ia forma unei spirale strălucitoare, mortale, numai că, spre groaza mea, căzu neputincios pe podea, imediat în dreapta ei.

Cum era posibil să nu fi nimerit ținta? Puterea magiei negre trebuia să fie răspunsul. Sau poate altceva...

Inima mi strânse în clipa în care mi-am dat seama de adevărul spuselor lui Alice de mai devreme. Vraciul se îndrepta spre amurgul vieții. Puterile îi slăbeau. Acel John Gregory al cărui ucenic devenisem ar fi priponit-o

pe Lizzie fără nici cea mai mică problemă, indiferent cât de puternică ar fi fost vraja folosită împotriva lui.

Bătrânul se încruntă și o expresie de uluire îi apărură pe chip. Se clătină și păru să fie pe punctul de a vorbi, însă în clipa următoare își duse mâna la gât și începu să se înece. Genunchii i se înmuiară, apoi se prăvăli în față, abia ratând cu fruntea muchia treptei de jos. M-am dus repede și am îngenuncheat lângă el. Zăcea acolo, cu fața în jos, abia mai respirând.

— N-a murit, n-ai grijă! strigă Lizzie, ridicându-se. Moș Gregory n-o să se bucure de o moarte ușoară ca asta. Nu după anii de chin pe care i-am petrecut închisă în puțul ăla. I-am rămas datoare pentru asta și-o să sufere înainte de moarte. O să-i provoc dureri cum n-a cunoscut în viața lui, stai să vezi dacă nu! O să fie cel mai cumplit coșmar al magistrului tău.

Vorbele ei îmi amintiră de visul Vraciului despre Lizzie, în care ea stătea pe un tron, în timp ce pe podea se revărsau valuri de sânge. Totul devenea oribil de adevărat.

Lizzie coborî treptele și ridică piciorul, vrând să-l lovească, se pare, cu vârful ascuțit al pantofului, dar se opri și clătină din cap.

— La ce bun să-l lovești dacă tot nu simte? bombăni ea. Acum, băiete, am o treabă pentru tine. Vreau să ieși și să discuți cu oamenii ăia de dincolo de poartă. Zi-le că de-acum lucrează pentru mine; ar trebui să-și aleagă pe unul de-ai lor, un om înțelept, cu experiență, care să-mi fie majordom — slujitorul care le va da ordine celorlalți în numele meu. Să vină sus, în sala tronului, și-o să-l primesc în audiență. Și încă un lucru: nu-mi place când sunt lăsată să aștept. Au zece minute la dispoziție să se hotărască. La fiecare cinci minute peste termenul-limită, unul dintre ei va muri. Așa că du-te și spune-le asta, băiete!

Mi-am coborât privirea spre magistrul meu și apoi am întors-o spre Alice, însă acest moment de șovăială o mânie pe Lizzie. Făcu un pas spre mine, cu ochii fulgerând primejdios.

— Vrei să-mi arăți nesupunere, băiete? Ei bine, mai gândește-te. Vezi tu, știi totul despre urciorul cu sânge...

— Îmi pare rău, Tom, îmi pare rău. M-a obligat să-i spun..., strigă Alice.

— E vorba doar despre cine-o să fie primul după care o să vină Diavolul. Dacă Alice mă supără, o arunc în temniță. Fără mine alături de ea, n-o să reziste nici cinci

minute. Cât despre tine... ei bine, asta-i treabă simplă. Mă ocup de tine imediat. Scoate-ți urciorul cu sânge din buzunar și sparge-l de podea! Haide! Fă-o!

Am încercat să mă împotrivesc, chiar am încercat, dar m-am pomenit că mâna mi se supune poruncii vrăjitoarei. Alice făcu ochii mari, îngrozită, iar eu am simțit cum pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Inima îmi bătea cu putere în timp ce priveam cum mâna mi se mișcă de parcă ar fi avut o voință proprie, scoțând urciorul și ridicându-l, pregătindu-se să-l trântescă de podea...

— Stai! strigă atunci Lizzie, exact la timp, adresându-mi un zâmbet răutăcios. Acum poți să-l pui la loc în buzunar, fiindcă știi de ce sunt în stare. Data viitoare când n-o să mi te supui, o să te fac să spargi urciorul și-o să te azvârl în cea mai adâncă, mai întunecoasă și mai umedă carceră. Și-atunci o să vedem cine-o să vină primul după tine: buganul sau Diavolul.

Mi-am ridicat toiagul, m-am răsucit pe călcâie și am plecat să-i îndeplinesc ordinul. Aveam de ales?

În timp ce treceam pe sub prima poartă-ghilotină și traversam curtea interioară spre poarta principală,

yeomenii se ridicară în picioare, adunându-se dincolo de șanțul de apărare.

— Ce-avem aici? țipă comandantul Stanton, venind spre mine. Chiar te-a vrăjit, nu glumă! Te-am trimis înăuntru bătrân și înalt și uite că te-ai întors tânăr și cu câteva degete bune mai scund!

Râseră cu toții la gluma lui, dar unele dintre hohote sunau forțat, iar amuzamentul era găunos.

— Magistrul meu a fost rănit, i-am spus, după care i-am transmis mesajul lui Lizzie, făcându-mi griji despre cum ar putea să reacționeze Stanton la instrucțiunile ei.

Nu părea să fie genul de om care să primească bucuros planul ei de a domni peste castelul Greeba. În plus, mi se părea foarte puțin probabil ca el să fie de acord să-i aleagă un majordom. Speram doar că n-o să-i treacă prin cap să mă pedepsească pe mine, solul ei.

Stanton nu păru impresionat.

— Trebuie să lucrăm pentru ea? Și dacă avem alte planuri?

— Mi-a zis că aveți la dispoziție doar zece minute ca să luați o hotărâre. Dacă nu-i răspundeți în răgazul acesta, unii dintre voi vor muri: câte unul la fiecare cinci minute în care o lăsați să aștepte.

Unii dintre cei aflați în jurul lui începură să murmure și să dea semne de neliniște. Simțeam cum frica trece de la unul la altul, ca o boală molipsitoare.

La început, Stanton nu-mi răspunse. Mă privi dus pe gânduri, apoi se uită la turn. Pe urmă își întoarse iarăși capul spre mine.

— Tu ești ucenic de vraci, așa că te pricepi la treburile astea. E într-adevăr în stare s-o facă? Vrăjitoarea chiar ar putea să-i omoare pe unii dintre noi de la o asemenea distanță?

— Nu este ușor, am recunoscut. Vrăjitoarele folosesc adesea blesteme și încearcă să-și ucidă inamicii de la depărtare... dar nu le iese mereu. Numai că Osoasa Lizzie este o vrăjitoare foarte puternică. A făcut lucruri pe care nu le-aș fi crezut cu puțință. Un vraci are o oarecare imunitate față de vrăjitorie, iar magistrul meu și-a practicat îndeletnicirea cu succes timp de mulți ani. Totuși, asta nu i-a fost de folos, am continuat, clătînând din cap cu mâhnire. Ea folosește magia neagră, cu care l-a făcut să se prăbușească fără simțire la picioarele ei. Așa că nu se știe ce-ar mai putea să provoace.

Stanton aprobă din cap și-și întoarse privirea spre oamenii lui.

— Ei bine, eu zic s-o punem la încercare. Să lăsăm minutele să treacă. Poate e doar o cacealma.

Nu toată lumea se arată bucuroasă de hotărârea lui, dar nimeni nu-l contrazise. M-am întors să plec înapoi spre șanțul de apărare, dar Stanton mă prinse de braț.

— Nu, băiete, tu rămâi cu noi până o să știm ce și cum.

Mă puse să mă așez lângă foc și îngenunche lângă mine, încălzindu-și mâinile în fața flăcărilor.

— Cine mai este acolo, în afara vrăjitoarei și a magistrului tău?

— Prietena mea, Alice.

— Alice? Adică mica vrăjitoare care a scăpat cu viață din încercarea cu butoiul? Vulpea aia șireată care m-a pocnit cu piatra în cap?

— Ea nu e vrăjitoare...

— Dar Barrule așa a crezut, iar el se pricepea la treburi de-astea, mă întrerupse.

— Ea chiar nu e vrăjitoare, am insistat.

Stanton mă privi lung și stăruitor, ca și cum încerca să se hotărască în legătură cu ceva, după care mă întrebă:

— Cum te cheamă pe tine, băiete?

— Tom Ward.

— Ei bine, Tom Ward, eu sunt Daniel Stanton, comandantul de pe-aici; l-am slujit pe lordul Barrule timp de cincisprezece ani, iar uneori am făcut la ordinele lui și lucruri care nu-mi erau pe plac. Totuși, omul își urmărește interesul, iar din când în când facem cu toții lucruri de care nu suntem întru totul mulțumiți. Nu sunt însă convins că mi-ar surâde să fiu majordomul unei vrăjitoare. Iată cum stau treburile, continuă el. Barrule n-a lăsat urmași. Acum vreo zece ani, soața i-a răposat la naștere, iar pruncul a mai trăit doar câteva ore. Așa că Parlamentul din Man, Tynwaldul, va hotărî săptămâna viitoare cine va fi desemnat să-i ia locul și să devină conducătorul Consiliului Guvernator. După cum văd eu, datoria mea este acum să păstrez castelul pentru următorul lui stăpân, care va fi și noul meu patron. Iar asta înseamnă că, tratând cu vrăjitoarea aceea, într-un fel sau în altul...

Deodată se auzi un urlet de durere dinspre cineva aflat în apropierea focului. Daniel Stanton sări în picioare. M-am dus după el și am văzut un om zăcând pe spate, lângă flăcări: se zvârcolea în chinuri, cu mâinile la gât, părând să se sufoce. Fața i se învinețise. Cineva îl ridică în șezut și încercă să-l ajute, ducându-i la buze o

cană cu apă. Brusc omul icni, se cutremură și apoi se lăsa moale.

— E mort!

Aveam în fața ochilor o mulțime de chipuri înfri-coșate. Unii dintre oamenii lui Stanton păreau gata s-o rupă la fugă.

— Vrăjitoarea a făcut-o! țipă cineva.

— Da, îl aprobă o a doua voce, și dac-o face iar? Ori-care dintre noi ar putea să fie următorul!

Yeomenii începură să se foiască, încordarea citin-du-li-se pe fețe. Stanton era singurul care nu părea temător. Stătea acolo, impasibil, cu brațele încrucișate și capul sus.

Cinci minute mai târziu, un yeoman de lângă noi gemu, își încleștă mâinile de gât, după care se clătină și se prăbuși mort la picioarele noastre. Oamenii lui Stanton erau acum cuprinși de teroare. Erau yeomeni, soldați obișnuiți cu moartea violentă, dar acum nu era vorba despre ceva natural. Începeau să intre în panică.

Stanton ridică un braț, încercând să-i potolească, apoi li se adresă oamenilor săi cu glas puternic și limpede.

— O să facem ceea ce ne cere vrăjitoarea! strigă el. Mă duc să vorbesc eu însumi cu ea.

Își puse mâna pe umărul meu.

— Bine, băiete. Să înțeleg că ai vrea să-i vii de hac dacă ai putea?

Am încuviințat.

— Ei bine, atunci de ce n-ai dat-o gata atunci când ai avut ocazia, alaltăseară? Am fost acolo și am văzut ce s-a întâmplat.

— Din multe motive, i-am răspuns, clătinând din cap. Nu mă puteam îndura s-o omor așa, cu sânge rece.

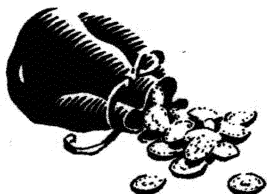
— Da, este greu de făcut, mă aprobă el, iar tu nu ești decât un băiat. Dar eu, dacă mi se va ivi ocazia, nu voi șovăi. Prin urmare, suntem împreună în asta, de acord?

— Ar trebui în primul rând să-l ajutăm pe magistrul meu să-și revină. O să se gândească el la ce e de făcut.

— Mergem și vedem ce are de spus vrăjitoarea, zise Stanton. Jucăm o vreme după cum ne cântă ea și așteptăm să se ivească prilejul.

CAPITOLUL 17 MORT DE-A BINELEA

Am trecut împreună de porți, am intrat în turn și am urcat scările spre sala tronului. Lizzie ne aștepta așezată pe tron, cu un aer poruncitor. Nu se vedea nici urmă de Alice sau de Vraci.

Daniel Stanton făcu o plecăciune adâncă.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă, îi zise el.

Era exact ceea ce trebuia să rostească: vrăjitoarea străluci de-a dreptul de bucurie.

— Cum ți se spune? se interesă ea.

— Stanton, doamnă. Am fost comandantul străjii castelului Greeba. L-am slujit pe lordul Barrule timp de aproape cincisprezece ani.

— Ei bine, de-acum, jupâne Stanton, ești major-domul meu, cu toate că rămâi și căpitanul străjilor. Pune-i cât mai repede la posturile lor, ca și pe ceilalți slujitori; pe bucătari, în special. Măine seară o să fie un ospăț în cinstea mea. Care e cel mai mare salon din castel? Câți pot să încapă în el?

— Salonul cel mare, doamnă. Este în clădirea de lângă turn. Pot să încapă aproape două sute de oameni.

— Atunci trimite invitațiile, porunci Lizzie. Vreau ca salonul ăla să fie plin. Fără scursuri, ai grijă. Vreau să fie acolo proprietari de pământuri: oameni avuți, importanți. Adu-mi-i pe membrii Consiliului Guvernator și pe cei din Tynwald; cât mai mulți cu putință.

— Mă duc să mă îngrijesc de asta imediat, doamnă, îi zise Stanton.

Lizzie îi făcu semn că poate să plece. După ce ieși, ea se ridică și coborî treptele, venind spre mine.

— Eu *chiar* o să domnesc peste insula asta. Te îndoiești de mine, băiete? mă întrebă.

Am privit-o cu prudență.

— Totul mi se pare că decurge conform planului, am zis, declarându-mă de acord cu ea.

— Ba chiar mai bine decât îți dai seama, comentă Lizzie. Și să nu crezi că n-aș fi pregătită pentru orice

șmecherii. Daniel Stanton are vorba dulce, dar eu pot să văd dincolo de lingușeala lui. După seara de mâine, o să fie prea îngrozit ca măcar să-i treacă vreodată prin cap să mi se opună. Cât despre tine, o să te mai las un pic în viață: s-ar putea chiar să-mi fii de folos. Dar un singur pas greșit și s-a zis cu urciorul ăla cu sânge; după asta, Diavolul poate să pună mâna pe tine. M-am făcut bine înțeleasă?

Am încuviințat.

— Bine, atunci dă-mi toiagul. Tu n-o să mai ai nevoie de el.

Am încercat să rezist, dar forța ei de constrângere era prea mare, așa că m-am trezit așezându-mi toiagul la picioarele ei. Știam că n-o să vrea să-l atingă. Vrăjitoarele detestau lemnul de scoruș-de-pădure.

— Acum piei din ochii mei, porunci ea. Dar să nu ieși din castel până nu-ți spun eu și ține-te departe de carcere. Dacă te apropii de magistrul tău, poți să te-aștepți la ce e mai rău pentru amândoi. O să dormi într-una dintre camerele astea de sus, adăugă, arătând spre trepte, ca să pot să stau cu ochii pe tine.

Într-un ceas, castelul era ca un furnicar: străjile își ocupaseră iarăși posturile, iar bucătarii pregăteau

ospățul pentru seara următoare. Nu aveam altceva mai bun de făcut decât să urc treptele și să-mi aleg unul dintre dormitoare; mi-am petrecut câteva ore așezat pe băncuța de la fereastră, urmărind freamătul de dedesubt, din curtea interioară, în timp ce încercam să cântăresc situația și să mă gândesc la cea mai bună soluție. Prezentul părea sumbru și-mi făceam griji pentru magistrul meu. Și Alice unde o fi? Lizzie nu vorbise despre lipsa ei. Oare și ea să fi fost închisă într-o carceră? Dacă da, asta însemna că nu se mai afla sub protecția urcioului cu sânge.

Lucrurile nu stăteau deloc bine. Eram ca muștele prinse în pânza de păianjen țesută de Lizzie, iar eu nu puteam să-mi dau seama cum să ne eliberăm. Tot ceea ce puteam să fac era să aștept ocazia și, atunci când se va ivi, să profit de ea indiferent de riscuri.

Spre ușurarea mea, imediat înainte de căderea serii, Alice își făcu apariția în pragul camerei mele. Ducea în mână o farfurie cu șuncă rece, brânză și biscuiți.

— M-am gândit c-o să vrei să iei cina cu mine, îmi zise, zâmbind și apropiindu-se.

— Vraciul unde e? am întrebat-o.

— E încuiat într-o carceră, Tom. Lizzie m-a silit s-o ajut când l-a cărat acolo.

Ne-am așezat împreună pe băncuța de la fereastră și am început să ciugulim din mâncare.

— Nu mânca prea mult, Tom, mă sfătui Alice, zâmbind. Mai lasă loc și pentru banchetul reginei de mâine seară.

— E cu puțință ca Lizzie să vorbească serios? am întrebat-o. Ce speră să obțină?

— O să elibereze toți prizonierii din temnițele castelului Greeba și-o să-i invite la ospăț; pe toți, în afară de Moș Gregory, desigur. Nu știi de ce vrea să facă asta. Ce urmărește, Tom?

— Greu de înțeles de ce-ar dori să-i elibereze pe prizonieri, dar, dacă într-adevăr vrea să domnească peste insula asta, cred că are de gând să-și impresioneze și să-și îngrozească în același timp oaspeții de mâine: să le arate că orice împotrivire ar fi zadarnică. Dar mai avem pe cineva de partea noastră: pe Daniel Stanton, pe care ea tocmai și l-a numit majordom. O s-o ucidă dacă i se ivește fie și cea mai mică ocazie. L-a slujit pe Barrule ani de-a rândul, dar acum îi este credincios următorului stăpân. Tynwaldul probabil că va numi pe cineva săptămâna viitoare. Dar cum rămâne cu domnul Gregory... doar n-o să i-l dea de mâncare buganului, nu?

— Încă nu, Tom. Mai întâi, Lizzie vrea să-l chinu-iască amarnic. După ce-o să se distreze de ajuns, atunci o să-i vină rândul și buganului.

— Ceea ce nu pot eu să înțeleg este de ce nu m-a omorât deja sau de ce nu m-a aruncat într-o celulă, ca hrană pentru bugan. De ce-ar risca să aibă prin preajmă un ucenic de vraci?

— Încă nu ți-a făcut vreun rău pentru că am implorat-o eu, mărturisi Alice. Iar mie nu mi-a făcut rău pentru că ea chiar crede ce a zis, că eu aș reuși să unesc într-o zi clanurile din Pendle. Speră că m-ar putea câștiga de partea Întunericului. N-o să poată, dar nu fac niciun rău dac-o las să creadă că mă îndrept pe calea ei. E singurul motiv pentru care mai ești încă viu, Tom. Am rugat-o și să le dea drumul câinilor sau, cel puțin, să le dea să mănânce, dar nici n-a vrut să audă. Cred că sunt lihniți de foame.

Am aprobat-o trist. Gheară, Tunet și Fulger suferiseră amarnic, dar măcar, spre deosebire de unii dintre ceilalți câini, erau încă vii. Totuși, trebuia să fac ceva pentru ei... și asta cât mai curând.

În dimineața următoare, m-am întâlnit cu Stanton pe scară. Mi-a îndesat sub nas o listă de oaspeți. Erau acolo foarte multe nume.

— Aceștia sunt cei cărora le-am trimis invitații; cu toții, persoane importante, dar mulți dintre ei nu vor veni. O consideră pe Osoasa Lizzie o asasină și o vrăjitoare și își fac deja probabil propriile planuri despre cum să rezolve problema cu ea; poate chiar să ridice vreun soi de armată care să pornească împotriva castelului. Desigur, nu pot să facă prea multe până săptămâna viitoare, când se întrunește Parlamentul. Dar aici sunt cei care s-au declarat de acord să participe. De ce, habar n-am, adăugă comandantul, clătinând din cap. Însă unii — în mod special cei care nu obțin ce vor de pe urma Tynwaldului — o văd ca pe o cale de a ajunge la putere. Alții vin pur și simplu ca să cântărească primejdia reprezentată de ea. Dacă mulțimea se va întoarce împotriva ei, aș putea chiar să mă folosesc de tărăboiul creat și s-oucid pe loc, fără zăbavă. Și-acum spune-mi: care e cea mai bună metodă ca să omori o vrăjitoare, băiete?

— O lamă dintr-un aliaj de argint care să-i străpungă inima ar fi cea mai eficientă, i-am zis. Toiagul de vraci are așa ceva înăuntru, dar Lizzie ni le-a pus sub cheie, pe al meu și pe cel al magistrului meu. Totuși, orice lamă trecută drept prin inimă ar putea să funcționeze, cel puțin pentru o vreme...

N-am vrut să-i mai spun că, după aceea, trebuia să-i scoată inima din piept, fiindcă altfel am avea de-a face cu o Lizzie moartă și, posibil, chiar și mai primejdioasă... Dar totul la rândul lui, m-am gândit.

Oaspeții începură să sosească la castel imediat după apusul soarelui. Cu toții erau întâmpinați la poartă și escortați până în salonul cel mare. Erau în cea mai mare parte bărbați, singuri sau în grupuri, dar am mai văzut și câteva cupluri.

Salonul era mare și spectaculos, tavanul înalt sprijinindu-se pe grinzi grele din lemn, aranjate într-o înșiruire de triunghiuri, ca în cele mai mari biserici din Comitat. Deși la o scară mai mică, îmi amintea de interiorul catedralei din Priestown. Vocile noastre răsunau prin el, așa că ne-am pomenit vorbind în șoaptă. Pe pereți, bogatele tapiserii înfățișau scene din istoria insulei: erau acolo bărci lungi și bărbați cu înfățișări aprige, purtând coifuri încornorate, corăbii acostând la țarmuri stâncoase, bătălii în care ardeau case și câmpuri presărate de morți. Zeci de torțe erau aliniate pe pereți, astfel încât să le pună în evidență.

Treptat, încăperea începu să se umple de zumzetul scăzut al conversațiilor, în timp ce slujitorii aduceau tăvi

cu vin, oferindu-i fiecărui oaspete câte un pahar. Mesele erau aranjate în șiruri paralele: masa principală, cea la care avea să se așeze Lizzie, fusese pusă cu fața spre acestea. Spre surprinderea mea, eu și cu Alice urma să stăm pe scaunele aflate imediat în stânga ei, iar Daniel Stanton avea să se așeze în dreapta ei. Yeomeni înarmați cu sulite stăteau de strajă de-a lungul peretelui din spate.

De îndată ce sosiră toți oaspeții, un alt grup de yeomeni îi aduse înăuntru pe prizonieri și-i conduse la o masă aflată chiar în fundul sălii, aproape de ușă. Am observat că și Adriana se afla printre ei.

Abia atunci intră și Lizzie în sală și se îndreptă încet spre locul ei de la masa principală. Conversațiile se stinseră, toată lumea urmărind-o cum înaintează. Era clar că dăduse iama în garderoba răposatei soațe a lordului Barrule; de data aceasta, se servise și din bijuterii: degetele-i erau împodobite cu inele de aur, încheieturile, cu brățări subțiri și sclipitoare, iar în părul acum curat și lucios era fixată o spectaculoasă diademă cu diamante.

După ce ajunse la scaunul ei, Lizzie se opri și mătură cu privirea încăperea. Apoi zâmbi, însă zâmbetul ei nu avea nici pic de căldură. Era zâmbetul acela crud, plin

de o bucurie răutăcioasă, al cuiva foarte sigur pe puterile sale; rânjetul sadic al unui tiran pregătit să-și tortureze victimele neputincioase.

— Umpleți-vă burțile! comandă ea. Întâi mâncăm și pe urmă stăm de vorbă.

Atunci, fără vreo altă tevatură, servitorii intrară grăbiți în sală, cu tăvi încărcate de cărnuri. Bucătarii trudiseră din greu și era într-adevăr un ospăț demn de o regină. Însă toți oaspeții mâncară în tăcere, abia ciugulind din farfurii, iar teama și stânjeneala care-i cuprinseseră erau aproape palpabile. Știau de ce era capabilă Lizzie: cum îl ucisese pe puternicul lord Barrule și cum omorâse yeomeni de la distanță. Înfrânsese până și un vraci.

În cele din urmă, după ce se strânse totul de pe mese și se umplură din nou paharele tuturor, Stanton se ridică și ceru să se facă liniște. O tăcere plină de nerăbdare se așternu în timp ce Osoasa Lizzie se ridica, privindu-și musafirii neliniștiți.

Se uită la ei vreme îndelungată, fără să vorbească, țuguindu-și buzele rujate. Deodată, am simțit în aer un fior de gheață. Deja se folosea de ceva din Întuneric.

— Vechile metode nu mai sunt bune! strigă ea. E vremea pentru schimbări!

În vocea ei se simțea o autoritate adevărată: nu mai era acea Lizzie stropită de noroi care se refugiase împreună cu noi în tunelurile buganului, cu toate că încă-și strâmba gura și vorbea cu un pronunțat accent de Pendle.

— Aveți dușmani la răsărit, dincolo de mare. Au ocupat Comitatul, asta au făcut, iar acum se uită înapoi. Vor să pună gheara pe pământurile voastre și să facă din voi sclavii lor, nu-i nici urmă de îndoială în privința asta. Nu-i vreme pentru șovăieli; nu-i vreme pentru vorbe goale. Acum nu e nevoie de parlament. Pălăvrăgeala nu folosește la nimic, avem nevoie de acțiune. Voi vreți o singură voce puternică, asta vreți. Aveți nevoie de un altfel de guvernare. De mine aveți nevoie! Eu o să vă fiu regină. O să vă apăr. Sprijiniți-mă și păstrați-vă libertatea. E alegerea *voastră*.

Punând accentul pe ultimul cuvânt, întinse brațul stâng și-l roti lent într-un arc de cerc, de la stânga la dreapta, cu degetul arătător îndreptat spre ascultătorii ei. Inelele de pe degete și diamantele din diademă sclipiră. Într-adevăr, acum se comporta ca o regină: măreață, puternică și poruncitoare. Le spunea acestor oameni că nu aveau de ales decât o variantă, iar aceea era să i se supună.

Se auzi un murmur scăzut de dezaprobare, cu toate că unul sau doi dintre bărbați zâmbiră și făcură semne de încuviințare. Oare chiar o vedeau cu adevărat ca pe viitoarea lor conducătoare, cea care avea să-i tragă după ea?

Lizzie nu luă în seamă bombănelile.

— De-acum, viața o să fie altfel pentru toată lumea. Îi las liberi pe prizonieri, asta fac. Au fost prizonierii lordului Barrule, nu ai mei. Vremea lui s-a dus, așa că i-am eliberat, iar acum celulele sunt goale... dacă nu-l pun la socoteală pe John Gregory, firește. Dar alții i se vor alătura în carcerile mele: cei care mi se împotrivesc.

De această dată, mormăielile se transformară într-un vuiet, apoi într-un răcnet de dezaprobare.

— Sunteți ori cu mine, ori împotriva mea! se auzi vocea lui Lizzie, străpungând hărmălaia.

Drept răspuns, un bărbat se ridică în picioare; alături de el era o femeie cu părul cărunț, minunat îmbrăcată, rochia ei rivalizând cu cea a lui Lizzie. Cu o înfățișare alarmată, femeia își prinse soțul de braț și încercă să-l tragă la loc pe scaun. Însă el se scutură din strânsoarea ei și înaintă cu pași apăsați până în fața mesei principale.

Rumen la față și un pic cam gras, avea un aer prosper și poruncitor. Numai că avea de-a face cu o persoană

aflată mai presus de propria-i experiență. Își îndreptă un deget spre Lizzie și deschise de două ori gura înainte să scoată vreo vorbă. Măinile îi tremurau, iar fruntea îi strălucea de sudoare.

– Ești străină de insula noastră, îi zise el cu glasul tremurat, o nechemată, o refugiată... și vrăjitoare, colac peste pupăză! Cum îndrăznești să stai în fața noastră și să-ți atribui un astfel de titlu? Ce drept ai să te declari singură ca fiind suverana noastră?

Lizzie îi răspunse cu un zâmbet răutăcios.

— Un conducător trebuie să fie puternic, iar eu sunt cea mai puternică de-aici! declară ea, arcuindu-și spina-re. Iar tu îmi pui la îndoială dreptul la stăpânire, moșule. Pentru asta, îți vei pierde viața!

Bătu de trei ori din picior, murmură ceva nedeslușit și-și îndreptă arătătorul mâinii stângi spre omul acela, care avea deja chipul schimonosit de groază.

Măinile îi cuprinseră gâtul și-i puteam vedea ochii ieșindu-i din orbite. Nu scoase nici măcar un sunet, dar sângele începu să-i țâșnească din ambele nări și să i se scurgă peste gură, picurându-i apoi de pe bărbie. Pe urmă căzu în față, izbindu-și cu putere capul de lespezile podelei. Rămase acolo complet nemișcat.

Lizzie îl omorâse de-a binelea.

CAPITOLUL 18 UN SPIRIT RĂTĂCIT

Femeia cu părul sur se ridică și, scoțând un țipăt de durere, se rezezi să-și ajute soțul. Dar nu mai ajunse la trupul lui.

Lizzie făcu un gest prin aer și intonă cuvintele unui descântec. Femeia căzu în genunchi, fluturându-și mâinile prin fața ochilor, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze ceva îngrozitor.

Am observat că se iscase agitație și în spatele încăperii, acolo unde stăteau prizonierii. Cineva încerca să-și croiască drum spre noi, însă yeomenii nu-i dădeau voie. Părea să fie Adriana. Ce-o fi apucat-o? Dacă nu avea grijă, se putea trezi înapoi în celulă.

Numai că Lizzie încă nu terminase. Era o demonstrație clară a puterilor ei, cu scopul de a înfricoșa publicul, astfel încât nimeni să nu mai îndrăznească vreodată să i se împotrivescă. Mai bătu de trei ori din picior și, cu un glas puternic, poruncitor, rosti alte cuvinte de vrajă în Graiul Vechi. Eu încă învățam limba aceea, fiind relativ novice, iar vorbele fuseseră intonate atât de repede, încât nu putusem nici să le rețin, nici să le înțeleg. Însă rezultatele se arătară imediat, îngrozitoare.

Toate torțele din sală pâlpâiră și se stinseră, cufundându-ne într-o beznă aproape totală. Vaiete de teamă se ridicară din rândul adunării. Pe urmă, o uriașă siluetă bărbătească începu să prindă formă în aer, deasupra lui Lizzie. Părea să fie un spirit captiv, chemat din Limb. La început, am crezut că-l chema din nou pe Bill Arkwright, însă pe măsură ce apariția se contura, am observat că era stafia bărbatului pe care tocmai îl ucisese Lizzie. În jurul lui se învolburau mohorâtele cețuri cenușii din Limb.

— *M-am rătăcit!* strigă spiritul. *Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine?*

— Ești mort și ai terminat-o cu lumea asta pentru totdeauna, se răsti Lizzie. Ce se-ntâmplă cu tine de-acum depinde de mine. Pot să te țin prins în negurile astea pe vecie sau pot să te las să pleci liber.

— *Să plec? Unde să plec?* întrebă spiritul.

— Fie către Lumină, fie spre Întuneric, oriunde s-o potrivești cu viața pe care ai dus-o pe pământul ăsta. Cum te cheamă? Ce-ai făcut pe lumea asta, cât timp ai fost viu și-ai respirat?

— *Sunt morarul din Peel, un om foarte muncitor. Mă numesc Patrick Lonan și sunt membru al Tynwaldului...*

Nu mă mai miram acum că Adriana trebuise să fie înfrânată de yeomeni. Lizzie tocmai îi ucisese tatăl.

Vrăjitoarea scoase un hohot de râs crud.

— Ai fost membru al Tynwaldului. Acum nu ești decât un spirit rătăcit. O să mă slujești și-o să-mi îndeplinești poruncile. Întoarce-te în negură și așteaptă să te chem!

Stafia lui Patrick Lonan se tângui înfricoșată și începu să dispară. Torțele se aprinseră la loc, luminând chipurile îngrozite ale oaspeților. Mulți dintre ei erau în picioare, gata să încerce să fugă din salon. Yeomenii păreau la fel de înspăimântați, nefiind în stare să-i rețină pe cei care ar fi dorit să plece. Însă Lizzie preluă imediat controlul asupra situației.

— Stați jos! comandă ea. Toată lumea. Așezați-vă acum sau vă duceți după morarul mort!

În câteva secunde, toată lumea își ocupă locurile. Mi-am îndreptat privirea spre masa din spate, însă nu se vedea nici urmă de Adriana. Femeia care bănuiam că era mama ei stătea încă îngenunchată, încercând să izgonească un atacator nevăzut. Întreaga față îi zvâcnea, iar corpul începuse să-i fie scuturat de convulsii. Murmura aiureli, ajunsă în pragul nebuniei din cauza magiei lui Lizzie.

M-am uitat la Daniel Stanton. Era la fel de încremenit de groază ca și restul celor prezenți, evident incapabil să atenteze la viața lui Lizzie.

— Ați văzut de ce sunt în stare, strigă vrăjitoarea. Moartea îi așteaptă pe toți cei care mi se împotrivesc, ca și frica și suferința până și pe lumea cealaltă. O să-i permit Tynwaldului să se întrunească pentru ultima oară, ca să dizolve Consiliul Guvernator și să mă declare suverană peste insula asta. Și-acum plecați! Toată lumea! Oricine dorește să mă slujească poate să se întoarcă în castel mâine seară, la aceeași oră. Atunci o să vă primesc omagiile.

Salonul se goli repede. Lizzie avea o expresie de triumf pe chip. Făcu semn spre doi dintre străjeri, cărora le arătă în direcția nevestei morarului.

— Duceți-o la ea acasă... să moară! ordonă ea. Să fie un exemplu a ceea ce li se-ntâmplă celor care îndrăznesc să mă supere.

O târără afară pe mama Adrianei, femeia încă văicărindu-se, pradă chinurilor.

— Pieriți din ochii mei! zise Lizzie, arătând spre mine și spre Alice. Întoarceți-vă în turn. Vreau să vorbesc cu majordomul meu între patru ochi.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin gând că aș putea pur și simplu să-i urmez pe ceilalți oaspeți, ieșind din marele salon și traversând șanțul de apărare. Dar atunci n-aș mai fi putut să mă întorc în castel și să-l salvez pe Vraci. Și, oricum, mă îndoiam că Lizzie mi-ar fi permis-o: puterea ei asupra mea era încă destul de mare. Așa că am urmat-o ascultător pe Alice, traversând curtea interioară, spre turn. Am urcat scările, am intrat în camera mea și ne-am așezat împreună pe băncuța de la fereastră. Afară era întuneric beznă și nu se vedeau nici luna, nici stelele; doar vreo câteva felinare pâlpâiau pe îndepărtatul zid de hotar.

— Lizzie l-a omorât pe tatăl Adrianei..., am murmurat.

Alice încuviință.

— Iar acum Adriana probabil c-a fost dusă jos, în carcere, să-i țină de urât lui Moș Gregory. Nu i-a luat

prea mult lui Lizzie până să înceapă să le umple la loc, nu? Nu se poate s-o lăsăm să asasineze pe oricine are chef. Trebuie să facem ceva, Tom.

— Dac-am ataca-o, ne-ar putea omorî pe loc cu vreunul dintre farmecele ei. Ai văzut ce-a pățit morarul. E în stare să mă forțeze să fac tot felul de lucruri împotriva voinței mele, până și să sparg urciorul cu sânge. În câteva zile, ar putea să pună stăpânire pe insula asta, după care o să se gândească la răzbunarea împotriva Vraciului. Trebuie să-l scoatem din celulă înainte ca ea să înceapă să-i facă rău cu adevărat. E riscant, dar singura cale de ieșire din temnița asta este prin tunelurile buganului.

Vorbele îmi erau pline de vitejie, însă pe dinăuntru mă cutremuram doar gândindu-mă la bugan. Să ajung față în față cu demonul pe propriul său domeniu ar fi însemnat moarte sigură.

— Ai dreptate, Tom, dar va trebui să alegem un moment în care ea să nu fie cu ochii pe noi. De îndată ce-și va da seama că am dispărut, o să-l trimită după noi. În clipa asta, e ocupată să-i dea ordine noului ei majordom, întărindu-și puterea aici. Și toate străjile sunt la post acum... adică n-ar rămâne nimeni în camera

străjerilor! Acum, chiar acum ar fi momentul să încercăm! strigă ea.

Alice avea dreptate. Trebuia să acționăm — și chiar acum, când Lizzie se aștepta cel mai puțin. Dacă ne prindea, nu ne-ar fi arătat niciun pic de îndurare. Încercând să nu mă gândesc la riscurile pe care ni le asumam, am condus-o pe Alice în camera de lucru, unde lordul Barrule studiasse și practicasse animismul. Deschizând ușa, am descoperit atât toiagul Vrăciului, cât și pe-al meu. Când ne-am întors să plecăm, Alice a luat și caietul șamanului.

— Țsta pentru ce-ți mai trebuie, Alice? am întrebat-o, încruntându-mă, nerăbdător să ies de-acolo înainte să se întoarcă Lizzie.

— Cine știe ce-am putea să aflăm, Tom? Ar putea să se dovedească folositor. În plus, dacă-l luăm noi, n-o să cadă în mâinile lui Lizzie.

Am încuviințat: avea destulă dreptate. Am parcurs grăbiți sala tronului, apoi am coborât treptele spre temniță. Am trecut fără probleme prin camera străjerilor și, luând cu noi un felinar dintr-un cui, am pornit de-a lungul coridoarelor strâmte și umede, spre celule.

Erau multe celule acolo, dar nu aveam nevoie să le verificăm pe toate, cele goale având ușa deschisă. În

sfârșit, am ajuns și la cele două încuiate. Folosindu-mi cheia, am descuiat-o pe cea dintâi și am găsit-o pe Adriana, stând pe podea într-un colț, sprijinindu-și capul în mâini. Când văzu cine suntem, sări în picioare și se repezi spre noi.

— Ce s-a întâmplat cu mama? ne întrebă cu ochii plini de lacrimi.

— Au dus-o acasă, i-am răspuns. Îmi pare foarte rău, Adriana, pentru tatăl tău...

— Deci l-a omorât? M-au târât afară înainte să știu sigur ce s-a întâmplat, zise ea îndurerată.

— Da, l-a omorât, am încuviințat, plecându-mi capul.

Nu i-am mai povestit cum Lizzie îi chemase spiritul din Limb; asta n-ar fi făcut decât să-i sporească suferința.

— Mamei o să-i vină greu să trăiască fără el, rosti Adriana, începând să plângă. Tata a fost mereu atât de sincer...

— A fost viteaz, am spus, dar n-avea de unde să știe cui i se împotriva și cât de puternică este în realitate Lizzie...

— O să încercăm să evadăm din temniță prin tuneluri, îi explică Alice, bătând-o compătimitor pe umăr. O să fie primejdios, dar tot e mai bine decât să stăm aici.

Am ieșit din celula ei. Am introdus cheia în încuie-toarea următoarei uși. Era înțepenită și trebui să mă forțez câteva clipe să răsucesc cheia. Cedă până la urmă, iar eu am deschis ușa. Alice ridică felinarul și am privit toți înăuntru.

Am văzut peretele de pământ și tunelul din el. Tocmai atunci se mișcă ceva. Mi-a sărit inima din piept și am făcut un pas înapoi, neliniștit. La început, am crezut că era buganul, dar în loc apăru Vraciul, târșându-și picioarele spre noi, cu o mână la ochi, ca să și-i ferească de lumină. Stătuse mult timp în beznă.

— Ei bine, băiete, vederea ta este o alinare pentru bătrânii mei ochi.

I-am zâmbit, întinzându-i toiagul.

— Am o grămadă de lucruri să-ți povestesc, dar vor trebui să aștepte până mai târziu. Străjile ar putea să ne caute dintr-o clipă în alta. O să încercăm să evadăm prin tunelurile buganului. Ori asta, ori urcăm înapoi scările și dăm nas în nas cu Lizzie. Iar yeomenii sunt acum sub stăpânirea ei.

Vraciul încuviință.

— Atunci nu prea avem de ales. Nu știm unde duc tunelurile, așa că putem foarte bine să începem de-aici,

zise, arătând în spate, spre întunecoasa intrare din peretele de pământ al propriei celule.

Deodată, m-am întrebat de ce nu evadasese deja pe-acolo. Mai devreme, în timp ce eram închis în celula mea, mă hotărâsem să nu risc așa ceva. Numai că eu eram doar un ucenic, în timp ce el era Vraciul; trebuie să-i fi trecut prin gând că era unica lui șansă de a scăpa de tortură și de moarte. Să-i fi lipsit tăria și curajul de a înfrunta de unul singur tunelul? N-am avut însă răgaz să zăbovesc asupra acestei probleme, fiindcă Alice vorbi.

— Ba *știm* unde duce unul dintre tuneluri, zise ea. Cel din sala lungă, în care țineau luptele cu câinii, duce spre copacul cu scorbură...

— Dar e înconjurat de un osuar, Alice, i-am reamintit.

— E foarte primejdios, dar s-ar putea să fiu în stare să gădesc poteca secretă a lui Lizzie. Sunt gata să încerc.

— O singură greșeală dacă faci, o să mori zdrobită în câteva secunde, fato, o preveni Vraciul, clătinând din cap.

— Nu-i altă cale mai bună, ripostă Alice. Altfel, orbecăim la nesfârșit prin tunelurile buganului.

Vraciul oftă, apoi își înclină capul în semn de aprobare.

— Bun, atunci ia-o înainte...

Am ieșit din celula lui și am pornit de-a lungul coridorului; curând, acesta se lărgi, iar sub picioare am simțit

lespezile uscate de piatră. Am mai luat câteva felinare de pe pereți; în tunel urma să avem nevoie de cât mai multă lumină cu putință. Pe măsură ce ne apropiam de încăperea aceea prelungă, am auzit lătrături puternice. Duhoarea mortăciunilor și a fecalelor de animale era copleșitoare. I-am văzut pe cei trei câini-lupi ferecați încă în cuștile lor, iar trupul putrezit al lordului Barrule zăcea în același loc în care căzuse, lângă tron.

— Ar trebui să le dăm drumul câinilor, am propus. N-au mai fost hrăniți. Ar putea să treacă cine știe câte zile până să se sinchisească și de ei cineva.

— Ai grijă, băiete, mă preveni Vrăciul. Au fost tratați cu mare cruzime; cine știe cum vor reacționa?

I-am eliberat precauți. Dar câinii nici nu ne atacă, nici nu începură să se lupte între ei. Vreo doi fugiră imediat afară din încăpere, însă cei mai mulți doar rătăciră pe-acolo, oropsiți. Gheară, Tunet și Fulger erau încântați să mă vadă. Îmi făcea bine să-i mângâi din nou și să-i văd cum își flutură cozile; bucuria lor mă făcu să simt un nod în gât. Erau flămânzi și murdari, iar felul în care fuseseră tratați mă înfuria, dar bine măcar că puterea șamanului asupra lor se destrămasese, iar ei redeveniseră cei de dinainte. În clipa în care am intrat în tunelul din celălalt capăt al încăperii, ei ne urmară înăuntru.

Eu mergeam înainte, urmat îndeaproape de Alice, iar Vraciul venea ultimul, după Adriana, în caz că am fi fost atacați din spate. Tunelul era în întregime din pământ, fără suporturi din lemn, ca galeriile din mină, iar gândul la greutatea stratului de țărână de deasupra noastră mă înfricoșa. Puteam să fim foarte ușor îngropați de vii acolo, jos; probabil că mai mereu se întâmpla așa ceva. Se vedeau și rădăcini; uneori erau răsucite precum șerpilor, iar eu trebuia să-mi repet întruna în gând că nu se mișcau.

Felinarele erau mult mai folositoare decât ciotul de lumânare pe care-l avusesem prima dată, când mersesem cu Alice și cu Lizzie, și nu trecu mult până când am întâlnit cele dintâi oseminte: nu erau aranjate în grămezi mari, ca în bârlogul unei vrăjitoare de oase, dar nu parcurgeam mai mult de douăzeci de metri fără să zărim vreun fragment de schelet omenesc. Câteodată era un craniu pe jumătate îngropat în peretele lateral al tunelului ori un fragment de os dintr-un picior sau dintr-un braț sau doar câteva degete. Cu toate acestea, nu simțeam ca pe-acolo să fi zăbovit vreun spirit; nu erau decât rămășițe omenești. M-am oprit lângă o labă a piciorului aproape intactă: nu lipsea decât degetul mic. La stânga ei era un craniu; o rădăcină șerpuiască prin

găvanul din stânga și ieșise prin cel din dreapta, după care-și continuase drumul prin pământ.

— De ce sunt atât de multe oase aici? am strigat peste umăr, spre Vraci. Aparțin deținuților care au încercat să evadeze din celule?

— Câteva, poate, îmi răspunse el. Dar buganul mai elimină unele dintre oasele pe care le-a înghițit când s-a hrănit.

M-am cutremurat, gândindu-mă că piciorul și craniul petrecuseră cine știe cât timp în stomacul buganului.

Vreme de vreo cinci minute am înaintat cu spor, dar apoi am întâlnit un obstacol. În fața noastră erau rădăcini groase, ce blocau complet tunelul principal. Un alt tunel cobora în pantă, îndreptându-se în jos. Era nou și proaspăt săpat: nu-mi plăcea câtuși de puțin cum arăta.

CAPITOLUL 19 TAINIȚA CRUNTĂ

— **A**sta-i lucrarea buganului, am zis. Și-acum ce facem?

— Ca să ajungem la copacul cu scorbură, trebuie să trecem cumva de rădăcinile astea, răspunse Alice.

— Am putea să săpăm cu toiegele pe lângă ele, dar asta ne-ar lua o veșnicie, am comentat, întorcându-mă să privesc dincolo de Alice și de Adriana. Sunt rădăcini care ne blochează drumul! i-am strigat Vraciului. Mergi un pic înapoi. Trebuie să le lăsăm loc câinilor să-și facă treaba. Gheară! Tunet! Fulger!

Câinii se strecurară nerăbdători pe lângă noi, în timp ce ceilalți se retrăgeau. În scurtă vreme, cei trei dulăi

râcâiau entuziaști pământul, aruncându-l înapoi cu labele. De fapt, ne-am ales cu două tuneluri în loc de unul, fiindcă Gheară lucra pe partea stângă, în timp ce Tunet și Fulger săpau propriul tunel în partea dreaptă.

Cel din urmă era mai mare, iar Vraciul și cu mine l-am lărgit cu lamele toiegelor până când am putut să ne strecurăm înăuntru.

În sfârșit, înaintam din nou. Începeam să mă simt mai optimist cu privire la șansele noastre de scăpare din copacul găunos. Era ceva primejdios, dar dacă putea cineva să descopere trecerea secretă prin osuar, atunci aceea era Alice.

Curând însă am întâmpinat o nouă problemă, de data aceasta mult mai neplăcută. Tunelul în care mergeam era complet blocat de pământ bine îndesat. Încă o dată, un nou tunel fusese săpat de bugan: unul care cobora abrupt la vale.

Vraciul se târî înainte până ajunse lângă mine, clătinând din cap.

— Am putea încerca să săpăm din nou, dar întregul tunel ar putea să se prăbușească în urma noastră, zise el. Nu-mi place, băiete. Mai că suntem mânați ca oile, forțați să coborâm în locul în care vrea cineva să ajungem.

— Baganul? am întrebat.

— Poate... dar este posibil să acționeze în folosul lui Lizzie. Până acum trebuie să fi aflat că am fugit din turn. Ori ne întoarcem pe unde am venit, ori coborâm pe-acolo, zise, arătând spre noul tunel.

— Dacă ne întoarcem, vom fi așteptați. De data asta, Lizzie ne va arunca pe *toți* în temniță, am răspuns eu.

Vraciul ridică din umeri.

— Atunci n-avem de-ales. Merg eu primul, băiete; cine știe ce ne așteaptă?

Și, zicând acestea, porni să se târască de-a lungul tunelului.

Coborârea devenea tot mai abruptă, iar eu, din ce în ce mai neliniștit. Simțeam primejdia în fața noastră.

Apoi tunelul începu să se lărgească, așa că Vraciul se ridică în picioare, înălțându-și felinarul. Câteva clipe mai târziu, am zărit în față un spațiu vast. Pereții erau atât de departe, încât lumina nu putea ajunge la ei. Eram la intrarea într-o imensă grotă.

Până și câinii tăcură. Rămaseră în spatele nostru, nedorind să se aventureze mai departe și să exploreze. Poate că aveau aceeași senzație ca și noi: una de uluire; sentimentul că aveam de-a face cu ceva cu totul nou, mai presus de cunoștințele noastre.

— Nu mă așteptam la așa ceva, mărturisi Vraciul, cu vocea doar un pic mai tare decât o șoaptă. Cred că știu ce este aici. Am crezut că nu este decât un mit... o poveste. Și totuși, este adevărat...

— Ce este adevărat? l-am întrebat eu. Ce este?

Însă Vraciul nu făcu decât să murmure ceva în barbă, fără să-mi răspundă.

— Asta n-a fost făcută de bugan, rosti Alice. Zece vieți i-ar fi trebuit să sape atât de mult, chiar dacă ghearele lui pot să pătrundă și prin stâncă.

— Era deja aici, iar buganul s-a nimerit din întâmplare, zise magistrul meu.

— Sau poate c-a știut că e aici, interveni Adriana, apărând din tunelul întunecos. Poate a ales dinadins să-și sape labirintul aici, fiindcă știa de existența grotei.

— Dar la ce i-ar fi trebuit ceva atât de uriaș? am întrebat, gândind cu voce tare.

— Ei bine, după cum ți-am spus deja, băiete, răspunse Vraciul, un bugan ia *animus*, forța vitală a unei ființe omenești, depozitându-l în centrul labirintului său; din moment ce lucra împreună cu șamanul, avea nevoie de foarte mult spațiu. Dar aici este ceva imens... cu mult peste ceea ce i-ar fi trebuit.

— La ce folosește el un *animus*?

— Ei bine, se știe că pentru un șaman reprezintă o sursă de energie magică, dăruindu-i stăpânirea asupra animalelor și permițându-i să-și proiecteze spiritul departe de corp. Cât despre bugan, nimeni nu a purtat vreodată o conversație adevărată cu o astfel de creatură. Șoptește, amenință, apoi absoarbe acel *animus* și-și ucide victima, dar nu știm și de ce. Șamanul, lordul Barrule, ar fi știut mai multe, dar el este acum mort... Ei bine, băiete, continuă magistrul meu, m-ai întrebat ce este locul acesta, iar eu o să-ți răspund. Este un loc pe care n-am crezut c-o să-l văd cât voi trăi. Unul despre care doar am auzit. Este cunoscut drept Tainița Cruntă, după numele celui care a creat-o, fiind cea mai mare sursă de animism din lume. La început, a fost acumulată de un șaman pe nume Lucius Grim¹, acum multe sute de ani. Se spune că era capabil să-și proiecteze spiritul până în Întunericul însuși, dar că în final sufletul i-ar fi fost mistuit de un demon. Aceasta îi este moștenirea, fără îndoială sporită de alți șamani, cel din urmă fiind lordul Barrule. Oricum, hai să mergem... dar ține-te aproape de peretele grotei. Cine știe... poate găsim vreo altă ieșire.

---

¹ *Grim* înseamnă, printre altele, *cumplit* (n. tr.).

Vraciul porni înainte, urmat de câini, încă abătuți. Sub picioarele noastre, noroiul moale lăsă locul pietrei. Nu dură mult până când Alice icni uimită: observase ceva în față.

— E ceva acolo, zise ea. Văd lumini mișcând. Nu-mi place cum arată.

Ne-am ridicat privirile spre locul pe care ni-l arăta. Minuscule punctulețe de lumină galbenă, ca niște stele îndepărtate, se combinau, alcătuiind desene complicate, mișcându-se mai degrabă ca un banc de pești decât ca un stol de păsări. Am încercat să le număr; era greu, dar mi s-a părut că ar fi șapte. Deodată, una dintre ele se desprinse de celelalte și pluti în jos spre noi. Pe măsură ce se apropia, am observat că era o sferă învâpăiată.

— Elementalii de foc! strigă Alice. Exact ca alea pe care le-am văzut în Grecia...

Înfruntaserăm acolo tipuri diferite de elementalii de foc, de la globurile incandescente până la asterii semănând cu stelele în cinci colțuri. Toate erau ucigătoare și puteau să te prefacă în cenușă în câteva clipe. În mod sigur, așa făcuseră cu Bill Arkwright.

Totuși, Vraciul clătină din cap.

— Nu, fato, indiferent ce-ar fi, nu sunt elementalii de foc. Este prea multă umezeală în grota aceasta. De

fapt, întreaga insulă are un climat umed, foarte asemănător celui din Comitat. Nu este locul potrivit pentru astfel de entități. N-ar putea supraviețui aici.

Parcă vrând să-i adeverească spusele, în loc să ne atace, sfera învăpăiată se retrase, plutind în sus, și, încă o dată, se transformă într-un punct luminos îndepărtat, alăturându-se iar partenerelor ei, în dansul lor straniu. Parcă voise să ne privească mai de aproape și ajunsese la concluzia că nu prezentam vreun interes.

Abia atunci observă Vraciul că Alice ducea cu ea un caiet.

— De unde-l ai, fato? întrebă încruntându-se. A fost al șamanului?

Alice încuviință.

— E caietul lui. L-am luat ca să nu pună Lizzie mâna pe el și să învețe lucruri noi despre Întuneric. E mai bine să fie la noi, nu crezi?

Magistrul meu nu păru convins, dar nu mai zise nimic și ne-am continuat drumul, urmând curbura peretelui grotei. Încă o dată, Alice fu cea care ne făcu să ne oprim. Adulmecă zgomotos de trei ori.

— E ceva în față și vine încoace, ne preveni ea. Ceva din Întuneric...

Nici nu termină bine de vorbit, că imediat cei trei câini începură să mârâie; și ei simțiseră primejdia. Ne-am ridicat felinarele și am zărit o siluetă apropiindu-se de noi.

— E neomul, anunță Alice pe când acesta intra în cercurile de lumină.

Avea dreptate. Corn era singur. Cele două găuri din urechi prin care fusese trecut lanțul păreau încă inflamate, iar globii săi oculari orbi, de un alb-lăptos, se mișcau de parcă ne-ar fi cercetat pe rând pe fiecare dintre noi.

Unirea dintre Diavol și o vrăjitoare putea produce o mare diversitate de vlăstare. Grimalkin, vrăjitoarea asasină, dăduse odinioară naștere unui copil perfect uman; Diavolul îl ucisese pe loc, tocmai din acest motiv. Alice, născută întru totul ca un om normal, avea însă potențialul de a deveni o puternică vrăjitoare. Iar aici, la celălalt capăt al balanței, era această figură demonică, o bestie încornorată, la fel ca tatăl care-l zămislise.

Vraciul își pregăti toiagul și se apropie de creatură. Neomul șuieră la el printre dinți, după care vorbi cu un glas aspru.

— Veniți după mine, scrâșni el.

— Și de ce-am face una ca asta? întrebă magistrul meu, ridicându-și amenințător toiagul.

— Veniți după mine, repetă Corn, întorcându-se și îndreptându-se spre întuneric.

Nu-mi surâdea ideea de a părăsi relativa siguranță a peretelui de stâncă. Aveam o senzație neplăcută cu privire la aventurarea în caverna aceea vastă: puteai să te rătăcești sau, pur și simplu, să fii înghițit de întuneric.

— Stai! strigă Vrăciul, gândind fără îndoială același lucru. Trebuie să ne dai un motiv întemeiat dacă vrei să te urmăm; altfel rămânem aici!

Neomul se întoarse din nou cu fața spre noi, iar trăsăturile i se schimonosiră de mânie, arătând mai degrabă ca o fiară decât ca o ființă omenească.

— *Trebuie* să veniți după mine. Nu aveți de ales.

— Întotdeauna poți alege, răspunse Vrăciul. Da, întotdeauna poți s-o faci. Dacă rămânem aici...

— Atunci o să stați în grotă asta până muriți. Nu puteți scăpa de-aici decât dacă vreau eu. Acum, că stăpânul meu nu mai e, *eu* îl manevrez pe bugan. În ciuda tuturor eforturilor vrăjitoarei, el încă se supune comenzilor mele... cel puțin pentru moment.

— S-ar putea să mintă, zise Adriana, coborându-și glasul. Mai sigur ar fi să rămânem aici.

— Nu și dacă toate intrările și ieșirile sunt făcute de bugan, am subliniat eu.

— Iar eu bănuiesc că exact asta o să descoperim, rosti Vraciul. Mă tem că, deocamdată, opțiunea cea mai înțeleaptă este să facem ceea ce ne cere.

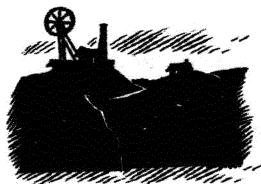
Așa că, fără tragere de inimă, l-am urmat pe neom în grotă. Curând, pereții rămaseră mult în urma noastră și ne-am continuat drumul în pata de lumină galbenă aruncată de felinarele noastre, dincolo de care nu părea să existe nimic. Bezna se întindea în toate direcțiile. Pașii noștri răsunau în tăcerea din jur, iar eu deveneam tot mai neliniștit.

Situația se înrăutăți curând și mai mult: lumina felinarelor noastre începu să scadă, până când, după câteva clipe, mai dădeau doar cel mai slab licăr cu puțință. Asta trebuia să fie o urmare a folosirii magiei negre, așa că Vraciul își înălță imediat brațul, făcându-ne semn să ne oprim. Abia ce-i ascultasem îndemnul, că felinarele se și stinseră de tot, cufundându-ne într-o beznă deplină.

Era o înșelătorie? m-am întrebat temător. Oare Corn ne ademenise spre moarte?

CAPITOLUL 20 O IMENSĂ ENERGIE

Am rămas pe loc, pregătindu-mă pentru cine știe ce atac ar fi putut să izbucnească dintr-o clipă într-alta, dar nu se întâmplă nimic.

— Mergeți înainte, comandă Corn de undeva din fața noastră, din beznă. Aproape am ajuns...

Am înaintat, târșâindu-ne picioarele; era atât de întuneric, încât nici măcar nu puteam să-l văd pe Vraci în fața mea. Dacă n-ar fi fost zgomotul scos de cizmele lui în contact cu piatra, aș fi putut să cred c-a dispărut. Deodată, am văzut în față un licăr slab.

Pe măsură ce ne apropiam, lumina creștea: nu ca intensitate, ci ca mărime. Îmi amintea de sfera

incandescentă care coborâse din plafonul grotei, să ne privească. Numai că, în vreme ce aceea fusese mică și galbenă, aceasta era roșie și imensă. Nici măcar nu era o sferă adevărată: se îndoia și-și modifica forma, de parcă ar fi fost supusă unor presiuni din partea unor forțe interioare sau exterioare.

De la distanță, păruse să aibă contururi bine definite, dar, pe măsură ce ne apropiam, observam că era mai degrabă ca o ceață dintr-o vâlcea din pădure, difuză pe margini, dar mult mai densă în interior. Deja neomul pătrundea în ea și se zărea din ce în ce mai nedeslușit. L-am urmat cu o neplăcere crescândă. Chiar mă întrebam dacă și ceilalți se simțeau la fel. Pielea de pe brațe și de pe față mă furnica, senzația de pericol sporind cu fiecare pas pe care-l făceam. Deodată, neomul se opri și se întoarse cu fața spre noi — nimic altceva decât o siluetă încornorată pe fundalul strălucitor.

— Este, într-adevăr, tainița lui Lucius Grim... am avut dreptate, murmură Vraciul.

— Nu reprezintă vreo primejdie pentru voi, îi zise Corn. Cel puțin, nu în sine. E locul în care buganul își depozitează forța vitală pe care o fură de la cei vii. Energie, atâta tot: un vast depozit de *anima*, culese de-a lungul secolelor.

— Câte sute de oameni a asasinat..., comentă Vraciul, clătînând dezgustat din cap.

— Nu numai sute: mii și mii, îl corectă neomul. Și alți bugani au contribuit la sporirea depozitului; asta are loc de secole. Grotă e acum o uriașă sursă de energie și un loc de întâlnire pentru toți cei iscusiți în magia animismului: nu doar șamanii în forma spirituală, ci și vrăjitoarele române. În prezent, strânse într-un sabat de șapte, și-au proiectat temporar spiritele din îndepărtata lor țară natală. V-au văzut intrând în grotă și m-au prevenit unde să vă găesc.

Cele șapte luminițe dănțuiau acum sus, deasupra capetelor noastre: mi-am dat seama că erau, mai mult ca sigur, spiritele vrăjitoarelor. Mi-am amintit că citisem o însemnare despre astfel de lucruri în Bestiarul Vraciului. Erau primejdioase: un asemenea grup putea să absoarbă forța vitală dintr-o victimă omenească în decurs de câteva minute.

— Haideți! Să terminăm odată, ceru Vraciul cu nerăbdare în glas. Ce vrei?

— Răzbunare, rosti neomul, cu chipul plin de cruzime schimonosindu-se de mânie. Vreau răzbunare împotriva vrăjitoarei care mi-a asasinat stăpânul, pe lordul Barrule. Vreau să fie distrusă!

— Da, și noi vrem să-i venim de hac, îl aprobă Vraciul. Dar ne-ai adus tocmai până aici numai ca să ne spui asta? Dacă da, atunci era mai bine să ne lași să ne vedem de drumul nostru.

— Trebuia să vă arăt asta... și să vă ofer informații de o importanță vitală, adăugă Corn. Informații care v-ar putea ajuta s-o opriți înainte să ajungă să stăpânească peste toată insula. Vedeți voi, fără să-și dea seama, vrăjitoarea folosește falangele degetelor mari ale stăpânului meu ca pe un conductor, extrăgând din energia înmagazinată aici. Și va fi și mai rău, mult mai rău. Folosesc și eu aceeași energie și încerc să-i rezist. Numai că ea e mai puternică decât mine, mult mai puternică, așa că foarte curând va pune stăpânire pe bugan. Și atunci acest vast rezervor va fi la dispoziția ei! În momentul de față, ea nu știe nimic despre tainiță, dar, de îndată ce va face din bugan o creatură supusă ei, va afla repede adevărul. Și își va da seama de ce poate fi capabilă. Nu se va opri aici. Până la urmă, și alte națiuni, de dincolo de țărmurile insulei noastre, vor fi în primejdie. Stăpânul meu era obsedat de pariuri și nu s-a sinchisit niciodată să recolteze mai mult decât o fracțiune din energia magică existentă aici; vrăjitoarea

însă o va folosi pe toată împotriva celor care i se opun. Trebuie să acționați repede, până nu e prea târziu!

Vraciul încuviință.

— Trebuie să luăm oasele acelea de la ea... cu toate că e mai ușor de zis decât de făcut. Cât mai poți să-i rezisti? Cam cât poți s-o mai ții la distanță de bugan?

— Mi-e imposibil să spun. Tot ce știu e că devine tot mai greu cu fiecare zi trecută, răspuse Corn. Nu avem timp de pierdut. O să vă arăt un tunel care-o să vă ducă sus, în pădurea de deasupra. Nu trebuie să înfrunțați osuarul vrăjitoarei.

În timp ce neomul ne conducea prin bezna grotei, felinarele noastre se aprinseră din nou, strălucind ca la început. Ne călăuzi până la un tunel proaspăt săpat, după care se retrase înapoi în penumbră. Tunelul urca într-un unghi abrupt și era, într-adevăr, liber; în decurs de câteva minute, ne aflam deja printre copaci. Încă domnea întunericul, dar cerul începea să se lumineze la orizont, spre răsărit, așa că puteam să deslușim în depărtare castelul Greeba, cu felinarele sclipind pe crenelurile sale: straja probabil că era în stare de alarmă totală.

— Turnul acela este prea aproape cât să fim în siguranță, zise Vraciul. Cu cât ne vom putea îndepărta mai mult de el, cu atât voi fi mai fericit.

— Nu mai există niciun loc sigur, fu de părere Adriana. Eu o să merg acasă, la Peel — trebuie s-o văd pe mama. Șocul morții tatei poate c-a fost prea puternic pentru ea. Sunteți bine-veniți să mergeți cu mine.

— Suntem străini pe insula aceasta, așa că-ți vom accepta bucuroși invitația, răspunse Vraciul, dar mai întâi ar fi bine să ne regăsim sacii.

Erau încă în locul în care-i lăsasem. Am luat caietul șamanului de la Alice și l-am pus în sacul meu, pe care apoi l-am ridicat, împreună cu cel al magistrului meu. Pe urmă am pornit cu toții spre apus, de data aceasta Adriana fiind cea care mergea în frunte. După o vreme, Alice se duse alături de ea și începură să sporovăiască.

Era o dimineață tristă și cețoasă, cu o burniță rece abătându-ni-se peste fețe din cerul cenușiu. Înaintarea ne era lentă, din cauză că ne feream de cărările și de potecile circulante și o tăiam prin păduri, printre tufișurile din care picura ploaia. Curând, aveam poftă să mănânc ceva și să mă bucur de un pic de căldură și de adăpost.

— Unde e România? am întrebat, potrivit-mi pașii după cei ai Vraciului.

— Este o țară împădurită, la nord-vest de patria mamei tale, Grecia, băiete. De ce? Te gândești la cele șapte vrăjitoare?

Am încuviințat.

— Au bătut cale lungă ca să viziteze grota, am zis.

— Adevărat, băiete, dar n-au venit personal, fiindcă altfel chiar am fi fost la ananghie. Ceea ce am văzut au fost spiritele lor, proiectate din trupuri prin puterea animismului, atras aici de tainița aceea. Cooperau cu neomul acela, așa că nu reprezentau o amenințare. Sarcina noastră este însă importantă. Chiar dacă vom izbândi în înfruntarea cu Lizzie și cu buganul, ar fi primejdios să lăsăm toată această energie înmagazinată aici. Cine știe ce alți sălășluitoari ai Întunericului ar putea s-o găsească și s-o folosească pentru propriile scopuri?

— Atunci de ce nu s-a întâmplat așa ceva până acum?

— Poate că s-a întâmplat, băiete, dar ai nevoie de multă dibăcie ca să controlezi o astfel de tainiță. Nici măcar Lucius Grim nu i-a înțeles cum se cuvenea puterea... iar acest fapt a condus, în cele din urmă, la propria-i distrugere. Lordul Barrule a fost prea distras de pariurile lui ca să beneficieze din plin de întreaga-i energie. Totuși, cu timpul, o persoană puternică sigur se va folosi de ea. Mai există și alți bugani pe insula aceasta care ar putea contribui la ea; ca și duhurile, ei pot folosi monumentele străvechi când vor să călătorească dintr-un

loc în altul. Da, va trebui să avem mare grijă în privința asta. Ne așteaptă o sarcină importantă.

Am ajuns la moara din Peel pe la începutul după-amiezii. Ieșind din pădure, am zărit în fața noastră uriașa roată, învârtindu-se încet sub puterea apei care curgea printr-un apeduct cu multiple bolți. Dar curând aveam să descoperim că nu măcina grâne. La auzul veștii despre moartea lui Patrick Lonan, în semn de respect, lucrătorii de la moară plecaseră la casele lor.

Spațioasa casă a morarului se învecina cu moara: am avut parte de o călduroasă primire acolo. După ce se îngriji mai întâi de mama ei, Adriana le ordonă slujitorilor să pregătească băi, mâncăruri calde și paturi pentru toți. Chiar dacă bietul ei tată murise, ea insista ca munca să se desfășoare ca de obicei, trimițându-le vorbă lucrătorilor să se prezinte la datorie în dimineața următoare.

Neomul ne îmboldise s-o atacăm cât mai repede pe Lizzie, însă noi am zăbovit la moară două zile, odihnindu-ne și adunându-ne puterile, gândindu-ne cum ar fi mai bine să procedăm. Vraciul fu foarte tăcut și-mi creă impresia că nu prea avea să ne dea cine știe ce speranțe.

Cum puteam să învingem? Lizzie pusese stăpânire pe castelul Greeba și nu vedeam niciun motiv pentru ca

întreaga insulă să nu fie cât de curând a ei. Și dacă afla de întreaga energie pe care o avea la dispoziție...

Cu toate acestea, știam că nu puteam să rămânem prea mult timp la moară. Era un loc prea bătător la ochi în care să ne caute: nu va trece mult timp până ce vrăjitoarea să-și trimită yeomenii după noi.

În dimineața celei de-a treia zile de când ajunseserăm acolo, m-am trezit la mijirea zorilor și am plecat să mă plimb împreună cu Alice. Era o dimineață rece, dar senină, iar pe pământ se așternuse bruma. Alice mi se părea foarte tăcută și simțeam că este tulburată.

— Care-i problema? am întrebat-o. Pot să-mi dau seama că te sâcâie ceva. Despre Lizzie este vorba?

— Lizzie ne sâcâie pe toți.

N-am mai zis nimic o vreme, așa că ne-am continuat drumul în tăcere. Dar după un timp m-am hotărât să insist cu întrebările.

— Lizzie e mama ta, Alice... și toată lumea îi dorește moartea. Asta probabil că te tulbură... Hai, spune-mi, nu ține totul în tine.

— O urăsc, zău că da. Ea nu mi-e mamă. O asasină, asta e Lizzie. Ucide copii și le ia oasele. O să fiu bucurasă când o să moară.

— În seara în care m-am luptat cu ea, când erai în cușcă, a fost la mila mea. Dar n-am putut s-oucid. N-a fost doar din cauză că nu mă puteam îndura s-o fac cu sânge rece, ci și pentru că era mama ta. Pur și simplu, nu mi se părea că ar fi bine, Alice.

— Ascultă-mă pe mine, Tom. Ascultă bine ce-o să-ți spun. Data viitoare când mai ai ocazia, omoar-o. Nu șovăi. Dacă ai fi ucis-o în seara aia, i-ai fi scutit pe toți de o grămadă de necazuri!

Dar abia termină de rostit Alice aceste cuvinte, că și încep să hohotească necontrolat. Am cuprins-o în brațe, iar ea își lăsă capul pe umărul meu. Plânse mult timp, dar, după ce tăcu, am strâns-o de mână și am dus-o înapoi spre casă.

Când ieșeam dintre copaci, am văzut-o pe Adriana aruncând firimituri unui mic stol de păsărele, în apropierea intrării principale a casei. Când ne zări, bătu din palme, iar păsărelele își luară imediat zborul, cele mai multe aterizând pe acoperiș. Apoi traversă pajiștea brumată, în întâmpinarea noastră.

Pe chip îi era întipărită îngrijorarea: mama ei suferea încă de pe urma întâlnirii cu Osoasa Lizzie și tot nu se știa nimic despre unde s-ar fi putut afla Simon Sulby;

atât el, cât și căpitanul Baines păreau să fi dispărut fără urmă.

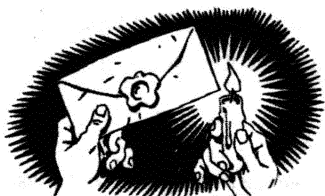
— Cum se simte azi mama ta? am întrebat-o.

— Pare ceva mai întremată, îmi răspunse Adriana. După niscaiva muncă de convingere, a reușit să soarbă câteva guri de supă de carne în dimineața asta. Dar e încă tulburată și nu pare să-și dea seama că e acasă. Din fericire, a uitat ce s-a întâmplat cu tata. Mi-e groază la gândul c-o să trebuiască să-i dau vestea... Și mă tem că am vești rele pentru noi toți, continuă ea, încruntându-se. Bănuiesc că ne așteptam la așa ceva încă de când am sosit. Unul dintre morarii noștri călărea pe câmp azi-diminează, când a zărit o ceată numeroasă de yeomeni adunându-se pe drumul aflat la nord-vest de St. John's. Părea că se pregăteau să pornească mărșăluind înapoi. Dacă așa o fi, înseamnă că ar putea să ajungă curând.

CAPITOLUL 21

PREGĂTIȚI PENTRU LUPTĂ

Trebuie să ne ascundem, zise Alice. Sau să mergem spre miazăzi, de-a lungul coastei.

— Da, așa e, dar eu n-o să mă alătur vouă, spuse Adriana. Mama e prea bolnavă ca să se poată deplasa. Va trebui să rămân aici.

— Să vedem ce părere are domnul Gregory, am propus, așa că ne-am îndreptat cu toții spre casă. Dar, până să intrăm, Adriana observă în depărtare un mesager — un yeoman — care alerga spre noi. Exact atunci ieși și Vraciul din casă, alăturându-ni-se; probabil că-l văzuse și el pe fereastră pe omul acela. Se postă lângă noi, ținându-și toiagul pe diagonală, într-o poziție de apărare.

Yeomanul se apropie, însă părea să fie neînarmat. Se opri timp de câteva secunde, cu capul plecat și mâinile în șolduri, gâfâind și străduindu-se să-și recapete suflul. Apoi își vârî mâna în buzunar și scoase un plic.

— Este pentru Tom Ward, anunță el.

Am luat plicul și l-am desfăcut, apoi am despăturit scrisoarea aflată înăuntru și am început s-o citesc.

Dragă domnule Ward,

Am părăsit serviciul vrăjitoarei. Pe drept cuvânt, am fost norocos scăpând cu viață. Acum recrutez o oaste cu care să ne opunem noii suverane a casteleului Greeba și ne aflăm în drum spre Peel. Așteptați-ne la moară. Pentru înfrângerea inamicului nostru, am nevoie de măiestria dumitale și de cea a magistrului dumitale.

*Ai dumitale,
Daniel Stanton*

— Ei bine, băiete? Nu ne lăsa să așteptăm! exclamă Vraciul. Citește cu voce tare!

Am făcut ceea ce-mi ceruse magistrul meu. După ce-am terminat, Vraciul se scărpină în barbă și mă privi chiorâș.

— Ai încredere în acest Daniel Stanton?

Am încuviințat.

— E soldat și, probabil, n-a dus o viață nepătată, dar asta e o afirmație valabilă pentru noi toți. Da, am încredere în el.

— Bun, atunci așteptăm să vedem ce are de spus.

— Doar atât mă întreb: de unde-o fi știut că sunt aici, la moară? am cugetat eu cu voce tare.

— Păi, nu era prea greu de dedus, băiete, răspuse Vraciul. Știe că am evadat împreună cu Adriana și că ea își va dori cu disperare să fie alături de mama ei.

— Ei bine, dacă el a aflat unde suntem, e destul de clar că și Lizzie o va face.

— Da, băiete, sigur va ști și ea. Numai că este probabil mult prea ocupată cu noua ei putere încât să se mai sinchisească de noi pentru o vreme. Este încrezătoare că va putea să rezolve cu ușurință problema noastră atunci când va sosi timpul. În clipa de față, își consacră întreaga energie obținerii controlului asupra insulei. Până la urmă, va veni și după noi... ține minte ce-ți spun.

Cam după o oră și ceva sosi Stanton, împreună cu oamenii săi. Poate că nu erau mai mulți de cincizeci cu toții, însă erau înarmați cu lănci și bâte și arătau înfri-coșător.

Adriana, Vraciul, Alice și cu mine am stat împreună cu el la masa din bucătărie, în vreme ce ne explică situația.

— Vrăjitoarea are peste trei sute de oameni gata de luptă, în timp ce eu am adunat până acum abia a șasea parte. Alții mi se vor alătura și sunt pregătiți de bătălie, nu te îndoii de asta. Alaltăieri a trimis grupuri de atacatori împotriva moșierilor și a fermierilor care au refuzat fățiș să-i jure supunere. Unele familii — bărbați, femei și copii — au fost asasinate cu sânge rece. Însă eu eram deja plecat pe atunci. Lizzie m-a trimis la St. John's cu o parte dintre oamenii pe care-i vedeți acum cu mine. Sarcina noastră era să punem stăpânire pe regiune și să ne pregătim pentru întrunirea Tynwaldului, de peste câteva zile. Vrăjitoarea vrea să dizolve Parlamentul și să-l oblige să-i treacă ei puterea. A plănuțit să meargă ea însăși acolo, după ce eu voi fi avut zona sub control. Însă eu am discutat cu unii dintre băieți și cu unii dintre membrii Tynwaldului, ajungând împreună la hotărârea de a încerca s-o oprim. Nu acceptăm așa ceva. Niciodată n-am fost nevoiți să răspundem în fața cuiva și nici nu vom fi vreodată. Iată de ce suntem aici, continuă el, privindu-ne pe Vraci și pe mine. Am fost în apropierea vrăjitoarei și m-a înfricoșat

de moarte. Toată energia părea să mi se fi scurs din corp. Omoară oameni fără ca măcar să-i atingă... cum să ne descurcăm cu așa ceva?

— Încă mă gândesc la asta, recunosc Vrăciul. Puterea ei — faptul că ucide la distanță cu atâta ușurință — este mai mare decât orice am întâlnit vreodată la o vrăjitoare. Dar acum, din moment ce-i cunoaștem sursa, vom găsi până la urmă o cale, nu-ți face griji.

Magistrul meu vorbea cu mai multă hotărâre decât observasem la el de ceva vreme.

— Singura problemă este că Lizzie are susținători — o mulțime de yeomeni bine înarmați, mituiți cu promisiuni de bogăție și putere — și n-o să ne fie ușor s-o facem să ne înfrunte de una singură, zise Stanton.

— Scriai că ai fost norocos scăpând cu viață... Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— În seara în care vrăjitoarea ți-a ucis tatăl — Stanton făcu un semn din cap spre Adriana —, eram deja hotărât să atentez la viața ei. Însă eram la fel de neajutorat și de îngrozit ca toți cei prezenți și parcă nu mai aveam sânge în vine. Iar ea a simțit ceva. De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Mai târziu, m-a luat la întrebări. Voia să știe cât îi eram de credincios. Mi-a spus că începea să aibă îndoieli în privința mea și mi-a

poruncit să-i spun adevărul. Puteam s-o simt chiar în mintea mea, scotocind și pipăind. Am început să tremur și să transpir și am avut nevoie de întreaga mea voință ca să nu recunosc că plănuiam s-oucid. Am fost aproape... tare aproape.

— Ei bine, am impresia că multe vor depinde de cât sprijin vei izbuti să obții, zise Vrăciul. Cu suficienți oameni, vei putea ataca atunci când se va întruni Tynwaldul. În învălmășeala creată, am putea să-i venim de hac. Dacă lui Lizzie i s-ar distrage atenția, ar putea fi legată cu un lanț de argint.

— Sau i-aș putea străpunge inima cu spada, adăugă Stanton. O să trimit mesageri în toate orașele și satele din apropiere, să caute sprijin. Oricine e capabil să poarte armă și vrea să lupte pentru libertatea ținutului nostru e bine-venit.

Deși se dusesse deja vorba prin satele din preajmă, până la amiază doar vreo doisprezece oameni se alăturară cauzei lui Stanton. Cei mai mulți dintre ei erau muncitori la ferme, neavând altceva mai bun de adus cu ei decât bâte, dar alți trei puteau să se laude cu lănci, iar unul avea o suliță. Aceștia din urmă fuseseră odinioară yeomeni, însă acum nu mai erau tineri, iar armele le

cam ruginiseră. Totuși, Stanton îi întâmpinase călduros și le acceptase jurământul de credință.

Ceva mai târziu, o altă sosire o făcu pe Adriana să zâmbească de încântare: un tânăr, ducând cu el un ciomag zdravăn. Era Simon Sulby.

— Vreo veste despre căpitanul Baines? îl întrebă Vraciul după ce băiatul reuși, în sfârșit, să se desprindă din brațele Adrianei.

— Mă tem că a fost arestat în St. John's, răspunse Simon. Nu avea voie să plece din Douglas, așa că l-au dus înapoi pe corabia lui, sub pază. Și acolo va rămâne până când vor avea nevoie de el, să-i ducă pe refugiații aceia înapoi în Comitat.

La începutul serii veni un grup nou, de vreo douăzeci de yeomeni înarmați, ridicând numărul susținătorilor noștri la peste optzeci, laolaltă cu mai multe femei, care-și însoțiseră bărbații. La rândul lor, acestea aduseseră cu ele și câțiva copii, inclusiv cel puțin trei bebeluși ținuți în brațe.

Soarele coborî iute, de parcă însuși timpul s-ar fi mișcat din ce în ce mai repede. Curând, lângă moară se aprinseră douăsprezece focuri care deveniră tot mai strălucitoare pe măsură ce penumbrele amurgului se

îndeseau, prefăcându-se în întunericul nopții. Unul dintre yeomeni agăță un steag, cu emblema lui cu trei picioare, de acoperișul morii. Stindardul începu să fluture în bătaia vântului, iar tabăra improvizată răsună de râsete, conversațiile devenind acum pline de optimism. Cineva scoase la iveală o scripcă, femeile își azvârliră pantofii din picioare și, dintr-odată, dănțuitorii se învârteau pe pajiște, Simon și Adriana alăturându-li-se degrabă. Sosiră și unii dintre localnici, urmărind spectacolul de la distanță. Era limpede că se tem ca nu cumva să fie considerați părtași.

Stanton se pregătea de-acum să-și conducă trupa în marș spre St. John's, la adăpostul întunericului. Plănuia să-i ascundă în pădure, la poalele lui Slieau Whallian, și să atace la amiază, când Parlamentul urma să se întrunească. Cercetașii raportaseră deja că aveam cale liberă, așa că am hotărât să urmăm pe drumul principal în cea mai mare parte a timpului.

Vraciul, Alice, Stanton și cu mine am mers în spatele yeomenilor, însă femeile și copiii rămaseră la moară. Fără prea multă tragere de inimă, Adriana se hotărî să rămână și ea, fiindcă trebuia să-și îngrijească mama. După ce tratamentul prescris de doctor nu-i îmbunătățise deloc starea, o tratase și Alice, cu plante și poțiuni, însă cu prea puțin succes.

Vraciul îmi întinse sacul lui, să i-l car.

— Șansele sunt categoric împotriva noastră, îi zise el lui Stanton, clătînând din cap. O vrăjitoare ca Lizzie este capabilă să adulmece apropierea primejdiei. Este mai mult decât probabil să-și dea seama că venim și să întrebuițeze *înspăimântarea*: acel farmec cu care-și îngrozește inamicii. Dacă va proceda astfel, oamenii dumitale, oricât ar fi ei de viteji, își vor lua picioarele la spinare.

Cu toate acestea, Stanton refuză să se lase descurajat de spusele Vraciului.

— Am văzut de ce este capabilă, dar trebuie să încercăm. Dacă nu ne împotrivim prin luptă înseamnă că ea iese biruitoare.

Cu câteva ore înaintea zorilor, eram ascunși adânc în pădure, dar la mică distanță de St. John's. Stanton își puse oameni de strajă, iar noi ceilalți am profitat de răgaz pentru a ne odihni.

Zorii ne aduseră burniță și un cer plumburiu; nu puteam risca să aprindem focuri, așa că ne-am mulțumit cu un mic dejun rece; pentru mine și Vraci, asta însemna brânză, iar el bombăni în vreme ce-și mânca porția. Prefera să postească înainte de oricare confruntare cu

Întunericul, dar își păstra forțele ciugulind un pic de brânză.

— Asta nu-i nimic față de brânza noastră din Comitat, băiete, comentă el. Mie îmi place când este gălbuie și sfărâmicioasă.

Nu aveam poftă, așa că n-am prea mâncat nici eu. Eram neliniștit, iar stomacul mi se strânsese. Aveam o presimțire foarte rea cu privire la ceea ce ne pregăteam să încercăm. Noile puteri ale lui Lizzie erau foarte mari, iar ea dispunea de prea mulți oameni. Nu puteam spera să ne apropiem de ea. Dacă nu eram omorâți în decursul atacului, aveam să fim din nou prizonieri. Iar dacă se întâmpla așa ceva, mi-era groază până și să mă gândesc la ceea ce ne-ar fi pregătit Lizzie; mai ales Vraciului.

CAPITOLUL 22 BĂTĂLIA DE PE COLINĂ

Daniel Stanton era un comandant capabil și se vedea clar că oamenii lui aveau încredere în el și-l ascultau fără crâcnire. Prima etapă a atacului decurse cu bine.

Am înaintat printre copaci către St. John's, dispuși într-un arc de cerc subțire, yeomenii răspândindu-se astfel încât să se poată ocupa de patrulele inamice. Întâlniră trei: două dintre ele se predară fără luptă, iar cea de-a treia opuse doar o rezistență simbolică. Dacă ar fi fost o confruntare militară deschisă, normală, elementul-surpriză ar fi fost de partea noastră. Însă cu Lizzie totul era altfel.

Mai demult, în primele zile ale uceniciei mele la Vraci, Lizzie se mutase în regiunea Chipenden și stătea într-o colibă la doar câțiva kilometri distanță de sat. Înghășase un copil căruia voia să-i ia oasele. Eu izbutisem să-l salvez și, cuprinși de furie, bărbații din partea locului porniseră, înarmați cu bâte și ciomege, să-i vină de hac. Folosind aduldmearea la distanță, ea simțise primejdia și fugise. Atunci, mulțimea îi făcuse scrum coliba.

Dar de data aceasta Lizzie era în avantaj. Simțise amenințarea pe care o reprezentam, așa că-și folosise forțele superioare ca să ne alunge la fel de lesne pe cât ar fi gonit câteva muște. Drept răspuns, am plănuit un raid fulgerător îndreptat împotriva vrăjitoarei însăși, ca s-o prindem nepregătită.

La ordinele lui Stanton, yeomenii se redistribuiră, semiluna subțire transformându-se într-un dispozitiv de luptă compact, în formă de triunghi cu vârful înaintea, astfel încât să răzbată prin orice obstacol și să se îndrepte direct spre vrăjitoare. În timp ce ne apropiam de St. John's, Vraciul, Alice, Simon și cu mine ne aflam în ariergarda yeomenilor.

Magistrul meu se întoarse spre mine și spre Alice.

— Folosiți-vă de flăcăii aceștia ca adăpost cât timp puteți, după care atacați-o direct!

Am încuviințat, în timp ce-mi eliberam, ca și el, lama ascunsă în toiag. Alice nu era de obicei înarmată, însă acum Simon îi dăduse un cuțit, pe care ea îl purta la cingătoare. M-am întrebat dacă va fi în stare să-l folosească împotriva propriei mame. Cumva, în ciuda tuturor vorbelor ei aspre cu privire la Lizzie, mă îndoiam de asta.

— Rămâi aproape de mine! am sfătuit-o, îngrijorat la gândul că bătălia ar putea să ne despartă, iar ea va pierde astfel protecția oferită de urciorul cu sânge.

Aveam gura uscată de teamă și de emoție. Ajunsesem acum aproape de liziera pădurii: puteam să zăresc deja clădirile și o pajiște vastă drept în față. Un grup numeros de oameni se adunase pe ea, unii dintre ei ținând în mâini lănci și sulițe. Yeomenii noștri își pregătiră armele.

— Acum! strigă Stanton, conducând atacul.

Am rupt-o la fugă, menținând încă strânse rândurile dispozitivului de luptă. Nu puteam să văd mare lucru printre atâția oameni înghesuiți, însă tot am zărit, în depărtare, movila înverzită, cu patru straturi suprapuse, cunoscută sub numele de Colina Tynwaldului, pe care se întrunise deja Parlamentul. Poate că Lizzie li se adresa chiar acum aleșilor; trebuia să se afle prin apropiere.

Apoi am auzit strigăte și țipete de durere, în timp ce yeomenii noștri se ciocneau de inamic. Mișcarea noastră de înaintare începu să încetinească, pe măsură ce împotrivirea se îndârjea.

N-o să știu niciodată dacă am fi izbutit să ajungem până la urmă în centrul pajiștii, fiindcă în acea clipă, exact după cum ne așteptasem, Lizzie își întrebuintă vraja numită *înspăimântare*. Brusc, am simțit o teamă copleșitoare, o nevoie puternică să mă întorc și să fug de cine știe ce îngrozitoare primejdie nevăzută care s-ar fi apropiat de noi. M-am împotrivit ispitei, știind că magistrul meu și Alice vor proceda întocmai. În schimb, yeomenii noștri erau neputincioși în fața unei astfel de vrăji, așa că rupseră imediat rândurile, împrăștiindu-se în toate zările. Și Simon Sulby îi urmă. Ce-ar fi putut să facă? Nu fusese niciodată supus unei astfel de senzații de groază.

Dar nu se desfășură totul chiar așa de rău: o astfel de vrajă nu are efect pe alese, așa că-i afectă și pe soldații lui Lizzie, la fel ca pe ai noștri. Oare să nu-și fi dat ea seama că se va întâmpla astfel? Vraja nu izbutise să-i ofere nici cel mai mic avantaj, m-am gândit. Cine știe, poate că i se urcase puterea la cap.

Vedeam yeomeni alergând în toate direcțiile pe pajiște, împreună cu membri ai Parlamentului și cu alți

demnitari, cu robele fluturându-le în jurul gleznelor. Dar unde era Lizzie?

— Uite-o! strigă Vraciul, arătând cu toiagul.

Stătea în apropierea colinei, uitându-se la noi cu răutate. Pentru o clipă, privirea ei o întâlnește pe-a mea și un nou fior de teamă și de nerăbdare îmi străbătu trupul. Înfruntam ceva mai primejdios decât *însăimântarea*, pe care deja o înlăturasem. Lizzie avea puterea să ne ucidă de la distanță, iar eu eram cel mai probabil candidat. Pe Vraci n-ar fi vrut să-l omoare pe loc; considera că-i este datoare cu o moarte precedată de o lungă suferință. Alice îi era fiică, așa că nu știam sigur ce avea să-i facă. În schimb, eu nu eram decât un ghimpe în coasta ei, cel răspunzător pentru pieirea Mamei Malkin, bunica lui Lizzie.

Alergam încă spre ea, croindu-ne drum printre rândurile din ce în ce mai subțiate de yeomeni, când cerul se întunecă deodată. Într-o clipită, soarele dispăru, nori furioși apărură dinspre apus, iar copacii începură să tremure și să geamă. O ploaie torențială ni se abătu peste fețe, îngreunându-ne vederea. O demonstrație de magie neagră și mai puternică, invocată de Lizzie.

Mi-am lăsat capul în jos și mi-am șters apa din ochi, strângând toiagul în mâna stângă. Ajunsesem acum

aproape de ea, așa că, în clipa în care mi-am ridicat din nou privirea, i-am zărit chipul schimonosindu-se într-un zâmbet viclean, strâmb, care se lăți apoi într-un rânjet răutăcios, de triumf absolut. Deodată, mi-am dat seama că asta avusese tot timpul de gând să obțină. Nu-i păsa că-și risipise propria oaste prin vraja ei. Tot ceea ce-și dorea era să se afle față în față cu Vraciul, cu Alice și cu mine și să-și ducă la îndeplinire răzbunarea. Chiar credea că poate să se pună cu noi trei laolaltă.

Eram în fața Vraciului și a lui Alice; încă vreo duzină de pași și aş fi putut s-o lovesc. Mi-am ridicat toiagul, ținându-l ca pe o suliță. Lizzie strângea acum în mâini două cuțite și se pregătea să le folosească împotriva celui dintâi care i-ar fi ajuns în preajmă.

Aproape că ajunsesem la ea când cineva se năpusti pe lângă mine, cu spada ridicată.

— A mea este! strigă Daniel Stanton.

Cumva, curajul lui izbutise să contrabalanseze efectele vrăjii.

Numai că, atunci când se află în fața ei, repezindu-i spada spre inimă, vrăjitoarea i-o abātu într-o parte cu pumnalul din mâna stângă; folosind mânerul celuilalt cuțit, îl izbi cu putere în ceafă. Stanton se clătină și căzu, rostogolindu-se întruna, iar spada îi zbură din mână.

De ce nu-și folosise Lizzie lama? m-am mirat. Imediat, întrebarea mea își primi răspunsul, fiindcă o voce îmi vorbi direct înăuntrul capului:

Pe el îl așteaptă o moarte înceată și chinuitoare... ca și pe tine și pe magistrul tău!

Într-o clipă, m-am năpustit spre ea. Mi-am repezit toiagul, încercând s-o străpung de sus în jos, însă în ultima clipă am alunecat pe iarba udă, iar ea mi-a ars o lovitură piezișă cu mânerul pumnalului. Un fulger îmi străbătu țeasta și nu-mi amintesc când am atins pământul.

Probabil că-mi pierdusem simțirea pentru câteva clipe, fiindcă următorul lucru pe care l-am văzut a fost că Vraciul se apropia lent de Lizzie, ținându-și toiagul de-a curmezișul corpului. Alice stătea deoparte, cu teama zugrăvită pe chip, urmărind înfruntarea dintre vrăjitoare și magistrul meu. Lizzie rânjea din nou, aproape strălucind de bucurie, iar în clipa în care l-am privit disperat pe Vraci, am observat că și pe chipul lui se citea frica. Ba nu, era chiar mai mult decât atât. Întreaga față îi zvâcnea, iar ochii lui îmi transmiteau că era deja înfrânt. Fără îndoială că auzea în interiorul capului vocea lui Lizzie, spunându-i că n-are nici cea

mai mică șansă împotriva ei, povestindu-i ce anume avea să-i facă după ce-l va lua prizonier.

Vederea magistrului meu într-o astfel de situație mă îngrozi și mă umplu de disperare. El fusese mereu de neclintit, ca un turn. Chiar și atunci când fusese învins, pentru moment, de Întuneric, rămăsese viteaz și optimist. Toate acestea se duseseră acum... M-am întors cu spatele, incapabil să suport priveliștea unei asemenea decăderi.

Deodată, Vrăciul își coborî toiagul și căzu în genunchi, la picioarele lui Lizzie. Ea zâmbi și-și înălță pumnalul, pregătindu-se să-i abată mânerul în țeastă și să-l lase lat, fără simțire. M-am ridicat în capul oaselor, străduindu-mă să mă pun pe picioare, însă un val de amețeală și de greață mă străbătu imediat. Aș fi vrut să intervin, dar știam că n-aveam cum să ajung la magistrul meu în timp util.

Totuși, *cineva* interveni. Deodată, Alice strigă din răspuțeri: fusese un cuvânt în Graiul Vechi. Nu știam ce înseamnă, însă puteam să ghicesc că era un soi de vrajă. Ceva păru să țâșnească între Alice și Lizzie: ceva mic și întunecat. Nu-l aruncase Alice; acel ceva, indiferent ce-o fi fost, ieșise direct din gura ei deschisă.

Efectul asupra vrăjitoarei de oase fu imediat. Lizzie se împletici înapoi, iar pumnalul îi scăpă din mână. Și

atunci Alice atacă, înălțându-și propriul cuțit... și totuși, n-o înjunghie. Își folosi în schimb cealaltă mână, brăzdând cu unghiile fața vrăjitoarei. Lizzie urlă și căzu pe spate.

Aceasta era șansa mea, așa că am pășit înainte, ridicând toiagul, pregătit să-i înfig lama în inimă. Dar, deși m-am străduit din răsputeri, n-am putut s-o vatăm, așa cum izbutise Alice. Nu eram pe potriva puterilor ei. Toiagul îmi încremeni în mâini.

— Iute, Tom! strigă Alice, trăgându-l pe Vraci în picioare.

M-am repezit să-i ridic toiagul bătrânului, apucându-l apoi de celălalt braț și începând să-l trag deoparte, împreună cu Alice. Am aruncat o privire înapoi și am văzut că Lizzie încă se ținea cu mâinile de față. Orice i-ar fi făcut Alice, știam că efectul nu va fi de durată.

Am izbutit cumva să ne punem la adăpost, pierzându-ne în învălmășeala oamenilor cuprinși de teroare. În timp ce ne îndreptam înapoi spre pădure, îi zăream pe câte unii, deopotrivă yeomeni și membri ai Tynwaldului, clătînându-se încă, având uimirea și groaza întipărite pe fețe. Nici urmă de Simon Sulby.

În timp ce pătrundeam în pădure, Vraciul se smulse aproape furios din mâinile noastre.

— Pot și eu să merg! N-am nevoie să fiu târât! se răsti el și porni imediat înaintea noastră.

La început, îmi dădu impresia că nu era prea sigur pe picioare, dar apoi iuți pasul. Alice și cu mine am rămas un pic mai în urmă, astfel încât să putem vorbi între noi.

— Nu e supărat pe noi, e furios pe sine însuși, i-am zis eu lui Alice.

— Moș Gregory are mândria rănită, comentă Alice. Lizzie l-a întrecut încă o dată... fără urmă de îndoială.

— Dar și tu ai întrecut-o pe Lizzie. Cum ai izbutit, când ea e atât de puternică?

— A fost ceva învățat odinioară de la mătușa mea Agnes. E o vrajă pe care unele vrăjitoare o numesc *pinten*. Îți muști o bucățică din unghia degetului arătător și o scuipi spre adversarul tău. Apoi îl zgârii pe față și-l năucești. Am luat-o prin surprindere pe Lizzie. Habar n-avea că știu să fac asta. Totuși, n-am câștigat decât un mic răgaz. N-o să mai pot niciodată să repet vraja asta. Data viitoare, o să fie pregătită.

Mătușa despre care pomenise Alice era Agnes Sowerbutts, cu care ea locuise odinioară, pentru scurt timp, în Pendle.

— Dar parcă-mi spuseseși despre Agnes că era o vrăjitoare benignă, o tămăduitoare, nu? i-am zis.

— Chiar așa este, Tom; ce, doar nu te-aș minți, nu? Numai că orice vrăjitoare, cât timp locuiește în Pendle, are nevoie să cunoască unele vrăji cu care să se apere. Nu se știe niciodată ce-ar putea o altă vrăjitoare să încerce împotriva ei. Iar Agnes o folosește doar ca armă de apărare. La fel și eu.

Curând, am ajuns la o distanță destul de sigură față de St. John's, iar soarele strălucea din nou. Când am sosit la moară, pe la sfârșitul după-amiezii, Adriana parcă înnebuni aflând de dispariția lui Simon. Se temea de ceea ce putea fi mai rău.

Cu toate acestea, spre marea ei ușurare, se întoarse și el a doua zi, înainte de amiază; totuși, veștile pe care le aducea erau, în cea mai mare parte, rele. În decurs de o oră, Tynwaldul se întrunise din nou și-o proclamase pe Lizzie cârmuitoare peste insulă; Parlamentul fusese dizolvat, lăsându-i ei întreaga putere.

— S-a terminat atât de iute, povesti Simon. Cu toții erau înfricoșați de ea. Au făcut exact cum a vrut ea, după care au plecat acasă. Și cine-ar putea să-i învinuiască?

Vraciul încuviință.

— Și pe urmă? Lizzie a rămas în St. John's?

— Nu, a plecat imediat spre castelul Greeba.

— Și ce s-a ales de oastea lui Daniel Stanton? A luat ceva prizonieri cu ea?

— Numai pe unul: pe Stanton însuși. Era foarte grăbită să plece: părea emoționată în legătură cu ceva și nu cred că era doar fiindcă devenise stăpânitoare peste Mona. Nu, alți prizonieri n-a mai luat. A fost singurul lucru bun din toată tărașenia: toți yeomenii fuseseră odinioară camarazi și nu doreau să se bată între ei, așa că n-au fost pierderi omenești. Doar vreo șase răniți, niciunul grav. Cei care nu s-au întors la Greeba cu Lizzie s-au dus, pur și simplu, pe la casele lor.

— Mă întreb de ce s-o fi grăbit atât să se întoarcă, murmură Vrăciul, dus pe gânduri.

— Crezi c-o fi aflat despre grotă și despre ceea ce conține? l-am întrebat.

— Este posibil, băiete. Dacă da, va face un popas, asta-i sigur.

Îi privi pe Simon și pe Adriana, aflați de cealaltă parte a mesei.

— Cred că voi doi veți fi destul de adăpostiți aici, le zise. În schimb, de îndată ce Osoasa Lizzie va pune

mâna pe tainița aceea de energie, va veni să ne caute pe noi trei. Așa că vom lua câinii și ne vom face nevăzuți.

— E o căsuță părăsită la sud de-aici, în Glenmaye, ne informă Adriana. N-a fost locuită de ani de zile, dar măcar o s-aveți un acoperiș deasupra capetelor.

Deodată, se îmbujoră.

— Acolo obișnuiam să mă întâlnesc cu Simon... era un loc despre care tata nu știa. Simon se ducea să mă aștepte, iar eu veneam când puteam să scap de la moară. Credeți-mă, acolo o să fiți la adăpost.

CAPITOLUL
23
COȘMARURI

Adriana ne dădu un sac cu provizii: cartofi, șuncă, morcovi și brânză. Era greu, așa că i-am dat sacii noștri lui Alice și mi l-am săltat pe umăr. Adriana îl trimise pe unul dintre lucrătorii de la moară, un băiat tânăr, să ne fie călăuză.

Căsuța se afla pe marginea văii, imediat cum intrai în pădure; deși copacii își pierduseră frunzele, era bine ascunsă și nu se putea ajunge la ea decât pe o cărare îngustă, șerpuind printre dealuri. Am găsit-o imediat înainte să se întunece și ne-am petrecut o noapte incomodă dormind pe lepezile umede ale podelei din bucătărie. În dimineața următoare, ne-am străduit să ne

asigurăm ceva confort. Era o căsuță simplă, cu două camere la parter și două la etaj, fiecare dintre ele fiind plină de vechituri: mobilă spartă, pături mucegăite și mormane de frunze aduse înăuntru de vânt prin cadrul ușii smulse din balamale.

Alice meșteri o mătură din nuiele și începu să dere-tice. Eu am aprins patru focuri mari, câte unul în fiecare cameră, așa că în scurt timp ne-am mai încălzit, iar căsuța începu să se mai usuce puțin. Nu aveam unelte ca să pun ușa la loc în balamale, așa că doar am prop-tit-o de tocul ei, sprijinind-o cu câteva pietroaie grele. Tot mai trăgea curentul, dar cea mai mare parte a frigului rămânea afară.

Cu toate acestea, bucătăria era locul în care ne sim-țeam mai comod. În noaptea aceea, după o cină cu șuncă rasol și cartofi, ne-am așezat turcește pe lespezi, aproape de foc. Eram cu toții istoviți, iar Vraciului îi tot cădea capul în piept. Curând, adormi buștean. După o vreme, începu să geamă și să mormăie de unul singur. Părea speriat. În cele din urmă, deschise larg ochii și se trezi, icnind îngrozit.

— Ce-a fost asta — alt coșmar? l-am întrebat.

— A fost mai mult decât un coșmar, băiete. Lizzie era chiar în mintea mea, luându-mă peste picior și

amenințându-mă. Spunându-mi ce-mi va face atunci când îi voi mai cădea în mâini.

Mă întrista să-mi văd magistrul într-o astfel de stare și să mă simt neputincios să-i fiu de vreun ajutor.

— Nu merită să-ți faci griji, i-am zis, străduindu-mă să par optimist. O fi ea capabilă să-ți chinuiască mintea, dar tot departe rămâne. Suntem la adăpost deocamdată.

Vraciul mă privi supărat.

— Nu merită să-mi fac griji! Ba am tot dreptul să-mi fac griji. De când sunt vraci, nu m-am simțit niciodată atât de mărunț și atât de aproape de înfrângere. Biblioteca și casa mea s-au dus, iar acum sunt exilat aici, pe o insulă cârmuită de o vrăjitoare care nu face altceva decât să devină din ce în ce mai puternică de la o zi la alta. Niciodată n-am dat greș când a fost vorba să leg o vrăjitoare, niciodată nu s-a întâmplat să ratez cu lanțul meu de argint. Iar acum am făcut-o nu o dată, ci de două ori. Lizzie s-a dovedit prea puternică pentru mine. Toată munca mea de atâția ani a fost dată peste cap. Niciodată n-aș fi crezut că se va ajunge la așa ceva.

— O să găsim noi o cale s-o înfruntăm pe Lizzie, zise Alice. Trebuie să existe ceva în caietul ăla al șamanului care să ne fie de ajutor. La urma urmei, a lucrat împreună cu buganul la clădirea tainiței ăleia magice.

— Iar folosești Întunericul în lupta împotriva Întunericului? o întrebă magistrul meu, clătinând întristat din cap.

— Nu, îl contrazise Alice. Nici vorbă de asta. Dumnezeu mi-ai cerut odată să-i povestesc lui Tom ce-am învățat de la Lizzie, ca el să-și poată însemna în carnețel. Ți-aduci aminte de asta, da?

Vraciul încuviință.

— Ei, acum e taman la fel. Doar încerc să capăt informații. O să încep să citesc la mijirea zorilor.

— De acord, atât timp cât este vorba doar despre citit, fato, o preveni bătrânul. Ține minte: fără vrăji sau îmi vei da socoteală!

A doua zi dimineată, după micul dejun, Alice începu să citească din caietul șamanului, însă misiunea nu-i fu deloc ușoară. Unele părți erau cifrate, cu neputință de deslușit. Chiar și cele care puteau fi citite cuprindeau termeni de care nu auzise în viața ei. Din câte se părea, animismul era un tip de magie cu totul diferit față de cel învățat de ea de la Osoasa Lizzie. Totuși, Alice nu era genul care să se dea bătut cu ușurință, așa că studie iar și iar caietul. Uneori părea entuziasmată, ca și cum ar fi făcut vreun progres, dar când o întrebam ce este, clătina din cap și refuza să discute cu mine.

Apoi, la trei zile după coșmarul Vraciului, am avut și eu unul.

Eram într-o pădure întunecată, singur și neînarmat. Toiagul îmi căzuse undeva prin preajmă, dar nu puteam să-l gădesc. Eram disperat fiindcă peste câteva minute, la miezul nopții, ceva urma să vină după mine: ceva cumplit. Mai târziu, când m-am trezit, n-am putut să-mi amintesc ce anume era — așa se întâmplă uneori cu visele —, însă știam că fusese trimis de o vrăjitoare, ca răzbunare pentru ceea ce-i făcusem.

În visul meu, un clopot de biserică începuse să dăngănească undeva, în depărtare. Am rămas pe loc, împietrit, dar la cea de-a douăsprezecea bătaie am luat-o la fugă spre el. Crengile îmi biciuiau fața în timp ce goneam disperat printre copaci. Ceva mă urmărea, însă nu auzeam pași în urma mea, ci fâlfâit de aripi.

Aruncând o privire peste umăr, am observat că urmăritoarea mea era o cioară mare și neagră. Vederea ei mă umplu de groază, însă știam că o să fiu la adăpost numai dacă ajung la biserică. De ce, nu știu; bisericile nu sunt, de obicei, locuri de refugiu față de Întuneric. Vracii și ucenicii se bazează pe uneltele meseriei lor și pe cunoștințele dobândite. Cu toate acestea, în coșmarul meu știam că trebuie să ajung la biserică, altfel aveam să mor.

Deodată, m-am împiedicat de o piatră și m-am prăvălit cu capul înainte. Răsucindu-mă, m-am străduit să mă ridic în genunchi și mi-am ridicat privirea spre cioară, care poposise între timp pe o creangă. Aerul părea să pâlpeie în fața mea, așa că am clipit cu furie, încercând să-mi limpezesc vederea. Când am putut în sfârșit să zăresc, în fața ochilor se afla o siluetă într-o rochie lungă, neagră. De la gât în jos, arăta a femeie, însă avea un cap enorm de cioară. În timp ce mă uitam la el, acesta începu să se preschimbe. Pliscul se micșoră, iar ochii își schimbă formă, până când capul deveni cu totul omenesc. Și fața mi-era cunoscută. Era a unei vrăjitoare care murise.

Probabil că țipasem în gura mare trezindu-mă din visul acela. Vraciul dormea tun mai departe, însă în timp ce mă ridicam în capul oaselor, tremurând, brațul lui Alice mă cuprinse pe după umeri.

— Ești bine, Tom? mă întrebă în șoaptă.

Am încuviințat.

— Doar un coșmar... nimic mai mult.

— Vrei să mi-l povestești?

I-am oferit lui Alice un rezumat a ceea ce visasem.

— Cioara am impresia că era Morrigan, zeița Întunericului venerată de vrăjitoarele celte, am adăugat. Fără

îndoială că m-am întors în vremea în care, împreună cu Bill Arkwright, am înfruntat o vrăjitoare celtă venită în vizită în Comitat. Ea a invocat-o pe Morrigan, care m-a atacat sub înfățișarea unei ciori, însă am reușit cumva s-o alung. Vrăjitoarea m-a prevenit ca nu cumva să ajung vreodată prin Irlanda. Mi-a zis că Morrigan era mult mai puternică acolo și că va căuta să se răzbune pe mine.

— Ei bine, atunci asta explică visul urât, Tom. Nu-ți face griji, nu suntem în Irlanda. De îndată ce-i vom veni de hac lui Lizzie, o să ne-ntoarcem în Comitat.

Știam bine că Alice încerca doar să mă liniștească, însă viitorul tot mi se părea sumbru.

— Avem puține șanse, cât timp e încă în mâinile dușmanului, i-am atras atenția.

— După cum spunea odată Moș Gregory, războaiele nu durează la nesfârșit, observă veselă Alice. Oricum, ce s-a întâmplat până la urmă cu vrăjitoarea aia celtă?

— A omorât-o Bill Arkwright cu pumnalul. Și chiar la sfârșitul coșmarului meu, cioara a luat chipul moartei. Asta a fost cel mai înspăimântător lucru dintre toate.

Vraciul devenise foarte tăcut și retras, făcând lecții cu mine doar o oră pe zi, timp în care studiam Graiul

Vechi. Pe urmă, folosindu-și caietul cel mare pe care-l lua peste tot cu el în sac, își petrecea restul timpului scriind. Am observat că trasa și unele schițe.

— Ce faci acolo? l-am întrebat, biruit de curiozitate.

— Trebuie să încep de undeva, băiete, îmi zise, într-unul dintre rarele sale momente de chef de vorbă. Tot ceea ce a mai rămas din biblioteca mea este Bestiarul, așa că voi încerca să rescriu câteva dintre celelalte cărți care s-au pierdut. Și trebuie s-o fac înainte de a uita. Încep cu *Istoria Întunericului*. Lecțiile pe care le învățăm din istorie sunt importante: ele ne împiedică să repetăm greșelile trecutului.

Eu eram de părere că ar fi trebuit să ne petrecem timpul încercând să găsim o cale prin care să ne ocupăm de Lizzie. În cele mai multe dintre zile, chiar vorbeam pentru scurtă vreme despre această problemă, însă Vraciul părea căzut pe gânduri și nu prea contribuia la discuțiile noastre. Da, cărțile trebuiau rescrise, însă eu aveam impresia că el încerca de fapt să se sustragă de la adevărata problemă: o vrăjitoare care devenea din ce în ce mai puternică.

La exact șapte zile după ce ne-am instalat în căsuță, am primit o vizită: Alice a deschis ușa bucătăriei, vrând

să azvârle afară ceva resturi de mâncare, și atunci o pasăre zbură drept în încăpere: un porumbel sur. Dar, în loc să se agite de colo-colo, cuprins de panică, poposi pe masă.

— Aduce ghinion să-ți intre o pasăre în casă! zise Alice. Înseamnă c-o să moară cineva curând.

— Ei bine, nu ai dreptate întotdeauna, fato. În plus, am impresia că pasărea aceasta are un mesaj pentru noi, o contrazise Vraciul, arătând spre o bucată de hârtie legată de piciorul porumbelului.

Întinse brațul, iar porumbelul țopăi pe el. Îl luă în mâini cu mare grijă și apoi îl întinse spre mine.

— Dezleagă mesajul, băiete. Cât mai delicat cu putință...

Am făcut ceea ce-mi ceruse. Bucata de hârtie fusese legată astfel încât să nu se desfacă singură, dar dacă trăgeai o singură dată, ușurel, de capătul sforii, peticul de hârtie îți și cădea în palmă. În timp ce Vraciul îi dădea porumbelului ceva firimituri de pâine și puțină apă, eu am despăturit micul pătrat de hârtie și l-am întins pe masă. Scrisul era foarte mărunț și greu de descifrat.

— E de la Adriana, am anunțat. Ne scrie că putem să ne întoarcem liniștiți, dar are și vești proaste.

— Păi, citește cu voce tare, băiete!

Am făcut ceea ce-mi ordonase magistrul meu.

Dragă domnule Gregory, Tom și Alice,

Curând după ce-ați plecat, yeomenii au cotrobăit regiunea, dar eu am stat ascunsă aproape de casă și au trecut pe lângă mine.

Vrăjitoarea e tot la castelul Greeba și am auzit povești ciudate despre ceea ce se petrece acolo. Am multe să vă spun, așa că, vă rog, veniți înapoi imediat.

Am și vești proaste: acum cinci zile, a murit mama. Așa că vrăjitoarea mi-a ucis amândoi părinții. Îi sunt datorare pentru asta și am de gând să i-o plătesc cu vârf și îndesat.

A dumneavoastră sinceră,

Adriana

— Biata fată, zise Vrăciul. Ei bine, haideți să ne întoarcem la moară și să vedem care sunt ultimele vești. Mă tem de tot ceea ce poate fi mai rău.

Într-o oră, eram deja în drum spre Peel.

CAPITOLUL 24 LUCRURI ÎNGROZITOARE

Am ajuns tocmai la timp pentru cină. Adriana îl trimisese acasă devreme pe bucătar și gătisese ea însăși o tocană de miel. Simon o ajută să ne servească. Era cea mai bună mâncare de care avusesem parte de săptămâni întregi, iar ea ne pusese fiecăruia câte o cană mare de mied, o băutură delicioasă făcută din miere, dulceața fiind domolită cu mirodenii.

Când Vraciul îi prezentă condoleanțe pentru moartea mamei ei, Adriana izbucni într-un plâns amarnic.

— Ei bine, zise magistrul meu la un moment dat, sorbind din cana lui cu mied, am încercat să am răbdare, dar acum nu mai pot să aștept. Ce este cu poveștile

ciudate din castelul Greeba despre care ai pomenit în scrisoare?

— Lucruri îngrozitoare au fost văzute în pădurile de prin preajmă: tot felul de monștri și de demoni...

— Baganul poate să ia diferite înfățișări, o întrerupse Vraciul.

— Lucrurile alea n-au fost zărite pe domeniul buganului, răspuse Adriana, ci mult mai departe, spre miazănoapte. Au dispărut, de asemenea, oi și vite. N-au mai rămas din ele decât mici fărâme de oase.

Vraciul începu să se tragă de barbă.

— Și cum este cu aparițiile? Martorii erau demni de crezare?

Adriana ridică din umeri.

— Unii mai mult decât ceilalți, însă unul dintre ei era pădurar, un om aspru, dintr-o bucată, deloc înclinat spre sminteli ale închipuirii. Tot el a mai văzut și luminițe ciudate, dănțuind: a numărat șapte. Când s-au apropiat de el, a fugit. Oare e cu puțință să fi fost aceleași luminițe pe care le-am văzut noi în grotă?

— A făcut bine că a fugit, zise Vraciul. Sabatul acela de vrăjitoare l-ar fi putut stoarce de toată forța vitală în câteva minute. Sunt vești foarte proaste. Înseamnă că sălășluitoarii Întunericului care vizitează tainița cu *anima*

îi pot folosi energia astfel încât să hălăduiască mult de parte de ea. Sunt o amenințare pentru întreaga voastră insulă, dar este posibil să se întindă și dincolo de hotarele ei.

— Se poate face ceva? se interesă Adriana.

— Da: uciderea buganului i-ar pune capăt. Tainița nu e îmbietoare decât atât timp cât conținutul ei continuă să sporească. Fără un bugan activ, o astfel de energie începe curând să scadă. Altceva? întrebă apoi Vraciul. Alte vești despre vrăjitoarea de oase?

— Și-a dus oastea de yeomeni înapoi la Greeba, dar pe urmă i-a plătit și i-a trimis acasă pe cei mai mulți, oprindu-și doar vreo cincizeci pentru serviciul de strajă.

— Ei bine, aici Lizzie a făcut o mare greșeală, comentă Vraciul. Oamenii aceștia au avut un serviciu permanent cât timp a existat Consiliul Guvernator. Acum vor fi nemulțumiți și vor deveni o forță care să poată fi folosită împotriva ei.

— Nu-i nicio greșeală, îl contrazise Alice, clătinând din cap. O cunosc pe Lizzie mai bine decât oricine, iar asta-i vestea cea mai înfricoșătoare pe care am auzit-o până acum. Are grămezi de bani; și, chiar dac-ar fi golit cufărul ăla, putea să mărească dărilor, dacă avea nevoie.

Dar nu s-a sinchisit, așa-i? N-are nevoie de ei. Atât de puternică a ajuns acum.

Vrăjitorul nu-i răspunse, însă expresia feței lui arăta că vorbele lui Alice îl tulburaseră.

— De atunci, unii dintre străjerii rămași au dezertat, îngroziți de lucrurile care se petreceau în castel, continuă Adriana. Auzeau voci când nu era nimeni pe-acolo sau zgomote de pași urmărindu-i și oprindu-se odată cu ei și zăreau umbre ciudate cu coada ochiului. Nicăieri înăuntrul castelului nu puteau să scape de ele. După ce se întuneca, era cel mai rău, dar lucrurile astea puteau să fie auzite și simțite până și la lumina zilei. Mai erau și locuri cu un frig năprasnic...

Știam că era de rău. Vraciul și cu mine, fiecare dintre noi fiind al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, simțeam o răceală neobișnuită atunci când cineva din tabăra Întunericului se afla pe-aproape; ceilalți oameni n-o resimțeau de obicei. Dacă străjerii aceia erau cuprinși de un frig năprasnic, atunci era vorba de o magie neagră foarte puternică.

— Acum, vrăjitoarea nu mai are, probabil, mai mult de o duzină de oameni cu ea: pe cei cărora le e mai frică să plece decât să rămână, continuă Adriana. I-a amenințat: a spus că oricine o mai părăsește fără permisiunea

ei o să moară în somn și, lucru sigur, doi au fost găsiți morți... Așadar, ce-o să facem? întrebă ea. Lizzie trebuie oprită.

— Mi-am tot muncit mintea să găsec un plan, răspunse Vraciul. Cu un efectiv redus al străjilor, ne va fi mai ușor să ne apropiem de ea, dar ce putem să facem în fața unei astfel de puteri? Prima dată, n-am reușit să-mi arunc corect lanțul, iar la St. John's m-a făcut să cad în genunchi. Am fost neputincios.

Niciodată nu-l auzisem pe magistrul meu vorbind pe un ton atât de deznădăjduit, de înfrânt.

— Însă este de datoria mea să-i aduc sfârșitul, adăugă Vraciul, suspinând. Și o s-o fac, fie și cu prețul propriei mele vieți.

— Avem nevoie de ceva care să-i distragă atenția, zise Alice. Să-i luăm falangele de la degetele șamanului și-o să fie mult mai ușor să ne descurcăm cu ea.

— Corn spunea că ele sunt ca un conductor care-o ajută să extragă energia aceea înmagazinată. Dar așa era pe-atunci. Între timp, poate c-a dobândit acces direct la ea, preciză Vraciul. S-ar putea să nici nu-i mai fie de folos.

— Trebuie să facem ceva, am intervenit eu. Să-i distragem atenția e o idee bună. Ar trebui să ne despărțim

și să ne abatem asupra ei din direcții diferite. Merită încercat.

— Din direcții diferite? întrebă Vraciul, golindu-și cana cu mied. Nu suntem decât doi. Nu avem decât poarta principală sau tunelurile buganului. Cea dintâi va fi încă păzită. Cât despre cele din urmă, sunt convins că buganul a ajuns între timp sub stăpânirea lui Lizzie. Eu unul nu am poftă să-l înfrunt acolo. Nici măcar nu e nevoie să atace direct. Nu trebuie decât să prăbușească un tunel și să ne sufoce.

Eram istoviți, așa că ne-am dus devreme la culcare, fără să fi ticluit un plan potrivit. Abia ațipisem, când m-am trezit brusc, simțind că era cineva lângă mine. M-am ridicat în capul oaselor, dar mi s-a șoptit:

— Șșt! Nu-i nimic, Tom. Sunt eu, Alice...

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Mâna ei mi-o găsi pe a mea prin întuneric.

— Am vrut doar să stăm de vorbă, atât. Moș Gregory n-o să facă nimic. Și-a pierdut casa și biblioteca, iar acum a dat de două ori greș încercând să se ocupe de Lizzie... Toate astea sunt prea mult pentru el. E depășit, Tom. E înfricoșat. Cred că noi doi ar trebui să ne ocupăm de ea. Ne-ar fi mai bine fără el.

Dintr-odată, am simțit o răceală de gheață.

— Nu vorbi așa, Alice. A trecut printr-o pasă proastă, doar atât. O să-și revină și-o să fie și mai puternic... așteaptă doar și-o să vezi!

— Nu, Tom. Trebuie să privești adevărul în față: e terminat. Mai poate să te învețe, asta da, numai că tu va trebui să faci adevărata muncă, aia primejdioasă, de-acum încolo.

— Și ce să facem? Niciunul dintre noi nu poate să găsească o cale de a o înfrunța pe Lizzie — nu doar domnul Gregory.

— Eu pot, Tom. Eu știu o cale. Dar Moș Gregory n-ar fi de acord. Nu s-ar împăca niciodată cu ea.

— Implică folosirea magiei negre? m-am interesat. Alice mă strânse din nou de mână.

— Nu tocmai s-o folosesc, Tom, ci doar să știu cum s-o contracarez. Moș Gregory n-ar înțelege. De-aia i-a și pus Adriana ceva în băutură. O să doarmă mult după ivirea zorilor. Până atunci am putea fi deja înapoi... cu toată treaba rezolvată.

— I-ai pus ceva în băutură? Asta-i o nebunie! Ce-o să spună când o să afle? Nu pot să fac una ca asta, Alice. Nu m-ar ierta niciodată.

— Trebuie să vii și să mă ajuți; altfel, Adriana o să-n-cerce să se ocupe de una singură de Lizzie. Așa mi-a spus. Fără noi, va fi ucisă sau dată ca hrană buganului cât ai clipi. Deja a plecat spre castel, împreună cu Simon; o s-o atace pe Lizzie fie că mergem cu ea, fie că nu. N-o să riscăm să pătrundem în tunelurile buganului. O să intrăm pe poarta principală, asta o să facem. Adriana poate să ne strecoare înăuntru!

— Cum o să trecem de străji? Tot o să fie câțiva oameni înăuntru castelului, iar poarta-ghilotină o să fie lăsată.

— N-o să fie decât vreo șase, atât: se schimbă la ora unsprezece. Niciunul nu vrea să rămână acolo peste noapte, așa că stau pe rând. Lizzie a fost de acord cu asta. O să dăm lovitura când se schimbă straja.

— Și Adriana cum o să ne strecoare înăuntru? am întrebat.

— Ți-aduci aminte ce ne-a zis, că e vrăjitoare de păsări? Atunci am crezut că-i o prostie. Mă rog, eu tot nu cred c-ar fi vrăjitoare. Nimeni n-ar considera-o așa în Pendle. Dar n-o să-ți vină să crezi ce e-n stare să facă ea cu păsările. O să se folosească de ele și-o să le distragă atenția străjerilor. Stai să vezi.

— Totuși, avem și o mare problemă, am adăugat. Știm că Lizzie n-o să ne poată adulmece la distanță, pe mine sau pe tine. N-o să știe că suntem pe drum. În schimb, o să-i simtă sigur pe Adriana și pe Simon. O să detecteze primejdia înainte ca ei să se poată apropia măcar de poarta-ghilotină.

— Am vorbit cu ea și despre asta. Dacă intrăm și-o atacăm pe Lizzie, ea și cu Simon rămân afară. Dacă nu, se vor duce amândoi; Adriana e pornită să se răzbune pe Lizzie.

Alice clătină din cap, oftând.

— Numai că ea n-are nicio șansă contra lui Lizzie, Tom, așa că trebuie să mergem. E singura noastră ocazie.

— Dar ce-o să facem când o să fim înăuntru? am întrebat-o.

— M-am gândit la asta. Trebuie să ajungem în camera în care-și ținea șamanul cărțile. Mi-am petrecut mult timp încercând să-i dau de cap caietului ăluia; nu pot să-nțeleg o grămadă din ce scrie în el, dar se referă la pagini din grimoare. Dacă știi unde să cauți, găsești chestii despre cum să-l manevrezi pe bugan. Pomenește până și de tainița cu *anima*. Te-nvață cum să-i folosești energia.

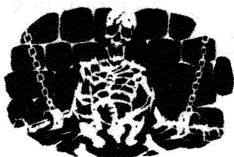
— Dar vei putea tu să citești din grimoarele alea? Probabil că sunt scrise în Graiul Vechi. Știi că îl studiez de luni de zile, dar merge tare greu.

— Eu l-am exersat timp de doi ani. Lizzie avea o mică bibliotecă. Cele mai multe cărți erau în engleză, câteva, în latină, dar cele mai puternice vrăji dintre toate erau în Graiul Vechi. Îl pot descifra destul de încet, dar reușesc să-mi dau seama despre ce e vorba, dacă am timp. Merită încercat, Tom. Ce zici?

Așa că, după multe șovăieli, am fost de acord s-o însoțesc pe Alice. Mi-am luat rămas-bun de la câini și am reușit să-i fac să rămână tăcuți. Vraciul încă sforăia zgomotos. Mă îngrozea să mă gândesc ce va spune când va afla. Dar, dată fiind situația, mai aveam de ales?

CAPITOLUL
25
FALFĂITUL ARIPILOR

Era o noapte fără nori; luna încă nu se înălțase, însă stelele străluceau cu putere. Mergeam printre copaci, apropiindu-ne de castel, când am auzit o bufniță țipând de trei ori, undeva în fața noastră.

— Asta-i Adriana, șopti Alice, ducându-mă în direcția din care venea sunetul.

Pe măsură ce ne apropiam, am avut deodată puternica senzație că sunt urmărit. Totul părea prea nemișcat și nu se simțea nici cea mai mică adiere de vânt. Mi-am ridicat privirea și am văzut sute de ochi uitându-se la mine de sus, cu atenție. Crengile de deasupra noastră erau încărcate de păsări. Nu era destulă lumină încât să

pot desluși toate speciile diferite, însă, judecând după dimensiuni, erau de la rândunele la ciori mari. Ar fi trebuit să doarmă la ora asta; totuși, iată-le acolo, complet treze: era descurajant să le vezi urmărindu-ne astfel.

Adriana aștepta, împreună cu Simon, sub un copac. Își duse degetul la buze, indicându-ne că trebuie să păstrăm tăcerea. Printre copacii din spatele ei puteam să zăresc intrarea în castelul Greeba. Poarta-ghilotină era lăsată, cinci străjeri îndreptându-se cu pași mari spre poartă.

Adriana făcu mai mulți pași înainte și-și puse mâna stângă pe umărul lui Alice, iar cea dreaptă, pe al meu. Apoi își ridică privirea spre păsările care așteptau tăcute, deschise gura și scoase un țipăt straniu: părea un strigăt de chemare al păsărilor, deși nu semăna cu vreunul cunoscut de mine. În chip de răspuns, zburătoarele din stol se puseră în mișcare toate în același timp. Se auzi un foșnet de aripi, apoi se așezară iar și se lăsă din nou tăcerea.

— Acum o să fiți în siguranță, șopti Adriana. Ele n-o să vă atingă. Dar mi-aș fi dorit să pot veni cu voi...

— Nu merită riscul, îi răspunse, tot în șoaptă, Alice. Lizzie te-ar adulmea sigur. Imediat cum rezolvăm cu

ea, ne întâlnim tot aici. Nu știu cât o să dureze. Poate câteva ore... sau chiar o zi ori mai mult.

Străjerii aproape că ajunseseră la poartă. Am auzit scrâșnetul metalului pe metal și zornăitul lanțurilor, în timp ce poarta-ghilotină se înălța încet.

— Simon și cu mine o să vă așteptăm aici, indiferent cât o să dureze. Și-o să stăm cu ochii pe castel. Acum, duceți-vă drept înainte, spre zid, ne învăță Adriana cu voce scăzută. Când atacă păsările, vă strecurați înăuntru pe poartă.

Am făcut întocmai cum ne învățase și am pornit să coborâm panta. Poarta-ghilotină era acum complet ridicată, iar straja se pregătea să se schimbe. Se găseau cam doisprezece oameni acolo. În câteva clipe, vechiul schimb va pleca spre casă. Dacă ar fi aruncat cineva o privire spre noi, exista primejdia să fim descoperiți.

Cum-necum, am izbutit să ajungem la zid fără să le atragem atenția. Jumătate din yeomeni pornise spre copaci și se auzi un nou zornăit, în timp ce ceilalți coborau poarta-ghilotină. Peste câteva clipe avea să fie prea târziu. Dar atunci se auzi un alt zgomot: fâlfâitul aripilor. Mi-am ridicat privirea și am văzut că stelele nu se mai zăreau. Ca un nor negru, un uriaș stol de păsări se prăvăli asupra celor două grupuri de oameni.

Am auzit înjurături, strigăte, apoi un puternic țipăt de durere.

Eu și cu Alice am pornit în fugă de-a lungul zidului, spre poartă. Adriana vorbise despre distragerea atenției străjerilor, însă atunci când am ajuns acolo, am observat că nu era doar o diversiune minoră, care să ne permită pătrunderea în castel. Oamenii aceia luptau chiar pentru viețile lor. Unii fugeau de colo-colo, fluturându-și disperate brațele, încercând să-și alunge atacatorii. Un altul era la pământ, rostogolindu-se întruna, acoperit cu totul de păsări; aerul era înțesat de pene.

Toți străjerii erau prea preocupați de propria supraviețuire ca să ne mai vadă intrând pe poartă. Și era clar că păsările îi mânuau mai departe de castel. Firește, teama străjerilor față de Lizzie avea să-i facă să se întoarcă mai târziu; asta dacă mai erau în stare.

Exact după cum speram, poarta-ghilotină interioară — cea care ne permitea accesul în turn — era și ea ridicată, așa că, după câteva clipe, eu și cu Alice ne și aflam înăuntru, în deplină siguranță.

Urma să avem de-a face cu două amenințări. Cea mai mare era evident însăși Lizzie: putea foarte bine să ne ucidă pe loc. În cel mai bun caz, îmi va lua urciorul cu sânge sau chiar mă va face să-l sparg. Puteam și să

întâlnim creaturile acelea înspăimântătoare despre care auzisem, atrase în zonă pentru că vrăjitoarea își vârâse nasul în depozitul de *anima*, făcându-l instabil. Acum avea să acționeze ca un far nociv: un foc aprins de vrăjitoare, invocând puternice entități din lumea Întunericului.

Am început să urcăm scările abrupte, străduindu-ne să facem cât mai puțin zgomot. Știam că șansele ca noi să ajungem în camera de lucru a șamanului fără să fim dibuiți erau mici. Țineam în mână toiagul din lemn de scoruș-de-munte, cu lama pregătită; lanțul de argint era în buzunarul stâng al pelerinei, iar buzunarele pantalonilor mi le umplusem cu sare și cu pilitură de fier. Cine știe ce-am fi putut întâlni?

După ce am trecut de ușile care dădeau spre bucătărie și spre dormitoare, am ajuns în sfârșit la sala tronului. Era tăcută, pustie și slab luminată: doar două torțe pâlpâiau pe un perete. Am mers de-a lungul covorului roșu-aprins, trecând pe lângă tron, spre ușă, și am urcat treptele. În antecamera circulară, ne-am oprit iarăși să ascultăm cu atenție. Încă o dată, nimic nu indica prezența cuiva prin preajmă, așa că am deschis ușa către camera de lucru a șamanului și am pășit înăuntru. Încăperea era cufundată în beznă, însă pe masă se afla

o lumânare. Alice se grăbi spre ea și o ridică. Se aprinse îndată, umplând camera cu o lumină gălbuie, pâlpâitoare.

— Alice! am exclamat supărat.

Întrebuințase magia neagră aprinzând lumânarea; era prima dată când o vedeam procedând astfel.

— Nu-i vreme de pierdut, Tom! Nu-ți face griji, îmi zise ea. Nu-i decât o mică șmecherie folositoare, cu nimic mai rea decât utilizarea oglinzii.

Cu toate acestea, îmi făceam probleme: aveam impresia că folosește din ce în ce mai mult magia neagră... și unde ar putea să ducă toate astea?

Se vedea că Lizzie își vârâse nasul pe-aici. Rândurile de cărți fuseseră deranjate; pe etajere apăruseră goluri. Trei grimoare erau acum stivuite pe masă, lângă craniu. Cufărul acela mare zăcea însă în continuare în colțul lui.

— A căutat prin cărțile astea, murmură Alice. Bine c-am luat caietul, nu? Chiar dacă, până la urmă, nu pot să fac nimic cu el, măcar am împiedicat-o să-l folosească. Mai bine ne vedem de treabă...

Cu aceste cuvinte, se așeză la masă și cercetă pe rând copertile celor trei cărți. După ce termină, alese una dintre ele, o deschise și începu s-o frunzărească.

— Unde ți-e lista de pagini cu referirile? am întrebat-o.

— Nu fi prostuț, Tom. N-am luat-o cu mine, ca nu cumva Lizzie să pună mâna pe ea. Vrăjitoarele din Pendle citesc un lucru o singură dată, după care și-l încredințează memoriei. Toate descântecele lor sunt învățate pe de rost. Ceea ce-mi trebuie e în capul meu.

Am lăsat-o să citească și m-am dus la fereastră, să mă zgâiesc afară, prin bezna nopții. Luna era sus pe cer, iar acum puteam să zăresc dedesubtul meu curtea interioară și o parte a zidului. Din nefericire, fereastra nu avea vedere spre poarta principală, așa că nu știam dacă vreunul dintre străjeri s-o fi întors la castel.

Unde-o fi Lizzie? m-am întrebat în sinea mea. Dacă nu era în turn, să fi fost într-una dintre celelalte clădiri? Deodată, mi-am dat seama că aș fi făcut mai bine să stau de veghe în capul scării. Așa aș auzi dacă ar începe cineva să urce.

— Mă duc să stau de pază, Alice, am anunțat-o.

Îmi făcu un semn de încuviințare, întoarse o pagină și apoi, cu capul sprijinit în palme, încruntându-se de atâta concentrare, se întoarse la lectura ei. Am ieșit în antecameră, lăsând ușa deschisă. Mai erau alte șapte uși, toate încuiate. Una era cea în care erau păstrate

rochiile. Alta era sala de baie. Prin urmare, rămâneau cinci dormitoare. Brusc, un fior de gheață îmi coborî pe șira spinării. Dacă Lizzie dormea în unul dintre ele? Asta ar fi fost ocazia de care aveam nevoie. Aș fi putut s-o leg cu lanțul meu de argint.

Deodată, m-am simțit de parcă un fulger luminos mi-ar fi străbătut capul. *Încrede-te mereu în instinctul tău* — asta mă învățase Vraciul. Am știut atunci sigur care dintre ele era camera lui Lizzie. Și eram convins că ea se afla înăuntru.

Mi-am sprijinit toiagul de perete și mi-am potrivit lanțul pe încheietura mâinii stângi, pregătit pentru aruncare. Apoi, cu cealaltă mână, am deschis foarte încet ușa. Camera era cufundată în întuneric, însă torța de afară lumina patul, așa că am putut s-o zăresc pe Lizzie. Era întinsă pe spate, deasupra așternuturilor, purtând rochia liliachie.

Am înaintat cu prudență spre ea.

În clipa în care am pășit înăuntru, mi-am dat seama de greșeala făcută.

De fapt, nu Lizzie era întinsă pe pat. Era numai rochia ei!

Mi-am simțit membrele grele ca plumbul. Nu fuse-se deloc vorba despre instinctul meu. Mă lăsasem

ademenit într-o capcană. Cine știe ce vrajă de constrângere mă atrăsese în camera aceea? M-am prăbușit în genunchi. Ce să fi fost... ceva ca un osuar? Mă chinuiam să respir, iar trupul mi-l simțeam tot mai greu cu fiecare clipă. Aveam impresia că mă topesc direct prin podea. În timp ce-mi pierdeam cunoștința, m-am simțit ridicat și dus în jos, jos, jos...

Auzind un geamăt în apropiere, am deschis ochii. Zăceam într-o rână, pe lespezi umede.

Picioarele îmi erau strâns legate cu lanțuri prinse într-un inel de fier, fixat în peretele de piatră. M-am ridicat încetșor în capul oaselor și m-am mișcat puțin câte puțin, până când am ajuns să mă sprijin cu spina-rea de perete. Eram înțepenit și mă durea capul. Am privit în jur. Mă găseam într-o celulă mult mai mare decât cea în care mă azvârlise lordul Barrule, deși avea și aceasta obișnuiții trei pereți de piatră și pe cel de-al patrulea de pământ. Sus de tot, pe pereții din dreapta și din stânga mea, era câte o torță, pâlپând în bătaia curentului înghețat ce venea dinspre gura rotundă a tunelului aflat drept în față. Încă unul dintre tunelurile buganului... Atunci mi-am dat seama că eram din nou în carcerile de jos.

Dar Alice unde-o fi? m-am întrebat. O fi fost și ea luată prizonieră? O fi găsit-o Lizzie în camera de lucru a șamanului? Sau o interesase mai mult capturarea mea?

În stânga mea stătea un alt deținut, și el încătușat de perete, însă avea capul plecat în față, cu bărbia atin-gându-i pieptul, așa că nu-i puteam desluși chipul; oricum, era clar un bărbat, nu Alice. Apoi mi-am dat seama că în spatele lui mai era cineva, iar vederea acestuia din urmă mă făcu să icnesc de scârbă, fierea ridicându-mi-se până în gât. Am tușit, străduindu-mă să nu vărs. Era un yeoman mort, zăcând în balta propriului sânge. Unul dintre brațe și ambele picioare îi lipseau, iar fața îi era sfâșiată: buganul mâncase din el.

Am închis ochii, tremurând din tot corpul. Am tras aer adânc în piept, fără grabă, încercând să mă liniștesc.

Aruncând o privire spre dreapta, am observat că mai era cineva legat în lanțuri, drept sub torță. Am recunoscut îndată ochii lăptoși, ca și cele două coarne răsărind din părul negru și încâlcit. Era Corn, neomul. În clipa în care simți că-l privesc, gemu ca un animal sălbatic, din adâncul gâtului. În ciuda faptului că era orb, mi-am amintit că putea cumva să vadă.

Am dat să vorbesc, însă gâtul îmi era uscat, iar cuvintele n-au ieșit decât la a doua încercare.

— Nu-ți sunt dușman, am rostit răgușit. Îți pierzi vremea amenințându-mă.

— O să mă ucizi sau o să mă legi dac-o să ai ocazia! mă acuză vocea aceea profundă, funebră.

— Uite ce e, suntem amândoi în aceeași barcă, i-am zis.

Corn lăsă să-i scape un vaiet adânc.

— Credeam c-o să-mi petrec toată viața slujindu-l pe lordul Barrule. A fost un stăpân bun.

— Chiar așa? l-am întrebat. Ți-a ucis mama, nu? Cel puțin, asta mi s-a spus.

— Mama? Mama! exclamă Corn, scuișând pe pământul din fața lui. Mi-a fost mamă doar după sânge și după nume. M-a tratat cu mare cruzime și m-a făcut să sufăr peste putința de a îndura. Dar pe Diavol îl urăsc chiar mai mult decât pe ea, fiindcă el m-a zămislit: el m-a făcut să umblu prin lumea asta însemnat ca o fiară, ca toți să mă vadă! Lordul Barrule a fost singurul care mi-a arătat vreodată bunătate.

Bunătate? Mi-am amintit cum îl țineau străjile lui Barrule, legat cu lanțuri de argint petrecute prin fiecare ureche. Asta nu-mi prea părea a fi bunătate, dar nu

aveam nimic de câștigat enervându-l și mai mult pe Corn.

— Bănuiesc că vrăjitoarea e acum stăpână pe bugan, nu-i așa? l-am întrebat.

Am văzut cum aprobă din cap, coarneau ascuțite sclipind în lumina torței.

— M-am luptat cu ea până la ultima picătură de energie, dar fără folos. Îl stăpânește pe bugan, dar se luptă încă să controleze acele *anima* din grotă. Nu înțelege pe deplin metodele stăpânului meu. Nu e genul ei de magie neagră.

— Cel de colo cine e, știi? l-am întrebat, făcându-i semn spre locul în care era prăbușit celălalt prizonier.

— Comandantul Stanton. Era un om crud. Stăpânul meu pe el îl asculta, nu pe mine, așa că i-a dat voie să-mi facă găuri prin urechi, pentru lanțurile de argint. Zicea că-i singura cale prin care să mă țină sub control. Dacă mă-ntrebi pe mine, a primit ce merita. Minteaa i s-a dus: e gol pe dinăuntru, buganul l-a stors de *animus*. Curând, va veni după carnea și sângele lui. Apoi voi urma eu...

Comandantul Stanton! Era distrus, de nerecunoscut.

Gândul mi se îndreptă încă o dată spre Alice. Bine făcuse văduvind-o pe Lizzie de caiet: poate că asta

schimbasesse totul. Nu știam exact ce anume spera Alice să obțină, însă odinioară ea făcuse un pact cu Urgia, un demon încă și mai puternic decât buganul. Asta aproape că o dusesse la pieire, însă izbutise să-l controleze o vreme. Cu ajutorul caietului șamanului și al grimoarelor, n-ar fi putut să facă și acum același lucru?

Mă simțeam slăbit de foame și de sete, însă mai rea decât toate acestea era teroarea crescândă din interiorul meu, pe care mă străduiam s-o țin în frâu. Dacă Alice nu mă ajuta, forța vitală îmi va fi curând absorbită. Măcar atunci, m-am gândit sumbru, n-aș mai vedea cuțitele lui Lizzie retezându-mi falangele degetelor mari. Era cumplit ca viața mea să depindă de amestecul lui Alice în astfel de puteri ale Întunericului, însă îmi dădu o oarecare speranță. Abia apoi îmi trecu din nou prin minte că era posibil ca și Alice să fi fost capturată...

Nu aveam mâinile legate, așa că am putut să-mi cercetez buzunarele, pe care le-am găsit încă pline cu sare și cu pilitură de fier; nici măcar lanțul de argint nu-mi fusese luat. Poate că Osoasa Lizzie nu suporta să-l atingă. Sau poate că de-acum, pe deplin încrezătoare în puterile ei, nici nu-i mai păsa. Și cheia mea specială era tot acolo. Putea să deschidă aproape orice încuietoare, însă atunci când am încercat-o la cătușele

mele, nici măcar n-am putut s-o strecor în gaură. Brusca văpaie de speranță mi se stinse la fel de iute pe cât se aprinsese.

Trecu cel puțin o oră până să epuizez toate posibilitățile: toate lucrurile care ar fi putut să-mi dea vreo speranță de evadare sau de salvare. În cele din urmă, gândul mi se îndreptă spre Vraci. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se trezească și să-și dea seama ce se petrecuse. Numai că el fusese neputincios în fața lui Lizzie. Adevărul era că aveam mai multă încredere în Alice.

Din când în când, Stanton scotea câte un geamăt, de parcă l-ar fi durut ceva, însă acum numai trupul lui era cel care se văita, printr-un gest reflex. Minteaa îi dispăruse de mult, carnea și oasele fiindu-i acum doar o carcasă goală. Poate că și sufletul îi plecase.

Deodată, am auzit un sunet nou, unul care mă făcu să mă cutremur de frică. Cineva sau ceva se mișca prin tunel, îndreptându-se spre noi.

Tremuram, în timp ce pământul se revărsa peste lespezi. Apoi își făcu apariția imensul cap păros al buganului. Ochii lui mari și apropiați se zgâiră pe rând la fiecare dintre noi, iar botul lui umed adulmecă aerul înainte de a pătrunde cu totul în celulă. Numai că nu

venise singur. Altcineva se târî afară din tunel în urma lui, o arătare murdară, cu veșminte înnămolite și părul năclăit de noroi. Era o femeie care arăta de toată mila. Abia când se ridică în picioare și i-am zărit pantofii ascuțiți și ochii sălbatici și furioși, am recunoscut-o pe Lizzie. Diadema era încă la locul ei, însă aproape că nu se mai zărea sub crusta de noroi care-i acoperea părul.

Vrăjitoarea nici nu mă luă în seamă, ducându-se să-l privească pe Daniel Stanton. Îngenunche în fața lui, iar eu am observat că avea un cuțit în mână. M-am uitat în altă parte când începu să-i reteze falangele degetelor mari. Stanton scoase un urlat de parcă ar fi fost în agonie și m-am chinuit să-mi reamintesc că nu era decât o reacție a trupului; mintea nu-i mai era prezentă, ca să resimtă durerea.

Apoi Lizzie veni să se ghemuiască în fața mea. Îmi zâmbi, cu mâinile pline de sânge strângând în continuare cuțitul, iar în ochi i se citea răutatea.

— Următorul ești tu, băiete. În clipa de față, am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot căpăta. Oasele unui al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu pot să schimbe toată situația.

Trebuia să gândesc foarte repede.

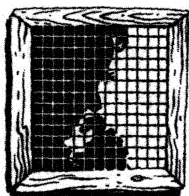
— Am crezut că-ți doreai să fii regină, i-am zis, încercând să-i distrag atenția în timp ce-mi strecuram mâinile în buzunare și înșfăcam pumni întregi de sare și de pilitură de fier. Am crezut că voiai să domnești peste insula asta. Ce s-a întâmplat cu tine?

Auzindu-mă, Lizzie păru năucită și o expresie de suferință și de nedumerire îi apăru pe chip. Deodată, puteam s-o văd în ea pe Alice: fata care fusese odinioară, înainte să devină vrăjitoare. Apoi fața i se schimonosi într-un rânjet, iar ea se aplecă mai aproape de mine, învăluindu-mă cu răsufierea ei urât mirositoare.

— Aici există putere, băiete, putere mai presus de cele mai frumoase visuri ale mele, o putere care mi-ar oferi lumea întreagă, dac-aș vrea-o. Dar toate la vremea lor. Dacă vreau să domnesc peste ceea ce e sus, trebuie să pun stăpânire pe ce e jos, în grotă. O să-mi ia timp, dar o să merite cu prisosință. Iar oasele tale o să-mi fie de ajutor...

CAPITOLUL 26 CORUPT DE ÎNTUNERIC

Pentru o clipă, am crezut că avea de gând să-mi reteze oasele pe loc, așa că mi-am încordat brațele, pregătindu-mă s-o învăluiesc într-un nor de sare și de pilitură de fier. În loc de asta, ea vârî cuțitul înapoi în teaca de la cingătoare și se ridică.

— O să-l las mai întâi pe bugan să-și ia ce vrea, zise, întorcându-se cu spatele și îndreptându-se spre tunel.

M-am destins, expirând încet. Chiar și azvârlind asupra ei sarea și pilitura de fier, tot înlănțuit așa fi rămas și așa fi fost la cheremul buganului. Vrăjitoarea și-ar fi revenit cât de curând.

Lizzie dispăru în tunel, însă buganul mai avea o treabă de terminat. I-am văzut gura căscându-se larg și scoțând la iveală ascuțiții dinți triunghiulari. Și-i înfipse adânc în gâtul lui Daniel Stanton și-i bău sângele cu poftă. După ce-l secătui, începu să-i sfărtece carnea. Mi-am astupat urechile, ca să înăbuș acele sunete de sfâșiere, însă apoi începu să-i ronțăie oasele. Am crezut că nu se va sfârși niciodată, dar, sătul în cele din urmă, buganul plecă, lipăind pe lespezi și lăsând în urmă amprente de tălpile însângerate. Se cățăără la loc în tunel și dispăru în scurt timp.

Cât avea să mai treacă până când se va întoarce după mine, în forma spirituală? m-am întrebat îngrozit.

N-am avut prea mult de așteptat. După câteva clipe, ceva prinse să-mi şușotească înăuntrul capului, iar inima porni să-mi bată nebunește, înfricoșată. La început, sunetul era prea slab ca să-l aud, însă treptat am putut să deslușesc cuvinte izolate, ca *putrezit*, *sânge* și *viermi*. Apoi am cunoscut o senzație la care nu mă așteptasem — nimeni nu descriesese vreodată așa ceva. Era ca și cum un nor întunecat ar fi coborât dinspre tavan și m-ar fi acoperit, ca o pătură groasă și rece. Îndepărtatul sunet al apei ce picura se stinse; chiar mai rea decât pierderea

auzului era însă rapidă slăbire a vederii. Nu mai puteam să zăresc torțele; totul se întuneca. Eram orb.

Inima îmi bubuia în piept, bătând din ce în ce mai greoi. Am început să tremur de frig, în timp ce buganul îmi absorbea încet energia din trup, răpindu-mi forța vitală. Șoaptele se auziră mai tare. Încă nu puteam să înțeleg cuvintele, însă imagini dureroase din trecut începeau să mi se alcătuiască în cap, ca și cum aș fi fost prezent în realitate la acele scene.

Eram pe o potecă de munte. Era seară, iar lumina începea să slăbească. Auzeam o femeie plângând și voci ridicându-se mânioase. Aveam impresia că alunec mai degrabă decât că merg și că nu eram deloc stăpân pe direcția în care mă îndreptam. În fața mea se ivi un ciot de stâncă, precum un uriaș colț de șobolan; în jurul lui se afla un grup de persoane, printre ele numărându-se și una dintre vechile dușmance ale mamei, vrăjitoarea Wurmalde. Am auzit o serie de lovituri grele, ritmate, apoi am văzut pe cineva cu un baros. Fiecare lovitură era însoțită de câte un țipăt de durere.

Suferința făcu să mi se strângă inima. Știam precis unde eram și ce se petrecea. Eram martor la momentul în care dușmancele mamei îi pironiseră mâna stângă de o stâncă. Sângele îi picura de-a lungul brațului,

scurgându-se pe iarbă. De îndată ce-i bătură mâna în cuie, îi legară trupul gol cu lanțul de argint, înfășurându-l în jurul stâncii. Am zărit-o tresărind de durere, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Peste trei zile o să ne întoarcem, am auzit-o zicând pe Wurmalde, cu glasul plin de cruzime și de răutate, iar atunci o să-ți scoatem inima din piept.

O lăsară acolo, să aștepte singură, în întuneric, răsăritul soarelui din mare, soarele care avea să-i ardă trupul și să i-l umple de bășici.

Aș fi vrut să stau cu mama. Aș fi vrut s-o alin, să-i spun că totul va fi bine. Că tatăl meu avea s-o găsească a doua zi dimineață și s-o apere de soare cu cămașa și cu umbra lui, după care se vor căsători și vor avea șapte fii. Că va fi fericită...

Dar nu puteam să mă mișc și, încă o dată, m-am pomenit cufundat într-o beznă totală.

Cât ai clipi, viața mamei se și sfârși, iar acum eram martor la ultimele ei clipe. Mă aflam iar în Ord, urmărindu-i lupta cu Ordeen. Am văzut-o pe mama năpustindu-se să atace, cu aripile ei cu pene albe de lamia făcând-o să semene mai degrabă a înger decât a insectă. Am văzut-o în încleștarea cu adversara ei ce avea înfățișare de salamandră. Îmi ceruse să plec și o ascultasem,

salvându-mă din Ord împreună cu ceilalți, în afară de Bill Arkwright. Zărisem de la distanță distrugerea citadelii, cu turnurile prăbușindu-se când fu trasă înapoi prin portalul de foc, în întunecimea de dincolo, ducând-o cu ele pe biata mama, ca și pe Bill.

Dar iată-mă acolo, foarte aproape, privind cum îi ard penele, auzindu-i urletele de suferință, în timp ce-o ținea pe Ordeen în încheștarea morții.

Flăcările erau acum pretutindeni în jurul meu, făcându-mă să simt o durere fizică. Văpăile îmi pârjoleau propria carne, dar mai rău decât atât era că puteam să văd carnea mamei umflându-se de bășici și arzând și să-i aud lungile urlete de suferință, în timp ce pierea în chinuri.

Din nou, m-am pomenit cufundat în beznă.

Deodată, se făcu din nou lumină și am văzut că stăteam în bucătărie, la fermă. De sus, auzeam zgomote de încăierare. Următorul lucru pe care-l știu este că mă aflam deja în capul scării. Trei bărbați îl țineau pe fratele meu Jack. Unul dintre ei îl lovea, împroșcând cu sângele lui pereții și scândurile dușumelei. Eram martor la ceea ce se petrecuse atunci când vrăjitoarele atacaseră ferma. Urmăriseră să pună mâna pe cuferele mamei, însă ea protejase încăperea în care se găseau împotriva

Întunericului, așa că nu izbutiseră să intre în ea. Îl obligaseră pe Jack să se ducă și să le scoată afară.

El urla acum de groază și de durere, însă eu n-aveam cum să-l ajut. Nu eram decât o prezență nevăzută și mută, silită să fie martoră la chinurile lui.

Și așa mai departe. Bugarul mă forță să retrăiesc toate amintirile chinuitoare din ultimii câțiva ani. Mi-am coborât din nou privirea spre mormântul tatei și am simțit iar durerea pierderii lui. Ratasem până și înmormântarea. Am asistat iar și iar la scenele acestea dure-roase. Era ca un vârtej al suferinței: mă întorceam mereu în aceleași puncte ale vieții mele și nu puteam să fac nimic ca să le schimb.

Din nou, beznă; eram amorțit și din ce în ce mai înfrigorat, pe măsură ce forța vitală îmi era extrasă. Mă simțeam tot mai aproape de moarte.

Deodată... ceva nou. Am auzit o voce.

Întărește-te sau n-o să scapi cu viață. N-o să fie de ajuns dacă faci doar ce-ți spune Moș Gregory. O să mori la fel ca toți ceilalți!

Era vocea lui Alice. Îmi spusese aceste cuvinte atunci când o împiedicaseră să-o ardă pe bătrâna Mamă Malkin. Asta mi se păruse ceva mult prea oribil. Pur și simplu nu fusesem în stare de așa ceva.

Trebuie să fii pe potriva Întunericului, Tom. Înfruntă-l pe bugan. Poți să faci asta! Poți să faci ceea ce trebuie făcut!

În clipa în care Alice îmi strigă aceste cuvinte, am avut o altă viziune: un alt fragment din viața mea. După primele săptămâni de ucenicie la Vraci, mă întorsesem la fermă. Mama Malkin apăruse acolo, ca un mort viu, moale și mlădioasă, apoi se infiltrase în trupul lui Rât, măcelarul de porci, posedându-l, manevrându-i corpul, dirijându-i fiecare gest. Acum ținea un cuțit la gâtul lui Jack și al pruncului lui Ellie, Mary.

Am retrăit acele momente îngrozitoare, când credeam că bebelușul o să fie asasinat, fiecare secundă de suferință și de oroare. Alice alergă și-l izbi cu putere, pantoful ei ascuțit îngropându-i-se atât de adânc în burtă, încât nu se mai zărea din el decât tocul. Cu inima cât un purice, l-am văzut scăpând-o din mâini pe micuța Mary. Înainte ca ea să se izbească de podea, Alice o prinse și o duse de acolo, la loc sigur. Acum era rândul meu: am azvârlit în el cu sare și pilitură de fier. Cu capul învăluit într-un nor din acel amestec, se prăbuși fără simțire la picioarele mele.

Totul se întâmpla din nou. Rât zăcea inconștient pe jos, cu ochii dați peste cap și șorțul pătat de sângele porcilor proaspăt măcelăriți. Am privit cum Mama Malkin

se târăște afară, ieșindu-i prin ureche și prinzând din nou formă. Se micșorase la o treime din fostele ei dimensiuni, iar rochia i se târa pe podea. Începu să se îndepărteze.

Eram plin de furie — o mânie îngrozitoare pentru tot ceea ce fusesem forțat să revăd încă o dată și încă o dată. Înainte, o lăsasem pe vrăjitoare să plece. Alice fugise după ea cu un fier încins, dar eu o prinsesem și-o trăseseam înapoi. Mi se părea prea îngrozitor s-o ardă pe Mama Malkin. Nu puteam să permit așa ceva. Dar acum furia mă transformase. Ca și înainte, am prins-o pe Alice când trecu în fugă pe lângă mine, numai că de data aceasta i-am smuls din mână fierul încins și am alergat după Mama Malkin prin ogradă.

Fără să șovăi, i-am dat foc la tivul rochiei. Se aprinse pe dată. Câteva clipe mai târziu, vrăjitoarea ardea, țipând ascuțit în timp ce flăcările o mistuiau. Era o faptă cumplită, dar nu-mi păsa. Trebuia să mă întăresc dacă voiam să scap cu viață, să devin vraciul care fusesem hărăzit să fiu. Apoi, am auzit pe cineva vorbind. Acum nu mai era o șoaptă. Vocea era puternică și stăruitoare.

— Există Întuneric și în mine! striga ea. Pot să fiu pe potriva a *orice* ai face. Eu sunt vânătorul, nu vânatul!

Abia treptat mi-am dat seama că eu eram cel care striga în gura mare. Și am știut și că ceea ce zisesem era

adevărat. Neomul avusese dreptate. Ajunsesem să fiu corupt de Întuneric și, într-adevăr, în sufletul meu exista o așchie de Întuneric. Pentru mine, reprezenta o primejdie, dar și un izvor de tărie. Așa cum îmi prezisese mama, se apropia cu repeziciune ziua în care eu aveam să devin vânătorul. Iar atunci, Întunericul avea să se teamă de mine.

Păru să treacă o veșnicie până să-mi revin, plutind la hotarele conștienței. În cele din urmă, am deschis ochii.

Tremuram, fruntea îmi ardea de febră, iar gâtul îmi era pârjolit. Baganul nu mă storsese de tot: scăpasem cu viață din prima confruntare cu el, însă cât avea să mai treacă până când se va întoarce?

Mă simțeam slăbit și letargic. Nu eram în stare să gândesc limpede. Imagini dureroase mi se învolburau alene prin minte, ca un vârtej care mă absorbea în jos, în întunecata, fremătătoarea lui spirală. Abia atunci am auzit o voce din dreapta mea.

— Tu ești norocosul, îmi zicea Corn. Pentru tine, o să se sfârșească repede. O să fii mort. Eu o să fiu silit să stau aici, urmărindu-te și așteptându-mi rândul.

Sleit de puteri, am întors capul, să-l privesc pe neom. Era gol de la brâu în sus, dar chiar și în lumina aceea slabă

a torței de deasupra lui puteam să-i observ mușchii puternici, reliefându-se la umeri. Deodată, îmi veni o idee.

— Cătușele de fier îți provoacă dureri? l-am întrebat.
Clătină din cap.

Nu toate creaturile Întunericului erau vulnerabile la fier. Iar Corn, din câte se părea, avea o anumită rezistență față de el. Cu atât mai bine.

— Și-atunci de ce nu te eliberezi din ele? l-am întrebat. Ești destul de puternic cât să poți face asta...

— La ce bun? mă întrebă. Ușa celulei e prea groasă ca să pot trece prin ea.

— Îndată ce-ai făcut-o, mă eliberezi și pe mine. Pe urmă, putem să ne aventurăm împreună prin tuneluri. Am arme împotriva a orice ne-ar putea amenința: sare, pilitură de fier și lanțul meu de argint. E mai bine decât să ne așteptăm moartea aici.

— Să te eliberez? De ce m-aș încrede în tine? Tu mi-ești dușman!

— Deocamdată avem nevoie unul de celălalt, i-am zis. Împreună am fi mai puternici. De îndată ce vom fi liberi, vom merge fiecare pe drumul lui.

Pentru un timp îndelungat, domni tăcerea. Corn îmi cântărea în minte propunerea. Apoi am auzit un geamăt prelung. Abia când sunetul se repetă mi-am dat seama

că era zgomotul produs de efort, nu de durerea fizică sau de suferința mentală. Își rupea lanțurile.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate, iar inima a început să-mi bubuie. Dintr-odată, eram plin de speranță.

Corn se ridică și se apropie de locul în care eram ținut în lanțuri. Îi simțeam mirosul de sudoare stătută și râncezeala unei duhori animalice. Însă nu și vreun fior rece; niciun avertisment cum că aș fi în preajma a ceva venit din Întuneric. Corn era mai aproape de a fi uman decât părea. Oricum, trebuia să fiu prudent. În ciuda pactului nostru fragil, eram inamici firești.

Fără să șovăie, Corn întinse mâna și-mi apucă lanțul aproape de inelul de fier fixat în perete. Gemu din nou în timp ce mușchii i se încordau, apoi trase de el, făcând ca zalele să se întindă, apoi să plesnească. Eliberat la un capăt, nu mi-au trebuit decât câteva clipe până să-mi desfășor restul lanțului de pe picioare.

— Nu ești orb? l-am întrebat, mirându-mă că, deși ochii lui păreau lipsiți de vedere, întinsese mâna drept spre lanț.

— Văd mai bine decât majoritatea, dar nu cu aștia! îmi zise, arătând pe rând spre fiecare dintre globii săi oculari lăptoși. Am un al treilea ochi, al spiritului. Cu el, pot să văd lumea, ba chiar și lucruri de dincolo de lume. Pot să văd Întunericul din oameni.

Am sărit în picioare, iar inima a început să-mi bubuie chiar și mai tare. Mă simțeam slăbit și nesigur, dar eram liber! Stăteam față în față. Dușmanul meu din Întuneric îmi era acum aliat temporar. Împreună, cu ajutorul lui Alice, avem o șansă reală împotriva lui Lizzie.

Cutia cu iasca, amnarul și cremenea mi-o lăsasem în sac, însă aveam la mine ciotul de lumânare, așa că l-am ridicat și l-am aprins de la torță. Ducându-l în mâna stângă, am pornit cel dintâi prin tunel, dându-mi deodată seama că s-ar putea să nu fie nevoie să merg prea mult prin tunelurile buganului: îmi amintisem că, de obicei, celulele în care nu se aflau prizonieri aveau ușile întredeschise.

Ajungând la capătul tunelului mai scurt, am cotit la dreapta. După vreo douăzeci de metri, am ajuns la tunelul de acces spre următoarea celulă și am luat-o din nou la dreapta, prin el. În clipa în care am ieșit în celula goală, speranțele mi-au prins aripi: ușa era întredeschisă! Puteam să ajungem la scara care ducea sus, spre turn.

Desigur, asta însemna să trecem prin camera străjerilor. Oare yeomenii se întorseseră după ce fuseseră atacați de păsări? Dacă nu, atunci cine mă cărase din dormitorul lui Lizzie până jos, în temniță?

CAPITOLUL 27

O SĂ-ȚI IAU OASELE ACUM!

Coridoarele erau acum cufundate într-o beznă totală; nimeni nu mai schimbase torțele. Fără lumânarea mea, ne-ar fi fost greu să ne găsim drumul.

Nu ajunseserăm departe când am simțit acea răcoare specială care-mi dădea de știre că prin apropiere se afla o creatură a Întunericului. M-am oprit și l-am auzit pe Corn șuierând. O simțise și el. Se auzea un fel de pocnet, de pârâit, drept în fața noastră, urmat apoi de un mârâit adânc, amenințător. Ceva se apropia de noi. Am ridicat ciotul de lumânare și am observat un loc la baza peretelui unde lumina părea să nu ajungă: o umbră mai întunecată decât restul. Se mișca spre noi și începea să crească.

Ce să fi fost? Nu mai întâlnisem niciodată ceva care să-i semene. Mârâitul se auzi din nou, mai adânc și mult mai amenințător. Era cine știe ce entitate din Întuneric, atrasă aici de intervenția lui Lizzie.

Trebuia să acționez; și încă repede. I-am întins grăbit lumânarea lui Corn, înfundându-mi apoi mâinile în buzunarele pantalonilor și umplându-le cu substanțele care așteptau să fie întrebuițate: sare în mâna dreaptă și pilitură de fier în cea stângă. Le-am azvârlit pe amândouă drept în umbra aceea amenințătoare. O învălură ca un nor. Deodată, se auzi un țipăt de agonie și, în câteva clipe, doar sarea și pilitura de fier mai zăceau împrăștiate pe lespezi. Ceea ce ne amenințase adineauri nu mai era. Ori fugise agonizând, ori fusese nimicit. Dar era posibil să ne aștepte și alte primejdii asemănătoare în drumul nostru.

Mi-am ridicat privirea, temător. Oare zgomotul acela i-o fi alarmat pe cei din camera străjerilor? Țipătul nu sunase a unul omenesc. Dar poate că un astfel de sunet mai degrabă ar fi îndemnat pe oricine s-ar fi aflat acolo să fugă, nu să coboare în beznă, să afle ce s-a întâmplat.

Acum, Corn preluă conducerea. Am trecut prin acea parte a tunelului aflată sub șanțul de apărare, unde apa se prelingea pe pereți și picura din tavan, apoi ne-am

îndreptat spre scară. Am început să urcăm, oprindu-ne din timp în timp să ascultăm. Când, în cele din urmă, am ajuns la camera străjerilor, ne-am lipit urechile de ușă, dar nu am auzit niciun sunet dinăuntru.

Corn îmi înmână lumânarea, apoi împinse ușa. Camera era goală. Pe masa mai îndepărtată erau câteva carafe cu apă, așa că am înhățat una și am băut câteva înghițituri desperate, după care am luat o coajă de pâine veche, pe care am înmuiat-o în apă înainte s-o înghit. Corpul meu simțea o nevoie urgentă de energie, care s-o înlocuiască pe cea furată de bugan. După ce-am terminat, neomul se apropie, oprindu-se în fața mea.

— Ar trebui s-o atacăm pe vrăjitoare imediat, mârâi el.

— Cred c-ar fi mai bine s-o căutăm întâi pe Alice, i-am zis. Ea o să ne poată ajuta.

Corn mă aprobă printr-o înclinare a capului, așa că am plecat împreună din camera străjerilor și ne-am continuat urcușul.

Am găsit-o pe Lizzie așezată pe tron, cu o expresie înfumurată pe chip. Era evident că știa despre evadarea noastră și așteptase să venim la ea. Eram ca două muște prinse în plasă și gonind întruna în cerc: nici măcar nu scăpasem din pânza ei de păianjen.

Atunci am observat corpul unui yeoman în spatele tronului, ca și sângele de pe buzele lui Lizzie. Trebuie să fi fost cel care mă cărase până jos, în temniță. Îl ucisese și-i băuse sângele. Deși era în principiu o vrăjitoare de oase, lui Lizzie îi plăcea și sângele omenesc. Îl prefera pe cel al copiilor, însă ar fi băut și de la un adult, dacă era îndeajuns de însetată.

În timp ce mergeam de-a lungul covorului, împreună cu Corn, mi-am pregătit lanțul, întrebându-mă dacă mai aveam forța necesară ca s-o leg și de data asta. Dar, înainte s-o pot ataca, Lizzie țâșni în picioare și-i aruncă o privire furioasă lui Corn. Avea o înfățișare sălbatică, aproape dementă, iar un amestec de sânge și de salivă i se scurgea din gură, îmbibându-i noroiul de pe bărbie.

— *Tu* mi-ai ieșit în cale de prea multe ori. Aveai hărăzită o moarte înceată și chinuitoare, dar acum o să mori repede! țipă ea, înălțându-și mâna stângă, cu palma spre Corn și degetele larg răsfireate. Apoi le strânse în pumn, ca și cum ar fi zdrobit ceva, bombănind un descântec în Graiul Vechi.

Neomul scoase un răcnet și-și îngropă fața în mâini. Spre groaza mea, vedeam cum capul începe să i se fărâmițeze și să se prăbușească în sine însuși, perforându-se și împrôșcând jeturi de sânge. Se prăvăli alături de mine ca un sac plin cu pietre, urletul său strident de

agonie lăsând locul unui ultim icnet, iar apoi tăcerii. Capul îi fusese prefăcut într-un terci însângerat.

M-am străduit să nu-mi vărs conținutul stomacului, iar genunchii au început să-mi tremure.

— Și-acum spune, unde-i fata aia a mea? ceru Lizzie, încruntându-se.

Îmi venea greu să cred că n-o descoperise pe Alice. Unde putea să fie? Am tras aer adânc în piept, încercând să mă liniștesc, apoi am ridicat din umeri.

— Nu știi. Am venit aici s-o caut, i-am răspuns.

Lizzie scoase un cuțit ascuțit dintre faldurile rochiei.

— Baganul va trebui să se descurce și fără, de data asta, zise ea. Mi-ai făcut destule probleme, așa că o să-ți iau oasele acum! *Vino încoace!*

Împotriva voinței mele, m-am pomenit îndreptându-mă spre ea. Am încercat să-mi scot lanțul de argint din buzunarul pelerinei, însă brațul îmi era paralizat! Am început să transpir și să tremur de frică. Am inspirat adânc, ca să mă calmez, însă picioarele nu mă mai ascultau. Am mai făcut un pas, apoi altul, până când am ajuns într-atât de aproape de vrăjitoare, încât îi simțeam căldura răsuflării ei urât mirositoare pe față. Mi-a venit iar să vărs.

Lizzie mă apucă de brațul stâng cu mâna ei dreaptă și mi-l ridică în fața ochilor.

— Privește-ți degetul ăsta mare pentru ultima dată, băiete. Curând, o să clocotească și-o să bolborosească în cazan!

Oare asta să fi fost tot? Aveam să mor acolo, după toate prin care trecusem?

Cu mâna ei stângă, vrăjitoarea își coborî cuțitul spre degetul meu mare. Am încercat să mă smulg din strânsoarea ei, însă eram neputincios. Am tresărit, așteptând să simt o durere violentă. Dar tăișul nu mai ajunsese să-mi atingă pielea. În schimb, torțele pâlپairă și se stinseră, în locul lor apărând o lumină tremurătoare. Deodată, spre deplina mea uluire, Alice era acolo, ținând în mână unul dintre grimoarele șamanului.

Dintr-odată, am observat licărirea specifică unei apariții: nu era Alice în carne și oase, ci spiritul ei. Și-l proiectase acolo de altundeva. Deodată, mă simțeam din nou plin de speranță. Să fi fost acesta rezultatul faptului că studiasse cărțile șamanului?

— Dacă te atingi de Tom, nu mai pui niciodată mâna pe asta! o preveni imaginea pâlپaitoare a lui Alice. I-am luat caietul lui Barrule și l-am studiat. Am aflat că lucrurile cu adevărat folositoare sunt în grimoarul ăsta!

— Trebuia să-mi dau seama că pui tu ceva la cale, fato, mârâi Lizzie.

— Scrie aici cum să extragi energia direct din tainiță, dar a notat asta cifrat. Trebuie să pui cap la cap bucățele din pagini diferite și să legi descântecul între ele, zise Alice. Fără cartea asta și fără cunoștințele mele, n-o să știi niciodată ce e de făcut. Poți să studiezi ani de-a rândul și tot n-o să obții nimic, nu-i așa?

Chipul lui Lizzie se schimonosi de furie, însă nu-i răspunse.

— Dacă vrei cartea asta și ce știi eu, vino să le iei. Sunt jos, în camera lungă în care lordul Barrule și amicii lui pariori își organizau distracțiile și jocurile. Ia-l cu tine pe Tom, dar să nu-ndrăznești să te atingi de un fir de păr de-al lui, că nu mai pui tu mâinile murdare pe asta, zise Alice, ridicând cartea spre mama ei.

Apoi dispăru, iar torțele se aprinseră la loc.

Lizzie se întoarse spre mine.

— Se pare c-o să mai trăiești un pic, băiete! Cel puțin până pun eu mâna pe cartea aia...

Ținându-mă strâns de braț și stând cu cuțitul pregătit, Lizzie mă trase în jos pe scările castelului, prin camera străjerilor și de-a lungul coridoarelor subterane. Când treceam pe lângă celule, am observat că toate ușile erau acum închise, de parcă ar fi fost prizonieri înăuntru.

Încăperea cea lungă era aproape cu totul în beznă: doar vreo două torțe pâlpâiau în suporturile lor ruginite de pe pereți. Lordul Barrule zăcea încă pe podeaua de piatră, iar locul acela duhnea a moarte mai puternic decât oricând.

Alice își făcu apariția, ieșind dintre umbre și oprindu-se în fața lui Lizzie. Ținea grimoarul în mâna stângă și toiagul meu în dreapta.

— Lasă-l pe Tom să plece și-o să-ți spun ce știi și-o să-ți dau cartea, rosti ea calm, schițând un zâmbet.

Lizzie mă împinse cu brutalitate spre ea.

— Dă-mi cartea și începe să vorbești! Grăbește-te! Răbdarea mi-e pe sfârșite! se răsti ea.

— Bucură-te de carte, zise Alice, azvârlind-o spre ea.

Lizzie se întinse s-o prindă, însă înainte ca degetele-i s-o atingă, cartea fu cuprinsă de flăcări, cu un șuier zgomotos. Lizzie tresări, iar grimoarul căzu la picioarele ei, cu foile încrețindu-se și înnegrindu-se.

Fața îi era acum întunecată precum norii de furtună, însă Alice zâmbea, cu o privire triumfătoare. Vrăjitoarea își arcui spinarea, întinse un deget spre Alice și murmură câteva cuvinte în Graiul Vechi. Pentru o clipă, mi-a fost cumplit de frică pentru Alice, dar nu se întâmplă nimic, iar zâmbetul ei deveni și mai larg.

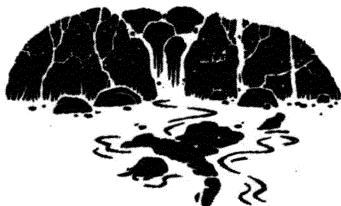
— M-am folosit de tainiță ca să mă apăr, îi zise ea lui Lizzie. Nu poți să-mi faci niciun rău, iar acum, că Tom e lângă mine, nici lui nu poți să-i faci nimic! În schimb, eu pot să-ți fac ție. Provoacă-mă și-o să te fac să suferi rău de tot. Dacă n-ai fi fost mama mea, te-aș fi omorât chiar acum! Dar tu o să îndeplinești întocmai ce-ți spun și asta pe dată. Dă-mi falangele șamanului! Dă-le încoace imediat!

Lizzie începu să tremure și pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Chipul îi era schimonosit de efortul de a se împotrivi ordinului dat de Alice, însă nu avea destulă putere. Mi-am amintit cum ne controlase, însă rolurile se inversaseră. Acum, ea era silită să-i facă pe plac lui Alice, să-și vâre mâna în buzunarul rochiei și să scoată de-acolo oasele pe care le retezase din trupul fără viață al lordului Barrule. Erau albe acum, oase curate, carnea fiind desprinsă atunci când le fiersese în clocot, ca parte a ritualului prin care le făcea să-și capete deplina putere.

Alice întinse mâna să le primească și Lizzie se strădui încă o dată să i se împotrivească, întregul corp tremurându-i de efort, dar până la urmă, icnind, le lăsă să cadă în palma fetei.

Apoi, scoțând un țipăt ascuțit, vrăjitoarea fugi spre tunelul subteran și porni de-a bușilea prin el.

CAPITOLUL
28
BUGANUL

Trebuie să ne ducem după ea, Alice! am zis, îndreptându-mă spre gura tunelului. Nu putem s-o lăsăm să scape. E de datoria mea s-o leg.

Alice clătină din cap.

— Îmi pare rău că am lăsat-o să plece, Tom. Puteam s-o omor, dar, în ciuda a ceea ce am zis, nu m-am simțit îndeajuns de tare pentru asta. La urma urmei, e mama mea. Ce fată și-ar omorî propria mamă...? Oricum, n-am fi în siguranță dac-am urmări-o acum prin tuneluri, continuă ea. Chiar dacă adineauri eu am fost mai puternică, Lizzie încă îl are sub stăpânirea ei pe bugan. O să poată găsi o cale de ieșire la suprafață, însă

n-are cum să se întoarcă în castel. Am încuiat toate ușile celulelor, asta am făcut, ca să fiu sigură că nu poate face cale-ntoarsă. O să încui și ușa de la camera asta, zise, arătându-mi o cheie.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem în locul în care ne așteaptă Adriana și Simon și să încercăm să-i tăiem calea.

Alice încuviință, însă în ochii ei citeam teama.

— Care-i problema? am întrebat-o.

— Cu cât ne îndepărtăm mai mult de castelul Greeba, cu atât o să fiu mai puțin în stare să trag din energia tainței. După câțiva kilometri, n-o să fiu decât eu însămi împotriva lui Lizzie, iar ea sigur va fi mai puternică.

— Cu atât mai mult trebuie să o înfruntăm înainte să ajungă prea departe, am insistat.

Am ieșit în grabă din castel; era pustiu, așa că ne-am îndreptat direct spre Adriana și Simon. Ne așteptau încă la marginea pădurii, așa că le-am explicat la repezeală ce se întâmplase și am pornit spre capelă, privind cu atenție, să vedem dacă nu cumva apare Lizzie.

Însă am așteptat zadarnic. După două ore, încă nu zărisem nici urmă de vrăjitoare și am început să ne simțim descurajați. Oare reușise deja să scape?

— Nu poți s-o adulmeci, Alice? am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

— A mai fost pe-aici, așa că duhoarea i se simte peste tot. Nu pot să-mi dau seama unde-i mirosul proaspăt, fiindcă e prea mult.

Tocmai atunci, în timp ce lumina începea să scadă, am văzut o siluetă venind din depărtare, iar inima mi s-a făcut cât un purice. Urma să aibă loc o răfuială, nu glumă.

Era Vraciul și, în timp ce se apropia, îl vedeam cum se încruntă.

Adriana fu cea care vorbi prima. Făcu un pas înainte, punându-se între el și noi.

— A fost ideea mea, zise. Trebuia să încercăm să terminăm cu Lizzie. Știam că n-o să fii de acord nici în ruptul capului. E doar vina mea.

Vraciul încuviință.

— Da, rosti el supărat, mi-ai lăsat un gust amar în mai multe privințe. Dar ne vom ocupa de asta mai târziu.

Se întoarse spre mine, cu o expresie neînduplecată.

— Trebuie să trecem la lucruri concrete: povestește-mi ce s-a întâmplat și nu zăbovi o clipă...

După ce am încheiat, magistrul meu clătină din cap.

— Proastă treabă. Trebuie s-o urmărim pe vrăjitoare și să terminăm cu ea o dată pentru totdeauna. Dar acum,

că a plecat și nu mai are acces la energia de aici, prioritatea noastră este buganul. M-am tot gândit: dacă vom putea să-l distrugem, până la urmă tunelurile se vor prăbuși, iar grotă, cu tainița aceea de energie, va fi îngropată. Asta îi va împiedica pe slujitorii Întunericului s-o viziteze sub forma lor spirituală. Nu vor mai putea să se adape direct din ea. Iar asta te include și pe tine, fato! adăugă, întorcându-se spre Alice. Ar încheia cu toți.

— Nu e corect! Aș fi fost mort dacă n-ar fi făcut Alice toate astea, am strigat eu.

— Dar s-a folosit de magia neagră... și nu pentru prima oară, după cum știi bine. Dar nu vom vorbi acum despre asta. Vom merge direct în capelă: în centrul domeniului buganului. Acolo, ne va simți prezența și ne va ataca.

— Dar câinii... ei nu ne-ar putea ajuta? mi-am întrebat magistrul.

— N-avem timp acum pentru așa ceva, băiete. I-am lăsat la moară, iar de creatura aceasta va trebui să ne ocupăm noi.

Vraciul se întoarse cu spatele și începu să se îndepărteze. Alice și cu mine ne-am grăbit să-l urmăm, iar Adriana și Simon ne urmară îndeaproape. Deodată, magistrul meu se răsuci pe călcâie, cu fața spre ei.

— Asta este o problemă a vracilor, spuse el, ridicându-și brațul. O treabă periculoasă, numai pentru mine și pentru băiat. Cel mai bine ar fi să așteptați aici până când vom termina cu demonul. Și mă refer și la tine! adăugă, privind-o chiorâș pe Alice.

Ea deschise gura să protesteze, însă până la urmă doar clătină din cap. Nu puteai să-l contrazici pe Moș Gregory după tot ceea ce abia se întâmplase.

Prin urmare, magistrul meu și cu mine ne-am îndreptat direct spre capelă. În ciuda dorinței exprimate de Vraci, eu speram ca Alice să nu fie mult în urma noastră. Nu-și putea permite să stea la distanță de urciorul cu sânge. Am ajuns la ruine și am așteptat printre copaci, având sub ochi zidurile acelea năruite, din piatră întunecată. Trecură minute în șir, dar nu se întâmplă nimic; Lizzie probabil că ajungea tot mai departe cu fiecare clipă care se scurgea, îmi ziceam în sinea mea.

Era o noapte rece, senină, iar aerul era proaspăt, iarba fiind acoperită de chiciură. O jumătate de lună palidă arunca umbre pe pământ. Din când în când țipa câte o bufniță, dar în rest domnea tăcerea; nu se simțea nici măcar o adiere de vânt.

— De ce nu atacă buganul? am întrebat.

— Se află prin preajmă — îl simt în oase —, dar nu se arată, îmi răspunse Vraciul. Cel mai probabil, este pe panta aceea de lângă marginea apei — un loc pe care trebuie să-l evităm. Pe pământul acela mlăștinos, va lua forma de omidee, iar omideele sunt greu de omorât. Dar avem de ales? Hai să terminăm odată!

Mi-am urmat magistrul spre panta aceea. Strângeam cu nervozitate toiagul în mână. Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să înfrunt din nou o omidee. Mi-am amintit de felul în care obișnuiau să scuipe venin și să smulgă un braț sau un picior dintr-o singură mușcătură, cu șirurile lor de dinți ascuțiți.

Pe măsură ce coboram, panta devenea tot mai abruptă, iar cizmele noastre lipăiau pe pământul moale. Curând, am constatat că mi-era greu să mă mai țin pe picioare. Dedesubt, murmurul râului se auzea și mai tare, deși încă nu-l puteam zări printre copaci. Aceștia erau mai deși aici, amestecați cu tufișuri și cu lăstari, îngreunându-ne înaintarea și silindu-ne să facem multe ocoluri.

— Împrăștierea! comandă Vraciul. Dacă-i oferim mai multe ținte, îi distragem atenția.

Am procedat întocmai, supunându-mă fără crâcnire și luând-o spre stânga. Aici, magistrul meu era expertul

și, din moment ce înfruntasem deja o omidee, știam că același sfat mi l-ar fi dat și Bill Arkwright; el fusese specialist în privința tuturor creaturilor care viețuiau în mlaștini și în ape.

Ajunsesem acum foarte aproape de malul râului, iar Vraciul era ascuns vederii de tufișuri și de stufărișul înalt, cu toate că-i auzeam încă plescăitul și lipăitul cizmelor.

Atunci am auzit un alt zgomot prin stufăriș: era greoi și umed, de parcă cineva ar fi căzut pe spate și ar fi alunecat pe panta abruptă, spre apă. Dar sunetul se auzea tot mai tare și mai aproape: *urca* panta, drept spre noi. Inima îmi zvâcni de teamă.

Dintr-odată, ceva țâșni din stufăriș drept în față, năpustindu-se spre capul meu. M-am aruncat într-o parte, zărind cu coada ochiului ceea ce se afla deasupra mea înainte să se retragă înapoi în stufăriș. Fusese un trup lunguiet, ondulat, ca al unui șarpe gras, cu ochi mici și firoși și o gură plină de dinți ascuțiți.

Sigur nu era o omidee — cel puțin, nu de tipul celei cu care mă luptasem odată —, iar singurii șerpi pe care-i văzusem vreodată erau din cei mici, de casă, și, mult mai rar, năpârci. Însă acesta era enorm. Sigur era buganul, care luase forma unui șarpe uriaș.

Cuprins de o panică oarbă, m-am chinuit să mă ridic în genunchi. Tocmai la timp. Mă atacă, iar de data aceasta l-am împuns cu toiagul. Sâsâind, se retrase din nou. M-am sculat precaut în picioare și am auzit un zgomot de încăierare în dreapta mea. Apoi Vraciul strigă ceva, nu mi-am dat seama imediat ce anume, dar, când repetă, am înțeles că era un strigăt de avertizare.

— Hidră!

Din ceea ce învățasem de la magistrul meu, îmi dădeam seama că ne aflam într-o încurcătură serioasă. Existau numeroase forme de hidre, unele adevărate, altele doar creaturi fantastice, născocite de povestitori. Cea despre care se vorbea în Bestiarul Vraciului era o creatură numită Scylla, care avea șapte capete. Toate hidrele aveau mai multe capete, iar aceasta ne ataca în același timp și pe mine, și pe magistrul meu.

Încă o dată, am auzit târșâitul acela, iar capul ca de șarpe se repezi spre mine razant cu pământul, dând deoparte stuful și apoi înălțându-se spre gâtul meu. Numai că de data aceasta eram pregătit și mi-am întrebuițat toiagul ca pe o suliță, repezindu-i lama printre dinți, direct în gât, cu toată puterea. Țipă și se zvârcoli, iar sângele îi țâșni într-un jet curbat din gura plină de colți. Se retrase imediat, aproape smulgându-mi toiagul din

mână, însă îl țineam strâns. Capul demonului se îndepărtă lunecând, împrôșcând sânge din gură.

L-am urmat prin stufăriș, spre marginea apei. Ajuns pe malul râului, l-am putut zări pe bugan în lumina lunii. Trupul îi era ascuns sub apă, însă numeroasele capete i se tot înălțau și se zvârcoleau, țâșnind spre mine. Am numărat la repezeală nouă, însă m-am dat bătut, fiindcă se mișcau mult prea repede. Cel aflat mai aproape de mine atârna moale, sângele negru curgându-i din gura căscată și fiind purtat de apă. Era cel pe care tocmai îl străpunsesem. Vraciul ajunsese și el pe mal, împungând furios cu toiagul. Dar capetele erau prea multe, toate urlând și mugind sinistru. Cum am fi putut să ne descurcăm cu ele?

— La mine, băiete! strigă Vraciul, plonjând în curentul puternic al apei. Inima... trebuie să-l străpungem până în inimă! Eu mă ocup de corp, iar tu atacă-i capetele!

M-am aruncat și eu în unde. Apa ne ajungea până la brâu și trebuia să ne chinuim să ne ținem pe picioare. Trupul cenușiu al hidrei ieși pentru scurt timp la suprafață, după care se scufundă la loc. Vederea lui mă umplu de speranță, fiindcă nu părea să aibă solzii aceia duri, protectori, ai unei omidee, ceea ce însemna că era

vulnerabil în fața lamelor noastre. Fără îndoială că demonul își sacrificase această posibilitate de apărare în favoarea celei de a ataca folosindu-și numeroasele capete pline de colți. Continuam să-mi rotesc toiagul într-un arc de cerc, împungând direct orice gură rapace care se apropia prea mult.

Vraciul începu să atace trupul hidrei, înfigându-și adânc toiagul și sprijinindu-se pe el, în timp ce eu asiguram apărarea amândurora împotriva capetelor acelea ca de șarpe, cu dinții lor periculoși.

N-aș putea să spun cât a durat încleștarea aceasta. Tot ce-mi mai amintesc este apa, neagră de sânge, precum și capetele acelea demonice, strălucind argintii în lumina lunii, în timp ce încercau să ne vină de hac. La un moment dat, aproape că mă copleșiră: colții și fălcile lacome erau pretutindeni în jurul meu, iar Vraciul fu nevoit să-și înceteze atacurile asupra trupului și să mă ajute în lupta împotriva capetelor. Dar, deodată, am auzit un strigăt dinspre mal și am văzut-o pe Alice acolo, agitându-și pumnalul și țipând la bugan, încercând să-i abată atenția.

Mai multe capete se năpustiră pe dată spre ea. Mă temeam pentru Alice, însă demonul fusese distras, oferindu-ne ocazia așteptată. Vraciul își reînnoi atacurile

furioase. În doar câteva clipe, lama lui din aliaj de argint găsi inima demonului. Un jet de aer urât mirositor țâșni din ea, după care apa se ridică în fața mea într-un val înalt, făcându-mă să mă scufund, dar strângeam încă în mână toiagul. Câteva secunde mai târziu, m-am ridicat înapoi la suprafață.

În cele din urmă, Vrăciul și cu mine ne-am târât isto-viți pe malul râului. Pe chipul lui Alice se citea ușurarea. Am rămas acolo lângă ea, tremurând și șiroind de apă.

— S-a dus, băiete. N-a mai rămas nici fărâmbă din el, îmi zise Vrăciul, îndoindu-se de șale, sleit de puteri. Iar tu, fato... ai vreodată de gând să faci ce ți se spune?

— Dacă Alice nu ți-ar fi nesocotit ordinul, acum probabil că am fi fost amândoi morți! i-am atras indignat atenția.

Magistrul meu făcu un semn ursuz din cap, dar nu mai comentă. Știa că spusele mele erau adevărate.

— Acum a venit vremea să ne ocupăm de vrăjitoare, murmură el.

CAPITOLUL 29 UNA PENTRU NECAZ

De îndată ce i-am regăsit pe Adriana și pe Simon, Vrăciul nu mai pierdu timpul și începu să caute urmele Osoasei Lizzie.

Știam că este expert în astfel de căutări, dar, neputându-se bizui decât pe lumina lunii, va reuși el oare să-i dea de urmă lui Lizzie, când nici măcar Alice nu izbutea s-o adulmece? L-am urmărit cum se plimbă prin pădure, cercetând-o sistematic, bucățiță după bucățiță. Din când în când, se oprea și îngenunchea, studiind pământul. Poate că nu era nimic de găsit. Poate că Lizzie se ascundea și acum prin tuneluri...

Trecu aproape o oră până când magistrul meu găsi ceva și ne făcu semn să ne apropiem. Erau trei urme de

pași în noroi. Toate proaspete, lăsate de pantofi ascuțiți...

— Nu-s ale mele, asta-i clar, zise Alice. Ditamai lăboaietele, alea ale lui Lizzie. Mult mai mari decât ale mele.

— Așadar, se îndreaptă spre sud-vest, trase concluzia Vrăciul. Într-acolo ar trebui să mergem...

— Aș vrea să știu ceva..., îl întrerupse Alice.

— Ce anume, fato? întrebă nerăbdător Vrăciul. N-avem toată ziua la dispoziție, așa că vorbește!

— Dumneata n-ai de gând s-o legi pe Lizzie... ci s-o omori, nu? spuse ea.

Dar nu era cu adevărat o întrebare. Puteam să-mi dau seama că știa răspunsul și nu părea prea bucuroasă în această privință.

Vrăciul dădu aprobator din cap, cu o înfățișare solemnă.

— N-am de ales, fato. A asasinat prea mulți nevinovați. Nu pot să las o vrăjitoare ca ea să bântuie prin lume; mai ales pe una cu ambițiile ei. Dacă ar fi după ea, întreaga insulă ar fi sub stăpânirea ei întunecată. Și cine știe ce-ar mai putea încerca pe viitor? Cel mai bine ar fi să stai aici până ne întoarcem. La urma urmei, tot mama ta rămâne. Nu-i nevoie să fii și tu acolo. Ai făcut destule,

fato. Du-te înapoi la moară cu Adriana și așteptați să se sfârșească totul.

Însă eu știam că Alice avea să refuze. Eram convins că nu-și dorea să fie martoră la moartea propriei mame, însă dacă rămânea să aștepte acolo, pierdea protecția urciurului cu sânge. Era nevoită să mă însoțească.

— Trebuie să fiu și eu acolo, rosti ea cu voce scăzută, clătinând din cap.

— Și eu merg după Lizzie, îi zise Adriana Vraciului. Ajutorul meu ar putea fi de folos; vii cu noi, Simon?

Simon Sulby încuviință.

— Da, spuse el hotărât. O să ne petrecem restul zilelor împreună, așa că vom face asta tot împreună.

Am mers cât de repede ne stătea în puteri, însă după o jumătate de oră tot nu văzusem vreo urmă de-ale vrăjitoarei; magistrul meu începea să se îngrijoreze.

— Trebuie s-o prindem pe Osoasa Lizzie, băiete, îmi spuse el, și să-i venim de hac o dată pentru totdeauna.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la moară, după câini, i-am propus. I-ar da de urmă foarte repede și ar hăitui-o.

— N-avem timp. Deja are prea mult avans.

Magistrul meu îngenunche și cercetă pământul din preajmă, după care clătină din cap.

— Stați aici. Mă duc să văd dacă pot să-i mai dau de urmă...

Se îndreptă agale spre copaci. Ca și mai devreme, se tot oprea și privea în jos, cercetând pământul, însă acum erau mai mulți nori, iar luna lumina cu întreruperi.

— Poate s-o mai găsească? mă întrebă Adriana.

— E expert în urmăriri, dar acum e într-adevăr greu, i-am răspuns. Vrăjitoarele din Pendle sunt capabile să se învâluie, ascunzându-și urmele prin întrebuițarea magiei negre. Un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu tot le poate întrezări, dar nu e deloc ușor. Dacă nu-i găsește degrabă urmele, ea o să și le șteargă.

Vraciul dispăruse acum din vedere, însă după cinci minute se iți la marginea unui pâlc de copaci și ne făcu semn să venim la el. În clipa în care am ajuns, ne oferî unul dintre rarele sale zâmbete și arătă în jos, spre un petic de noroi din preajma unui trunchi de copac. Acolo erau două urme clare. Din nou, pantofi ascuțiți...

— Măcar direcția ne-a fost confirmată. Tot spre sud-vest se îndreptă, zise el. Fără îndoială, speră să fugă pe mare: să-l constrângă pe vreun sărman pescar s-o ducă spre apus, până în Irlanda.

Ne-am continuat drumul cu și mai mare iuțeală. Vrăjitoarea se îndrepta fie spre Port Erin, fie spre Port St. Mary, unde se găseau corăbii în stare să navigheze spre apus chiar și pe o mare agitată.

Înaintam prin beznă cât puteam de repede când un fulger din depărtare făcu brusc din noapte, zi. Fu urmat de huruitul grav al tunetului, după care vântul începu să-și împrășteze forțele. Se apropia o furtună. Și ce mai furtună! În doar câteva minute, ploaia torențială ne mână să ne căutăm adăpost într-un crâng, în timp ce furia tunetelor și a fulgerelor se revărsa din norii de deasupra.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că Lizzie ne-a trimis furtuna, ca să ne țină la distanță! zise Vrăciul, pe când așteptam să se potolească.

Despărțită de tainița cu energie, era puțin probabil ca ea să mai aibă forța de a dezlănțui o astfel de furtună, însă tot puternică rămânea, după cum aveam să descoperim curând pe pielea noastră.

Furtuna se domolea acum la fel de iute pe cât se stârnise. Norii zoreau spre răsărit și ne-am pomenit deodată scâlțați în lumina lunii.

Tocmai ne pregăteam să părăsim adăpostul copacilor când, în liniștea de după furtună, am auzit o larmă de țipete pițigăiate și un chițait apropiindu-se dinspre apus.

— Șobolani! strigă Simon.

Câteva clipe mai târziu, se dovedi că avusese dreptate. O hoardă de șobolani uriași, fioroși, cu mustăți lungi și cozi șerpuite, apăru în goana mare. Știam că o vrăjitoare poate să cheme șobolanii și să le bea sângele, însă nu auzisem niciodată ca rozătoarele să fie folosite pentru atacarea potrivnicilor. În scurt timp, ne luptam pentru viețile noastre. Împărțeam lovituri cu toiegele în stânga și-n dreapta, izbind pământul ca să-i strivim și smulgându-i disperați pe cei care ni se cățarau pe picioare, mușcând și zgâriind, încercând să ne ajungă la gât și la față.

Am auzit-o pe Alice țipând și m-am întors spre ea. Era acoperită de șobolani. Încerca să-și apere capul, dar era pe cale să piardă bătălia. I-am smuls un șobolan mare de pe creștet, l-am trântit de pământ și l-am strivit cu talpa.

Val după val, trupurile cenușii continuau să ne atace; deodată, o rupseră la fugă, lăsând în urma lor o învâlmășeală de rozătoare moarte și muribunde.

Spre norocul nostru, eram mai mult sleiți decât răniți.

— Asta a fost opera lui Lizzie, am zis eu.

— Da, băiete, nici urmă de îndoială în privința asta, mă aprobă Vraciul. Dar nu putem decât să ghicim de ce s-or fi oprit și-or fi fugit. Poate că Lizzie nu vrea să-și consume prea multă energie. S-ar putea să păstreze ce-i mai rău pentru mai târziu.

În zori, ne-am oprit să ne odihnim timp de vreo două ore. Simon se oferă să stea de strajă câtă vreme noi încercam să furăm un pui de somn. Vraciul fu însă singurul care izbuti să ațipească. Dar nici somnul lui nu dură mult: se trezi gemând și asudând. Lizzie îi vorbise iarăși înăuntrul capului.

Deodată, Adriana începu să tremure. Simon se întoarse neliniștit spre ea, cuprinzând-o cu brațul.

— Ce s-a întâmplat, iubito? o întrebă.

— Am iar senzația aia, mărturisii ea. O presimțire cum că nu mai am mult de zăbovit pe lumea asta.

— Dar la fel te-ai simțit și atunci, înainte să te rostogolească din vârful dealului... și ai scăpat cu viață din butoi, nu? i-am atras eu atenția.

— Da, dar de data asta o simt mai tare ca oricând. Sunt sigură c-o să mor foarte curând.

Având nevoie să ne menținem forțele, am cumpărat pâine și brânză de la o gospodărie. Atunci Adriana se

oferi să-și pună din nou puterile la încercare. Vraciului nu-i plăcea ideea, însă nu avea vreuna mai bună.

Fata își făcu palmele căuș și scoase un țipăt subțire, suierător. În câteva minute, ca răspuns la chemarea ei, o pereche de ulii-păsărești se prăvăli din înaltul cerului, poposindu-i pe umeri. Adriana îi mângâie cu blândețe cu buricul fiecărui deget arătător și le șopti ceva atât de încet, încât, chiar dacă eram aproape, n-m putut desluși ceea ce zisese.

Plecară în zbor, însă se întoarseră în mai puțin de-un ceas. De data aceasta, se rotiră deasupra capetelor noastre, după care țâșniră într-o altă direcție. După ce-și repetară întocmai manevra, Adriana ne arată în direcția spre care zburaseră.

— Au găsit-o, zise ea. Acela-i drumul. Se duce spre Port Erin.

Adriana chiar era o vrăjitoare de păsări: puterile ei magice izbutiseră să-i dea de urmă Osoasei Lizzie.

Nu mult după aceea, Vraciul mai descoperi o urmă de pantof ascuțit în noroi. Eram din nou pe urmele vrăjitoarei. Apoi Alice ne confirmă: putea acum să adulmece prezența mamei sale. În cele din urmă, la asfințit, am zărit-o pe Lizzie în depărtare și, în ciuda faptului că eram istoviți, am grăbit pasul.

Era undeva în fața noastră, în amurgul tot mai întunecat: am mai văzut-o o dată în treacăt, cam la un kilometru înaintea noastră, însă acum se întunecase aproape de tot și o aversă se porni brusc, udându-ne până la piele în cele cinci minute cât dură.

Adriana și Simon alergau alături de mine și de Alice, Vraciul urmându-ne îndeaproape, și, cu fiecare pas, ne apropiam tot mai mult de vrăjitoarea de oase. Foarte curând, am auzit mugetul furios al mării în depărtare, însoțit de izbiturile valurilor în stâncile țărmlui. În sfârșit, se ivi și luna din spatele unui nor, scaldând peisajul într-o lumină argintie, și am văzut-o pe Lizzie la mai puțin de o sută de metri înaintea noastră. Apoi Simon observă ceva pe jos: o pereche de pantofi ascuțiți, zăcând în iarbă. Lizzie și-i azvârlise din picioare, într-o încercare disperată de a mai câștiga viteză.

— Fuge drept spre promontoriu. I-am tăiat calea spre port. Nu mai are unde să se ducă acum, decât în apa sărată! strigă Vraciul.

Avea dreptate. Lizzie alerga drept spre falezele stâncoase. Foarte curând, aveam să ne înfruntăm cu ceea ce-i mai rămăsese din energie. Cât de puternică mai era? Oare noi cinci eram în stare s-o biruim? Nu era deloc sigur, însă trebuia să încercăm.

Atunci se produse dezastrul. Alice alunecă pe iarba udă și căzu, izbindu-se cu putere de pământ. M-am oprit și am ajutat-o să se ridice, dar în clipa în care încercă să-și lase greutatea pe piciorul stâng, acesta se înmuie sub ea, făcând-o să se prăbușească în genunchi. În timp ce trecea în goană pe lângă noi, Vraciul se întoarse să strige la mine.

— Las-o pe fată, băiete! Venim s-o luăm mai târziu. Am nevoie să fii cu mine! Acum!

Și goni mai departe spre stânci, zgomotul pașilor lui pierzându-se în depărtare.

— Da, lasă-mă, Tom! Mi-am scrântit glezna. Are dreptate: o să aibă nevoie de tot ajutorul posibil ca s-o înfrângă pe Lizzie. E încă foarte puternică.

— Nu, Alice, noi doi rămânem împreună, i-am zis, strecurându-mi brațul pe sub umărul ei stâng și ridicând-o din nou în picioare. Știi de ce nu putem risca să ne despărțim...

Alice nu putea decât să șchiopăteze încet înainte, gemând de durere.

Vrăjitoarea nu mai avea unde să fugă. Se întoarse cu spatele la mare și cu fața la Vraci, la Adriana și la Simon. Cei trei își încetiniseră pasul, înaintând acum într-un ritm normal, pe un pinten îngust de iarbă care ieșea în

afară, deasupra mării. Valurile se spărgeau de stâncile de dedesubt, apoi se retrăgeau doar ca să năvălească din nou.

La început, nu se întâmplă nimic; pe urmă, foarte brusc, ca o lovitură în plexul solar, am simțit din nou puterea lui Lizzie. Îmi tăie răsufierea, aproape oprindu-mi inima în loc. Dar nu era *înspăimântare* sau oricare altă vrajă menită să ne imobilizeze în vreme ce ne lua viețile cu pumnalul. Era o vrajă de constrângere. Eram mistuit de o aprigă dorință de a fugi înainte și de a mă azvârli de pe faleză. Îmi doream să mă prăbușesc peste stânci și să mă prefac în fărâme; să nu mai fiu nimic, ca și când nici nu m-aș fi născut vreodată.

M-am împotrivit, însă era mult prea puternică. Vedeam valurile departe, dedesubt. Niciodată nu-mi dorisem mai tare ceva.

Mult în fața mea, Vraciul se prăbușise într-o poziție ghemuită, ținând încă toiagul în mâna stângă. În dreapta strângea un smoc de iarbă, de parcă astfel s-ar fi ancorat cumva de platoul falezei. Dar atunci, spre uluirea mea, Simon țâșni deodată drept spre muchia falezei. Mi-am dat seama că avea de gând să se arunce!

Am auzit-o pe Adriana urlând, un vaiet prelung de suferință și de nefericire. Simon sărise în neant și

dispăruse. Sub forța de constrângere a magiei negre întrebuițate de Lizzie, se azvârlise de pe margine, găsindu-și moartea.

În fața noastră, Adriana își ridicase brațele deasupra capului și arăta spre cer, arcuindu-și spinarea, exact așa cum făcuse Lizzie mai devreme. Apoi începu să recite, aruncându-și cuvintele în sus, către boltă. Vorbea în Graiul Vechi, mult prea repede ca să pot înțelege ceva.

Drept răspuns, se auzi un bubuit de tunet și se zări un fulger îndepărtat, apoi deodată, mult deasupra noastră, cerurile se umplură de păsări. Erau ciori, corbi, mierle, cinteze și rândunele... și o singură coțofană: una pentru necaz¹.

Alice și cu mine aproape că ajunsesem pe faleză când am auzit-o pe Adriana rostind alte cuvinte, de data aceasta foarte lent și limpede. Chiar și cu slabele mele cunoștințe de Grai Vechi, erau lesne de tradus. Era o comandă:

— Scoateți-i ochii!

---

¹ În original, *one for sorrow*, titlul unui cunoscut cântecel pentru copii din Marea Britanie, inspirat de o veche superstiție legată de coțofene. Conform acesteia, în funcție de câte coțofene vedeai, puteai ști dacă urma să ai noroc sau ghinion (n. tr.).

De la cea mai mică până la cea mai mare, păsările se supuseră, năpustindu-se ca una s-o atace pe vrăjitoare. Pentru o clipă, n-am mai văzut-o pe Lizzie, lovită fiind de păsările înnebunite și cârâitoare.

Însă ea nu putea fi înfrântă atât de ușor. Deodată, o intensă străfulgerare luminoasă și o explozie de aer fierbinte mă siliră să închid ochii. Când i-am deschis din nou, păsările țipau, căzând din cer, cu aripile în flăcări. Unele se prăbușiră, înnegrite, arzând și zvârcolindu-se, pe platoul falezei; altele căzură spre apele mării, lăsând în urmă dâre de fum. Lizzie le prăvălise din văzduh.

Adriana lăsă să-i scape un imens hohot de plâns și se năpusti spre ea, însă vrăjitoarea de oase o prinse de beregată și-o ridică în aer. Știam ce avea să se întâmple: i-am dat drumul lui Alice și m-am repezit înainte, împleticindu-mă, încercând să-i sar în ajutor, însă lumea tot se mai învârtea în jurul meu, obligându-mă să cad în genunchi, chinuindu-mă din răputeri doar ca să rămân pe platou, mistuit încă de dorința de a mă azvârli pe stâncile de dedesubt.

Sub privirile mele îngrozite, Lizzie o aruncă pe Adriana de pe faleză. În timp ce se prăbușea spre stânci, ea mai scoase un țipăt ascuțit, ca de pasăre. Și gata cu ea.

CAPITOLUL 30 O RĂFUIALĂ DE PLINĂ

Un zâmbet de bucurie răutăcioasă apăru pe chipul lui Lizzie.

— Știi de ce-a rămas băiatul în urmă, cu fata, în loc să vină să te ajute? îl întrebă ea pe Vraci. Știi de ce nu te-a ascultat? Pentru că are nevoie de ea mai mult decât orice altceva de pe lume, iar ea e la fel de moartă după el. Ucenicul tău și-a vândut sufletul Diavolului, iar acum singurul lucru care-i păzește pe el și pe fată e un urcior cu sânge. De-aia sunt nevoiți să stea împreună. El se folosește de magia neagră ca să se salveze amândoi. Mai are un singur pas până să fie cu totul al Întunericului!

Vraciul se clătină pe picioare și se uită la mine; când privirile ni se întâlniră, am citit pe chipul lui un amestec de întristare și deziluzie. Îl dezamăgisem. Nu eram ucenicul care crezuse el că aș fi.

Lizzie râse prelung și zgomotos, iar sunetul acela oribil era plin de triumf, știind că Întunericul biruise.

Însă bătălia nu se încheiase încă. Adriana murise, dar ultimul ei țipăt nu fusese doar unul de durere și de șoc: fusese o comandă. Noi croncănituri răgușite răsunară deasupra noastră și, ridicându-mi privirea, am văzut rotindu-se un stol uriaș de pescăruși, acele păsări agresive și feroce pe care Alice le numise odată „șobolani cu aripi”.

Deodată, se năpustiră în picaj asupra vrăjitoarei, țipetele lor aspre și pătrunzătoare umplând aerul. Osoasa Lizzie își agită brațele, învârtindu-le ca o morișcă, încercând să-i alunge. Poate că-și sleise energia sau poate că păsările erau prea multe, iar ea nu avea timp să se reculegă, astfel încât să reziste atacului. Pescărușii plonjau drept spre ea, cu ghearele întinse. În scurt timp, nu mai puteam vedea decât păsări, o învâlmășeală haotică de aripi fâlfâitoare și de ciocuri străpungând.

Aceasta era ocazia mea de a o ataca pe vrăjitoare. Eliberat dintr-odată de sub puterea vrăjii ei, am fugit

înainte, cu toiagul pregătit în fața mea. De data aceasta, nu aveam să arăt niciun fel de milă. Simțeam cum duritatea pe care o descoperisem în mine țâșnea la suprafață, dăruindu-mi o nouă putere. Am lovit-o cu toiagul o dată, de două ori. Acum eram, într-adevăr, vânătorul. Nimic nu m-ar fi putut opri...

Pentru o clipă, i-am zărit din nou capul lui Lizzie. Își acoperea fața cu mâinile, iar sângele i se scurgea printre degete. Merse bălăbănindu-se spre marginea falezei, aplecându-se pe spate într-un unghi imposibil. Ochii nu-i mai erau decât două orbite negre în lumina lunii, iar gura i se căscase larg, urlând, însă sunetul era acoperit de țipetele stridente ale păsărilor. Pescărușii o acoperiră din nou; când se înălțară iar, ea deja dispăruse.

Am dat fuga până pe marginea falezei și am privit încordat în jos. Preț de o clipă, trupul ei zdrobit încă se mai zări. Apoi un val mare o înghiți, retragerea lui târând-o în îmbrățișarea sărată a mării. Vrăjitoarea de oase nu mai era.

— Ei bine, acesta i-a fost sfârșitul, băiete, zise Vraciul, venind lângă mine. Dacă n-a murit încă, apa sărată a mării o va ucide degrabă. Va fi hrană pentru pești. Ei îi vor înfuleca inima și tot restul. Nu se va mai întoarce.

— Bieții Adriana și Simon s-au dus și ei, am adăugat cu tristețe.

Nu vedeam nici urmă din trupurile lor pe stâncile de dedesubt. Marea le luase și pe ele.

Magistrul meu încuviință.

— Da, urâtă treabă, băiete... dar fata ne-a ajutat să ne salvăm viețile. A fost o vrăjitoare în toată regula... nu e nici urmă de îndoială!

— Dar ce fel de vrăjitoare să fi fost? l-am întrebat. Nu folosea nici magia oaselor, nici pe cea a sângelui și nici nu avea un familiar.

— A fost ceva cu totul nou pentru mine, băiete. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Poate că avea doar o aptitudine specială, una care nu poate fi învățată și nici transmisă altora.

— Adriana a fost o vrăjitoare *benignă*, am insistat.

Magistrul meu nu-mi răspunse. Știam că nu era de acord. Adriana întrebuițase un soi de magie pentru a ucide. După el, faptul că o omorâse pe Lizzie, o vrăjitoare nocivă, nu era relevant. Tot de Întuneric se folosise.

În schimb, mă privi încruntându-se.

— De data asta, i-ai făcut-o lui Lizzie, fără doar și poate. Devii din ce în ce mai tare, băiete.

Eram pe cale să-i răspund când am auzit un zgomot în spatele nostru, așa că m-am întors și am văzut-o pe Alice șchiopătând spre noi. Vraciul ne privi pe rând.

— Ceea ce a spus Lizzie... cum că ți-ai fi vândut sufletul și ai folosi un urcior cu sânge... te rog, liniștește-mă și spune-mi că mințea, rosti el încet.

— Nu pot, i-am răspuns, plecându-mi capul. E adevărat. Îi sunt dator Diavolului cu sufletul meu. Alice a creat un urcior cu sânge, acesta fiind singurul lucru care-l mai ține la distanță. Iată de ce nu puteam s-o las în urmă. Dacă-o făceam, Diavolul ar fi revendicat-o, drept răzbunare pentru că m-a salvat.

— Și de ce i-ai dat sufletul? mă întrebă, încrunțându-se iar. Spune-mi: ce soi de smintit și-ar vinde sufletul Diavolului?

— Am făcut-o în Meteora, în Grecia. E o poveste lungă, dar fără asta am fi fost cu toții morți acum, iar întreaga lume — nu doar Comitatul — ar fi fost în pericol...

Vraciul oftă; era un sunet încărcat de tristețe și cu o undă de disperare.

— Să căutăm un loc pentru odihnă, zise încet. Sunt istovit. Mai discutăm dimineață.

Plecându-și capul, se întoarse și începu să se îndepărteze, îndreptându-se spre moară, de unde trebuia să ne luăm sacii. De îndată ce-l văzu întors cu spatele la noi, Alice își vârî mâna în buzunarul fustei și scoase de acolo câteva obiecte, azvârlindu-le dincolo de marginea falezei, în apa mării. În cădere, sclipiră argintii în lumina lunii, având aceeași culoare ca lacrimile care-i scânteiau în ochi.

Acelea fuseseră oasele degetelor mari ale șamanului.

Spre norocul nostru, am dat repede peste ruinele unei căsuțe. Nu mai rămăseseră în picioare decât trei pereți, fără acoperiș, dar tot oferea niscaiva adăpost și, din fericire, nu mai ploua, așa că ne-am stabilit acolo pentru restul nopții.

Ne-am trezit în zori, înghețați și înțepeniți, iar Vraciul se pregăti să aprindă un foc, în timp ce eu aveam să caut iepuri pentru micul dejun. N-am izbutit să găsesc decât unul, pe care l-am jupuit și l-am curățat, iar Alice îl găti. Nu era chiar suficient pentru toată lumea, dar măcar ne mai astâmpăra un pic foamea. În timp ce mâncam, începu să burnițeze, iar nori întunecați se adunară dinspre apus. Vremea urma să se înrăutățească.

În cele din urmă, veni și vremea răfuielii depline.

— Bun, e timpul să stăm de vorbă! comandă Vraciul. Să nu lăsăm nimic pe dinafară. Vreau să știu totul. Nu-mi pasă cât de rău ar fi, vreau să aflu. Să începem cu tine, fato. Povestește-mi despre urciorul cu sânge. Tu l-ai creat?

Alice încuviință.

— Am dreptate dacă gândesc că ai pus în el propriul sânge — sângele unei fiice a Diavolului — și pe cel al ucenicului meu, Tom?

Alice aprobă din nou și-și lăsă capul în jos.

— Ei bine, băiete, toată povestea mi se pare greu de crezut. E adevărat că ți-ai dăruit propriul sânge în folosul unei vrăji de magie neagră?

— Nu! strigă sfidătoare Alice. Asta nu, nu-i adevărat. Tom era fără simțire când i l-am luat. Acolo, în Grecia, într-o peșteră s-au prăbușit niște pietre. Își pierduse cunoștința, așa că i-am luat trei picături de sânge și le-am adăugat în urcior, alături de ale mele. Tom nici măcar n-a știut despre asta. Abia mai târziu, când Diavolul a venit după el, i l-am îndesat în mână. Pe urmă, Tom a trebuit să-l țină la el tot timpul, ca să-l împiedice pe Diavol să se întoarcă și să-l atragă în întuneric. Iar eu sunt nevoită să stau cât mai aproape de

Tom, fiindcă altfel Diavolul ar veni să se răzbune pe mine.

— Spune-mi atunci ce-ai obținut în schimbul sufletului tău, îmi ceru Vraciul.

I-am explicat cum îmi dăruise Diavolul trei lucruri: îmi destăinuise locul în care se afla cumplita noastră vrăjmașă, Ordeen, îmi oferise un răgaz de o oră înainte ca ea să se trezească și, în sfârșit, îmi dăruise viața Vraciului și pe cea a lui Alice, căci ar fi urmat să moară.

— Nu doar atât, el mi-a arătat și viitorul, i-am zis. Mii de oameni ar fi fost masacrați în ziua aceea: bărbați, femei și copii. Dacă Ordeen ar fi biruit, Comitatul ar fi fost următorul loc distrus. Mă mai împotravisem în trecut ispitelor Întunericului... chiar și atunci când viețile celor din familia mea fuseseră în primejdie. Dar atunci era vorba despre Comitat. Iar dumneata m-ai învățat mereu că trebuie să-l apărăm, că principala noastră datorie este față de Comitat și de locuitorii lui. Așa că, până la urmă, de-asta am făcut-o. Nu pentru Alice, nu pentru dumneata, ci pentru Comitat. La vremea aceea, mi se părea că merita să ofer la schimb sufletul meu.

— Arată-mi, ceru calm Vraciul.

Mi-am vârât mâna în buzunarul nădragilor și am scos de-acolo micul urcior. L-am ținut în palma desfăcută, astfel încât să-l poată vedea cum trebuie.

— Dă-mi-l, îmi comandă magistrul.

— E primejdios chiar și să-l las din mână...

— Însmâneză-mi-l, băiete! porunci el furios, ridicând glasul.

Neliniștit, am făcut ceea ce-mi ceruse. Îl privi îndeaproape și, pentru o clipă, degetele lui apucară dopul. O singură răsucire și l-ar fi deschis, putând să verse picăturile de sânge. Mi se făcuse inima cât un purice.

— Dacă l-aș sparge acum sau i-aș scurge conținutul? mă întrebă. Ar putea fata să mai creeze unul?

— Nu-i cu putință să fac altul ca să-l salvez pe Tom, răspunse Alice. Nu poți folosi o vrajă ca asta decât o singură dată.

— Și asta ar însemna sfârșitul, pentru mine și pentru Alice, am adăugat. Diavolul ar veni după noi. Am muri, iar sufletele ne-ar fi târâte în Întuneric. Probabil că te-ar omorî și pe dumneata... doar n-o să cruțe viața unui vraci.

— Nu încerca să mă sperii, băiete. Voi face doar ceea ce trebuie, cu orice preț.

— Nici nu încercam să te sperii. Doar îți explicam cum stau lucrurile. M-am gândit mult la toate astea, am ripostat.

— Și ar veni imediat? întrebă Vraciul, părând dus pe gânduri. Spune-mi, fato. Tu l-ai creat, așa că tu trebuie să știi. Eu n-am mai întâlnit niciodată vreun urcior de acest gen.

— Ar putea să fie aici cât ai clipi, răspunse Alice.

— Ce viață nefericită vă așteaptă, comentă Vraciul, clătînând din cap. Să trăiți cu frica în sân, având doar acest mic urcior care să vă despartă de o soartă cumplită... Și apoi, când veți muri, ceea ce este inevitabil, Diavolul vă va aștepta. Vă va culege sufletele încă din clipa în care vă veți da cea din urmă suflare.

— Nu și dacă Tom izbutește mai întâi să-l lege sau să-l distrugă...

— Și cum, păcatele mele, ar reuși el una ca asta? strigă Vraciul.

Alice ridică din umeri.

— Mama lui Tom credea că el o s-o facă într-o bună zi...

— Dar a zis vreodată și *cum*?

— Poate că taina este îngropată printre hârtiile și caietele din Turnul Malkin, am sugerat eu.

— Ei bine, băiete, se prea poate să fie astfel, însă ultima dată când am fost pe acolo n-am găsit nimic de genul acesta. Și Turnul Malkin este foarte departe de aici, dincolo de mare, în spatele liniilor inamice. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă mama ta ar fi *știut* într-adevăr cum să-l lege sau să-l distrugă pe Diavol, ți-ar fi spus-o înainte să plecăm în Grecia. La urma urmei, așa cum ne-au informat scrisorile ei, considera că trebuie să-și sacrifice propria viață pentru înfrângerea vrăjmașului. Nu, cred că ea spera să afli tu o modalitate prin care s-o poți face.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care m-am gândit la ceea ce văzusem înăuntrul meu: poate că asta m-ar ajuta să găsesc o cale...

În acel moment, Alice vorbi.

— Cred că-mi vine în minte cineva care ar putea să știe... cineva care s-a gândit mult la treaba asta: Grimalkin...

— Vrăjitoarea asasină? strigă magistrul meu, scărpinându-și iritat barba. Din ce în ce mai rău!

— Mi-a zis odată cât de mult îl urăște pe Diavol. Spunea că, din câte crede ea, ar putea fi legat cu sulițe de argint, continuă Alice.

— Ce? Legat într-un puț?

— Adică străpuns de sulițe, explică ea. Pe urmă, ai putea să-l îngropi sub o piatră, așa cum procedezi cu duhurile rele. N-ar merge?

— Poate că da, fato. Atunci când un demon, cum ar fi buganul sau Urgia, ia o formă materială, iar tu îi străpungi inima, de obicei este distrus. Totuși, nu cred c-ar fi suficient pentru nimicirea Diavolului: el este mult prea puternic. În orice caz, de unde am lua sulițe din aliaj de argint? mai întrebă Vrăciul, clătinând din cap.

— Le-ar făuri Grimalkin. E foarte pricepută la fierărie. Ar trebui să trimitem după ea, s-o aducem aici.

— Și ai întrebuința o oglindă, fără îndoială, zise Vrăciul, cu o căutătură aspră. Iarăși magie neagră...

— Ce-i făcut e bun făcut, se răsti Alice, dar cel mai important lucru este ca Tom să fie în siguranță. Iar Grimalkin e foarte inventivă. Război sau nu, găsește ea o cale să ajungă înapoi.

— Am nevoie de timp să mă gândesc la toate acestea, zise Vrăciul, întinzându-mi înapoi urciorul cu sânge. Și pieriți din ochii mei pentru o vreme... amândoi!

Am încuviințat, pornind agale să ne plimbăm printre copaci, Alice șchiopătând încă destul de rău. Eram mai liniștit știindu-mi urciorul cu sânge la loc, în buzunarul

nădragilor. Mult timp, Alice rămase tăcută, cu buzele strânse și chipul împietrit. Apoi izbucni în plâns, hohotele puternice zguduindu-i trupul. Mi-am petrecut brațele în jurul ei, oferindu-i câtă alinare puteam.

— Nu plâng după Lizzie, îmi explică ea în cele din urmă, după ce jalea începu să i se mai domolească. Nici măcar după bieții Adriana și Simon, deși îmi pare rău că și-au pierdut viețile așa și că n-o să se mai bucure niciodată de fericirea pe care o meritau. Nu, plâng după ceea ce n-am avut niciodată. Plâng după mama pe care ar trebui s-o aibă oricare fată... după cineva care m-ar fi iubit și s-ar fi îngrijorat pentru ceea ce mi se întâmplă...

După o vreme, zâmbi și-și șterse lacrimile cu dosul palmei.

— Mulțumesc pentru că m-ai salvat acolo, în temniță, Alice, i-am zis încet. Baganul mă storcea. Chiar simțeam cum se scurge viața din mine. Eram atât de înfrigorat și de slăbit...

Alice mă strânse de mână.

— Atunci când eram în camera de lucru a șamanului, imediat ce mi-am dat seama cum poți să controlezi tainița, puterile lui Lizzie au început să descrească. Am folosit o vrajă și m-am învăluit. Am trecut chiar pe lângă

ea și nu m-a văzut. M-am dus în tuneluri și am început să lucrez asupra buganului. Era în forma lui spirituală, șoptindu-ți, când am izbutit în sfârșit să ajung cu mintea la el. Taman la timp, Tom. Avea de gând să te secătuiască dintr-o singură sorbire, după cum îi ordonase Lizzie. Așa că te-am strigat; ți-am zis să te lupți cu el — și ai început să i te împotrivești. Pe urmă, m-am dus iar după Lizzie și am reușit s-o împiedic când a vrut să-ți ia oasele. Pe-atunci știam c-o s-o înfrângem, fiindcă eram mai puternică decât ea...

— Și mai ai puterea aia, Alice? am întrebat-o. Toată magia aia neagră e încă la dispoziția ta?

— A mai rămas o părțică, dar dispare repede. Mai există încă energie în grota aia, dar eu nu mai am cum s-ajung la ea.

— Tu ce crezi c-o să hotărască Vrăciul că trebuie să facem? am întrebat-o.

— Moș Gregory o să trimită după Grimalkin, ține minte ce-ți spun. Altădată nici prin gând nu i-ar fi trecut una ca asta, dar acum nu mai are de ales. Nu mai e bărbatul care-a fost. S-au petrecut prea multe: bibliotecile i-au fost prefăcute în scrum, Comitatul a fost prădat, iar acum, asta: să fie înfrânt de o puternică vrăjitoare, nu doar o dată, ci de trei ori. Dacă n-ați fi fost

tu și cu Adriana, cred că Lizzie ne-ar fi omorât pe toți, inclusiv pe Moș Gregory. De acum încolo, tu devii tot mai puternic, iar el, din ce în ce mai slab, continuă Alice. Asta se-ntâmplă, până la urmă, cu noi toți. A trăit ani mulți luptându-se cu Întunericul, dar acum se apropie de sfârșit. Tu vei fi noul vraci, așa că ar fi bine să te pregătești să-i iei locul.

Am aprobat-o. Era ceva adevăr în ceea ce tocmai spusese Lizzie, însă eu nu eram deocamdată pregătit să-mi înlocuiesc magistrul. Am cuprins-o în brațe și am strâns-o iar. Scăpaserăm încă o dată cu viață și alți doi dușmani ai Luminii pieriseră.

Când ne întorceam spre căsuță, l-am văzut pe Vraci așteptându-ne în prag. Ce s-o fi hotărât? Pe chip i se citea îndârjirea, ceea ce mă făcu să cred că aveam să auzim vești proaste.

Însă mă înșelam.

— Găsește-ți o oglindă, fato, și convoac-o pe Grimalkin, zise magistrul meu. Nu avem de ales, trebuie să încercăm să-l legăm pe Diavol.

Încă o dată, am transcris cea mai mare parte a acestor întâmplări din memorie, folosindu-mi carnețelul doar atunci când era nevoie. Suntem încă pe insula Mona,

în inima rece, întunecoasă și furtunoasă a iernii, stând în căsuța părăsită despre care ne spusese Adriana. În ultimele două luni, am fost ocupați cu treburi de-ale vracilor.

Magistrul meu aproape a sfârșit de rescris o carte despre vrăjitoarele din Pendle, iar Alice s-a oferit să-l ajute la întemeierea noii sale biblioteci. A început o relatare despre cei doi ani pe care i-a petrecut fiind pregătită într-ale vrăjitoriei de Osoasa Lizzie; astfel, va contribui la sporirea cunoștințelor noastre despre Întuneric.

Tunelurile de sub capelă s-au prăbușit, închizând toate căile de acces către Tainița Cruntă. Prin urmare, magistrul meu, Alice și cu mine am vânat și i-am ucis pe toți ceilalți bugani cunoscuți de pe insulă — cinci în total —, pentru ca nu cumva vreunul dintre ei să sape și s-o redescopere. Acum, Mona este un loc mai sigur pentru cei care lucrează în slujba Luminii.

Grimalkin a fost de acord să ni se alătore în încercarea de a-l lega pe Diavol o dată pentru totdeauna, însă n-a sosit încă, iar Alice nu mai poate să ia legătura cu ea prin intermediul predicției. A început să se teamă ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva vrăjitoarei asatine. Fără ea, nu putem să facem nimic, urciorul cu sânge

rămânând singura noastră armă de apărare împotriva Diavolului.

Dinspre Comitat, nici vorbă de vești bune. Se pare că se află încă în strânsoarea de fier a inamicului. Iar aici, pe Mona, Consiliul Guvernator s-a reunit din nou și a început să-i retrimită pe refugiați înapoi, peste mare; nu se știe cum au fost primiți... și n-am aflat nimic nici despre căpitanul Baines. Yeomenii continuă să-i caute pe cei care au evitat deocamdată să le pice în plasă, iar insula este tot mai nesigură pentru noi cu fiecare zi ce trece.

Vraciul a avut dreptate. Locuitorii s-au întors la vechile lor obiceiuri.

Mi-e dor să mă întorc în Comitat, însă planul Vraciului este să ne continuăm drumul către apus, spre Irlanda. Plecăm înainte de sfârșitul săptămânii. Dar, ori de câte ori mă gândesc la ținuturile acelea, îmi amintesc de coșmarul meu și de amenințarea făcută de vrăjitoarea celtă; îmi amintesc de Morrigan.

Cam peste doi ani, îmi voi încheia învățatul meseriei. Magistrul îmi tot spune că atunci ar putea s-o lase mai moale și să-mi permită mie să fac cea mai mare parte a treburilor. Ca tânăr vraci, el a lucrat cot la cot cu

magistrul lui, Henry Horrocks, până la moartea acestuia, ceea ce a fost în avantajul amândurora.

Este hotărârea lui. El este Vrăciul, iar eu nu sunt deocamdată decât ucenicul lui. Curând, vom pleca pe mare, căutându-ne refugiul încă și mai departe de țărmurile Comitatului. Fără îndoială că ne vom îndrepta spre primejdii și mai mari.

Thomas J. Ward

Avertisment:

A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-341-8

9 789731 283418

www.cronicilewardstone.ro

www.corintjunior.ro